EMILY ELLIOTT

Anotimpul vrăjit

Traducrea si adaptarea în limba română

de CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Saigon.

Aprilie 1975.

Nemişcată lângă fereastra sufrageriei, Nguyen Li Ha ascultă ecoul salvelor de împuşcături pe care le repercutau faţadele imobilelor.

Era încă devreme. Soarele nici măcar nu răsărise. De obicei, la ora aceea toată lumea dormea, dar astăzi se vedeau aproape peste tot ferestre luminate. Ca şi ea, vecinii ascultau probabil tremurând vâlva anunţând căderea Saigonului, se gândi Li rezemându-şi fruntea de fereastra dublă.

Tot ce iubea, toate cele pentru care tatăl său muncise şi luptase întreaga sa viaţă, va dispărea pentru totdeauna.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, tânăra fată se întoarse spre bărbatul în vârstă de aproximativ treizeci de ani aşezat cu

tatăl său pe canapea.

- Saigonul va cădea astăzi, nu-i asa?

Generalul Nguyen Ty Loc se încruntă, apoi dădu din cap cu un aer preocupat.

- Pe moment, nimeni n-o poate spune, Li. Poate dura încă multe zile.

- Haide, Li, nu-ţi face griji! o admonestă cu amabilitate tânărul jurnalist. Saigonul va rezista cu siguranţă încă cel puţin o săptămână. Până atunci, vom fi în siguranţă. Gândeste-te că ziarul meu nu m-ar fi trimis la Saigon dacă situaţia ar fi fost în măsură să evolueze rapid.

- Poate, dar tirul se apropie! protestă tânăra fată. Jim, vino lângă mine si ascultă. Am impresia că frontul nu este foarte departe de aici.

Jim Anderson se ridică de pe divanul pe care veghease o parte din noapte pentru a i se alătura logodnicei sale. Ii zâmbi si o îmbrăţisă cu tandreţe, ca si când atingerea lui o putea linisti.

- Nu.... te nelinişteşti degeaba. După părerea mea, lucrurile nu s-au schimbat deloc.

- Jim.... minţi pentru a mă linisti, observă tânăra fată pe un ton de repros blând.

- Ai dreptate. Ar fi trebuit să stiu că nu vei fi atât de usor de păcălit, continuă tânărul bărbat, stergând

lacrimile care curgeau pe obrajii însoţitoarei sale. Nu este mai puţin adevărat că, în această după-amiază, vom părăsi Saigonul. Ziarul meu pregăteşte un avion pentru a veni să ne ia. In seara aceasta mai târziu, vom sosi la Guam. Veţi veni cu noi, nu-i aşa, generale? încheie adresându-se bătrânului bărbat.

Generalul Nguyen păru reticent când Jim îi împărtăşise planurile la începutul serii, dar acum oftă cu descurajare şi răspunse cu o voce grea de amărăciune:

- Din păcate, la vârsta mea nu există o alegere bună! Să-mi reîncep viaţa într-o ţară căreia nu-i ştiu obiceiurile şi limba, sau să zac în închisoare până la sfârşitul zilelor mele? Desigur.... voi veni cu voi, Jim. La ce oră trebuie să sosească avionul?

înainte chiar de a răspunde, Jim îşi scoase însoţitoarea din contemplare şi o obligă să se aşeze lângă el pe marginea sofalei.

- In principiu, pilotul ar trebui să fie aici la începutul după-amiezii. N-a putut să-mi stabilească o întâlnire exactă. Trebuie să mergem la aeroport şi să-i păndim sosirea.

- Dar acolo este panică totală! remarcă tânăra fată. Toată lumea se luptă în speranţa de a se îmbarca.

- Ştiu Li, începu ziaristul în clipa în care pârâitul

unei mitraliere izbucni foarte aproape de ei.

O femeie începu să ţipe şi Jim o reţinu pe Li în clipa în care se repezea în direcţia ferestrei.

- Dacă mi-ai prepara ceva de mâncare? îi propuse pentru
a o împiedica să gândească.

- Incepe deja! Crezi că te voi servi tot timpul mai mult de cincizeci de ani! protestă îndepărtându-se spre bucătărie.

Cel puţin dacă ar fi fost siguri că vor petrece tot acest timp împreună! se gândi în treacăt Jim, întorcându-se spre viitorul socru.

- Care este părerea dumneavoastră, generale? Vom reusi să plecăm de aici?

- După părerea mea, acum sau niciodată, murmură bătrânul. Ţara mea este în pragul dezastrului. In mai puţin de o săptămână, va fi în mâinile comunistilor.

Din păcate, generalul Nguyen avea dreptate! Pentru el si pentru fiica lui, exilul era singura soluţie si avionul singura lor sansă de a fugi înainte de a fi încarceraţi. Ca liberal, generalul va fi printre primele fiinţe arestate. Cât despre Li, Jim prefera să nu se gândească la soarta care ar fi avut-o dacă ar fi fost capturată. Cu educaţia sa occidentală si un logodnic american, noii stăpâni ai Vietnamului ar fi fost fără

milă faţă de ea.

In clipa în care tânăra fată se întoarse în încăpere cu o tavă încărcată cu mâncare, soarele răsări, luminând pereţii cu un reflex roz-deschis.

Luptele păreau să se fi apropiat si mai mult de locul în care se aflau. Văzând aerul preocupat al tatălui si al logodnicului său, Li bănui că se temeau de ce era mai rău.

- Vom putea oare să ajungem la aeroport? întrebă ea fără să-şi ascundă teama.

- Va trebui, ripostă dur Jim. Poate ar fi necesar să plecăm fără să întârziem. Ce spuneţi? continuă adresându-se generalului Nguyen.

Acesta dădu din cap şi încuviinţă cu regret.

- Da... să luăm ce ne este indispensabil şi să plecăm imediat.

Cu faţa împietrită, ieşi din salon pentru a merge în birou să rupă dosarele.

Când dispăru, Jim se apropie de Li şi o luă în braţe înainte de a adăuga:

- Iţi dai seama, iubito? Mâine, la aceeaşi oră, nimic nu ne va mai putea despărţi.

- Ştiu. Sunt tristă că-mi părăsesc ţara, dar în acelaşi timp mă bucur să regăsesc calmul şi liniştea şi să mă pot plimba fără să mă tem de bombe. Şi apoi, o voi

revedea pe Debbie Cheong, cât şi familia sa.... Tu, trebuie să fii de asemenea uşurat la perspectiva de a-ţi regăsi căminul. Vei accepta oare acel post la San Francisco despre care mi-ai vorbit deja?

- Cu siguranţă, făcu Jim pe un ton absent. Acum, eşti gata?

De-abia îşi termină fraza că zgomotul sacadat al unei mitraliere furioase se făcu auzit de cealaltă parte a străzii. Paralizaţi de frică, cei doi tineri văzură geamul zburând în
cioburi.

- Ascunde-te! urlă Jim, trăgându-si însoţitoarea departe de fereastră.

- Unde este tata? strigă aceasta, speriată la culme.

- Este în spatele casei. N-are de ce se teme acolo, ripostă Jim, obligând-o pe tânăra fată să se întindă în mijlocul salonului, în timp ce gloanţele suierau pe deasupra capului.

Când în sfârsit salva de focuri se opri, Jim o luă pe Li de mână si o trase până la usa care dădea spre mica grădină.

- Repede... în picioare! gâfâi el. In picioare si aleargă fără să te întorci.

- Dar.... tata...

Fără să răspundă, Jim o conduse în direcţia

grilajului. Il deschise si se pregătea să iasă în stradă, când se află în faţa unui soldat înarmat cu o puscă, în timp ce un al doilea bărbat o tempera pe însoţitoarea sa.

Jim încercă să întoarcă arma de la pieptul său, dar simţi imediat o violentă durere la nivelul umărului. Când se prăbusea pe trotuar, o auzi pe Li care începuse să se tânguiască:

- Dumnezeule, este mort! Lăsaţi-mă să-l sărut!

Emoţionat de suferinţa tinerei fete, soldatul îsi slăbi strânsoarea o fracţiune de secundă.

- Oh, Jim, dragostea mea! spuse Li aruncându-se în genunchi alături de rănit. Este mort.... l-aţi omorât, continuă, adresându-se celor doi miliţieni chinezi.

In profunda sa toropeală, Jim simţi răsuflarea lui Li şi reuşi să înţeleagă ce-i şoptea:

- Vei merge s-o găseşti pe Debbie.... la San Francisco. Va şti să ne ajute! Te iubesc, Jim, încheie ea în clipa în care gardianul său o ridică brutal:

- L-ai plâns destul pe câinele ăsta imperialist! bombăni acesta împingându-şi prizoniera în direcţia unui vehicul parcat la câţiva paşi de acolo.

In clipa în care camionul începu să se mişte, Li închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile.

Oare ce se va întâmpla cu Jim? Va avea puterea să

scape? Şi tatăl său? Oare unde se ascunsese? In panica sa, nu avusese timp nici măcar să se gândească la el. Şi ea? Care-i va fi soarta? Va fi condamnată să-şi petreacă restul zilelor într-un lagăr de muncă?

Era gata să se prăbuşească în disperare, când avu o tresărire de mândrie. Nu, nu le va oferi călăilor săi bucuria de a o vedea plângând! Dacă Jim reuşea să ajungă în Statele Unite, va veni într-o zi s-o elibereze. Pentru a supravieţui, trebuia să se agaţe de această idee cu orice preţ....

Capitolul 1

Debbie Cheong înălţă capul si lăsă ziarul pe care tocmai îl citea. Hotărât lucru, toate publicaţiile care proveneau din China Populară răspândeau aceeasi tristeţe apăsătoare.

Cu un oftat, tânăra femeie reveni la o frază pe care încerca s-o traducă. Nu mai avea decât un rând pentru a-si încheia articolul....

După ce bătu la masină traducerea, luă o revistă redactată în vietnameză. Citi rapid sumarul, înainte de a traduce faptele cele mai izbitoare.

Brusc, se împiedică de un cuvânt si rămase o clipă cu creionul în mână, căutând inspiraţia. Cu atât mai rău, n-avea decât să-l consulte pe Jim, îsi spuse în culmea exasperării. Era cel mai bun specialist din birou. După ce trăise zece ani în Saigon, vorbea limba fără ezitări.

Furioasă pe împrejurarea nepotrivită, Debbie îsi împinse fotoliul si iesi din încăperea care-i era rezervată, pentru a merge să bată la usa colegului său.

- Iartă-mă că te deranjez, Jim, făcu ea întinzându-i foaia. Acolo.... vezi? Nu reusesc să înţeleg sensul acelui simbol.

După ce aruncă rapid o privire de ansamblu pe text, tânărul bărbat declară zâmbind:

- înseamnă "sef" sau "director". De fapt, implică o nuanţă strict peiorativă.

- Ah, nu mă miră! exclamă Debbie râzând. Este vorba de o critică a presedintelui nostru!

Luă pagina de ziar si notă rapid câteva cuvinte pe margine. Se pregătea să-si ia rămas-bun de la Jim, când se opri si-l observă cu o privire întrebătoare.

- Cum te simţi astăzi? Nu pari în formă.

Intr-adevăr, tânărul bărbat părea obosit. Trăsăturile îi erau trase si de fiecare parte a gurii, două riduri îi trădau amărăciunea si dezamăgirea. Grijile adunate de aproape zece ani îi înspicau părul negru cu numeroase fire argintii.

- Dacă esti liberă, să ne întâlnim diseară după serviciu. Vom vorbi despre toate astea, îi propuse el cu recunostinţă.

- Bună idee! încuviinţă tânăra femeie iesind din biroul foarte mic, pentru a se întoarce în al său.

Isi reluă treaba începută dar, în ciuda eforturilor, inima nu-i mai era acolo. Jim îi păruse la fel de trist ca la
întoarcerea sa din Saigon, cu zece ani mai înainte.

Datorită unor ajutoare secrete, reuşise să intre în legătură cu logodnica sa. Li era arestată, dar îl informase că spera să-şi poată cumpăra libertatea. In

acea perioadă, Jim fusese liniştit şi făcuse imposibilul pentru a aduna fondurile indispensabile evadării tinerei femei. Totuşi, astăzi, Debbie îl găsise preocupat şi deziluzionat. Trecuse un an de când îi trimisese lui Li suma pretinsă şi totuşi, era încă deţinută în Vietnam.

Debbie îşi încheie articolul şi începu un altul când Jim bătu la uşa sa pentru a veni s-o ia. După ce împături foile, se ridică şi-şi luă peria de păr dintr-un sertar.

- Acordă-mi o secundă.... timp să mă pieptăn şi te urmez, spuse netezindu-şi părul lung, negru. Unde vrei să mă duci? întrebă lăsând pieptenul.

- Ce ai spune de un bar mic, la capătul cheiului? sugeră Jim, conducându-şi însoţitoarea de-a lungul culoarelor pustii.

Coborând bulevardul care ducea în port, tânăra fată se bucură că-şi luase un pulover. Sufla vântul şi-i făcea părul să zboare şi-i înroşea obrajii. Dat fiind circulaţia, cei doi tineri mergeau în tăcere, aşteptând să ajungă să înceapă să discute.

Jim întoarse capul pentru a-şi privi însoţitoarea în clipa în care îşi arunca pe spate părul lung şi mătăsos. Ii admiră încă o dată graţia şi frumuseţea. Era mai degrabă plăpândă cu membrele lungi subţiri si doar când se afla ca acum, lângă el, îsi dădea seama cu

uimire că erau sensibil de aceeasi talie.

Era greu de uitat faţa sa cu pometii proeminenţi delicat modelaţi, ochii foarte usor migdalaţi si gura senzuală si generoasă. Părul de culoare închisă îi cădea mai jos de talie. Când îl purta desfăcut, ca acum, ai fi spus că este o cascadă nocturnă.

Jim si-ar fi imaginat-o usor îmbrăcată cu o tunică tradiţională, împodobită cu flori si dragoni. O dată îi vorbise despre asta, dar tânăra femeie izbucnise în râs si-l privise ca si când delira. In ciuda fizicului si a originilor sale, se simţea pe deplin americană si nu-si dorea deloc să abordeze costumul strămosesc.

Trebuia să admită că Debbie avea dreptate. Chiar dacă limba sa maternă era chineza, educaţia, manierele si modul său de a gândi nu erau cu nimic diferite de cele ale majorităţii americanilor din generaţia sa.

Avea un caracter în mod firesc vesel, dar stia să fie încăpăţânată când era vorba să-si apere punctul de vedere, sau să ajungă la scopul pe care si-l fixase.

Dacă tânărul bărbat n-ar fi fost îndrăgostit cu disperare de Li, s-ar fi putut îndrăgosti de Debbie. Tânăra femeie era singură si ea, după un divorţ care o lăsase îndurerată si dezamăgită. Din când în când, în tristeţea din privirea sa, Jim ghicea că suferinţa nu i se vindecase.

După ce evitară negustorii de amintiri care se înghesuiau în vecinătatea plajei, cei doi tineri împinseră uşa cafenelei mici de la capătul cheiului. La ora aceea nu era multă lume şi se instalară la o masă în spatele sălii, cât mai departe posibil de tonomat şi de tejghea. După ce se aşezară, Debbie se aplecă peste masă pentru a-şi întreba însoţitorul:

- Ei bine? Acum, povesteşte-mi.

- Ar fi mai degrabă rândul meu să te întreb, replică Jim, pe un ton preocupat. La urma urmei, prin intermediarul tău am primit ultima scrisoare de la Li.

- Nimeni n-a avut alte veşti de atunci, recunoscu Debbie. Nu mai ştim decât ce scria ea în ultimul mesaj.

Jim îşi trecu în mod reflex mâna prin părul cărunt, apoi învârti în jurul degetului mic inelul împodobit cu un dragon pe care i-l dăduse Li în ajunul despărţirii lor.

- Mă anunţa doar că se află într-un lagăr de muncă foarte departe de Hai Thang. N-am alte informaţii.

- Unde este situat Hai Thang? întrebă Debbie.

- In nordul Vietnamului, în împrejurimile Hanoiului, îi explică tânărul bărbat.

- In scrisoare, preciza dacă primise suma pe care i-ai trimis-o?

Prin mijlocirea unei filiere de refugiaţi, Jim îi expediase lui Li echivalentul a cincisprezece mii de

dolari în aur, pentru a-i permite să-şi plătească temnicerii şi să se asigure
de complicitatea lor, necesară pentru evadarea sa.

- Nu, dar eram convins de asta, reluă Jim în clipa în care chelneriţa se apropie pentru a le lua comanda. Acum, nu mai îndrăznesc să sper.

- Ştii că trebuie să fie foarte prudentă pentru cazul în care corespondenţa ar fi interceptată, continuă cu răbdare însoţitoarea sa. Poate are banii, dar a considerat mai înţelept să nu facă nici cea mai mică aluzie.

- Oricum, am trimis fondurile cu două luni înaintea ultimei scrisori. Corespondenţa s-a încrucisat.

Debbie dădu din cap. După informaţiile furnizate de prietenii săi vietnamezi, era destul de frecvent un timp de trei sau patru luni. Cu toate acestea, se mira mereu de numărul de refugiaţi care reuseau să scape de jugul comunist. In ciuda tuturor dificultăţilor, niste prizonieri treceau zilnic frontiera pentru a ajunge în zonele libere. Bineînţeles, filierele erau ţinute în secret si Debbie se ferise să se arate curioasă. Pentru ea, esenţialul era să-si ajute prietena să-si regăsească libertatea.

- Ai gresit nelinistindu-te, reluă tânăra femeie. Sunt sigură că banii au ajuns.

- Şi eu sper, oftă Jim. Numai că, o cunosc pe Li. Este destul de pricepută pentru a-i folosi bine. In acest caz, mă mir că încă nu s-a manifestat.

Cum chelneriţa venise să le aducă paharele, Debbie îl ridică pe al său pentru a bea o înghiţitură, înainte de a continua:

- Da... ar fi trebuit să fie aici, admise privind cuburile de gheaţă învârtindu-se în lichidul ca ambra. După părerea ta, oare ce s-a putut întâmpla?

Jim ridică din umeri cu un gest fatalist şi ezită înainte de a răspunde:

- Mai întâi, poate i-au fost furaţi. Aceste lagăre trebuie să fie pline de oameni care sunt gata de orice acte de violenţă.

- Desigur, este imposibil să îndepărtezi complet această eventualitate, încuviinţă însoţitoarea sa. Totuşi, nu cred. Li a fost întotdeauna isteaţă şi prudentă. Sunt convinsă că a ştiut să-şi ascundă averea de toţi tovarăşii de captivitate.

- Sau atunci, a fost prinsă în timp ce fugea. La urma urmei, tatăl său a fost general sub fostul regim. Pe de altă parte, poliţia ştie că eu sunt încă în viaţă. In 1979, Li a fost deja pusă la secret, deoarece o bănuiau că voia să evadeze. Fără îndoială, este strict supravegheată.

- O crezi cu adevărat? exclamă Debbie pe un ton foarte mirat. După tot acest timp? Generalul Nguyen a murit acum şase ani şi, înaintea căderii Saigonului, Li era prea tânără pentru a se angaja politic.

- Poate, dar şi-a făcut studiile în Statele Unite şi a păstrat aici numeroşi prieteni, obiectă tânărul bărbat. Nu.... nu-mi plac deloc toate astea ...

Debbie lăsă paharul pe jumătate plin si strânse mâna lui Jim cu un gest de încurajare.

- Şi pe mine mă nelinisteste, recunoscu foarte încet. Cu cât trece mai mult timp, cu atât devine mai îngrijorător. Li te iubea atât de mult! Imi amintesc că-mi vorbea tot timpul de tine si despre planurile voastre de viitor. Era deja îndrăgostită de tine când a intrat la universitate....

- Ce ironie! o întrerupse însoţitorul său. In acea perioadă, eram convins că acel an va fi cel mai lung din viaţa mea! In timp ce meseria mă aducea în ţara ei, tatăl său ţinea s-o trimită să se perfecţioneze în Statele Unite. In mintea sa, era vorba de o punere la încercare.... voia să verifice dacă sentimentele noastre rezistau la despărţire. Nu trebuie uitat că Li n-avea decât douăzeci de ani si că eu mă apropiam deja de treizeci....

Bău la rândul său si oftă, spunând cu o voce

melancolică:

- Nimeni n-ar fi prevăzut că acel an se va transforma în zece.

Se opri din nou pentru a-si aţinti privirea asupra unui punct imaginar, peste umărul însoţitoarei sale, înainte de a continua.

- Cei mai răi, cred că au fost primii sase ani. Tot acest timp în care nu stiam dacă este vie.... La rândul său, Li n-avea nicio informaţie referitoare la mine. As fi putut foarte bine să fiu ucis înainte să ajung la aeroport.... Uneori, mă întreb
dacă am progresat. Poate chiar acum este moartă....

- Jim, te rog! Iţi faci gânduri! îl întrerupse Debbie cu energie. Sunt absolut sigură că este încă în viaţă şi că se gândeşte la tine chiar în această clipă!

- Ai foarte multă afecţiune pentru ea, nu-i aşa? întrebă Jim, luându-i mâna.

- Bineînţeles! exclamă ea ştergându-şi o lacrimă. O consider cea mai bună prietenă. In loc să fim decepţionaţi, ar trebui să punem la punct un nou plan de acţiune, încheie Debbie cu fermitate.

- M-am gândit deja la asta. De fapt, intenţionez să mă duc s-o găsesc.

Stupefiată, tânăra femeie era gata să-şi răstoarne paharul de emoţie, înainte de a exclama:

- Jim, nu te poţi întoarce acolo! Ai reuşit deja să fugi o dată, cu preţul unui adevărat miracol! Nu vei avea de două ori acelaşi noroc. Doar la figura ta, vor vedea imediat că eşti american. Probabil ţi-au păstrat dosarul. Dacă eşti prins, vei fi imediat judecat şi împuşcat!

- Nu m-ai înţeles.... N-am intenţia să merg acolo personal, interveni calm tânărul bărbat. De altfel, pentru a vorbi despre toate acestea te-am invitat, reluă el cu cel mai mare calm. Mă bizui pe tine pentru a-mi găsi persoana ideală.

- Cine? întrebă Debbie.

- In mod obligatoriu, un oriental. Poate un fost soldat dispus să meargă acolo datorită unei sume mari de bani.

- Un mercenar... un mercenar chinez.

Debbie se gândi, străduindu-se să potrivească diferitele elemente de care dispunea.

- Intr-adevăr, cunosc pe cineva, admise după câteva minute.

- Serios? Cine este? reluă Jim, aplecându-se cu un aer interesat.

- Ei bine... un anume Ben... Are un nume japonez. Ah, stiu! Ben Sako. In timpul războiului, a servit sub ordinele tatălui meu.

- Unde l-ai întâlnit?

- Tata mi-a vorbit despre el de mai multe ori. De fapt, s-a limitat probabil să-mi spună că unul din oamenii săi devenise mercenar si accepta contracte pentru Extremul Orient. M-a făcut curioasă si am efectuat cercetări. In acea perioadă eram încă ziaristă si credeam că ar fi un subiect bun de un articol. Asa că am aranjat să-i fac o vizită....

- Splendid! exclamă Jim, zâmbind pentru prima dată în acea seară. Te însărcinez să-i explici totul.

Debbie schiţă o mină contrariată înainte de a răspunde cu regret.

- N-ar merge niciodată, Jim. La drept vorbind, ne-am certat.

Işi amintea încă de termenii în care o calificase mercenarul şi de modul în care o amenințase cu mânia sa dacă îndrăznea să publice un cât de mic lucru despre el!

Jim avea o expresie încăpăţânată şi brusc, avu impresia că nici măcar n-o ascultase.

- Debbie, dacă te cunoaşte, va accepta să te primească. Pentru el, eu sunt un necunoscut. Inţelegi? Ar putea chiar să mă bănuiască şi că sunt un spion în solda guvernului.

- Dar nici pe mine nu mă cunoaşte! protestă însoţitoarea

sa.

- Poate, dar ştie cine este tatăl tău. Fiica lui Gordon Cheong nu poate fi agent federal, insistă Jim cu un ton convingător. Te implor, Debbie! Pentru Li şi pentru mine, este ultima şansă!

Totul o îndemna pe tânăra femeie să refuze misiunea pe care Jim voia să i-o încredinţeze. Nu dorea câtuşi de puţin să se afle în faţa lui Ben Sako. Totuşi, tânărul bărbat avea dreptate. Era singura care putea să-i inspire încredere.

- De acord, spuse ea, în sfârşit. Voi încerca să-l contactez şi să-i vorbesc despre tine. Ce sumă eşti dispus să-i propui?

- Zece mii de dolari, mă gândesc?

- Ascultă, Jim.... Imi pare rău, dar nu este destul, după câte ştiu, adăugă Debbie privindu-l cu un aer înduioşat.

- Doar de atât pot dispune, îi explică el simplu. Anul trecut i-am trimis cincisprezece mii de dolari lui Li. De data
aceasta, îmi este imposibil să dau mai mult.

- Lasă-mă să mă informez, sugeră tânăra femeie. In caz de nevoie, îţi voi împrumuta eu completarea. De la divorţ, am mostenit un capital.

- In sfârsit, Debbie, refuz să te deposedez de

economiile tale.

- Nu fi ridicol! De altfel, nu este pentru tine, ci pentru Li! replică Debbie cu fermitate.

Jim îi strânse degetele gata să i le frângă.

- Esti extraordinară, sper că stii asta? bâigui, profund emoţionat. Avem noroc să avem o prietenă ca tine!

- Au! Mă doare! exclamă Debbie retrăgându-si mâna. Voi lua legătura cu fostii mei prieteni ziaristi, continuă ea pe un ton hotărât. Dacă Ben Sako este în Statele Unite, voi merge să-l văd cât mai repede posibil. Apoi, va fi rândul tău....

- De acord, acceptă Jim ridicându-se după ce lăsase o bancnotă pentru a plăti consumaţia. Nu vei avea probleme să ajungi în apartamentul tău? o întrebă înainte de a se îndepărta.

Debbie îi adresă un semn linistitor din cap. Nu avea de făcut decât câţiva pasi pentru a lua feribotul care o va duce la Sausalito, de cealaltă parte a golfului.

- Imediat ce-l voi vedea, îţi voi împărtăsi pretenţiile sale, mai adăugă ea.

- Mulţumesc, Debbie. Pe curând.

Când tânărul bărbat dispăru, Debbie îşi împinse scaunul şi ieşi la rândul său pentru a aştepta ambarcaţiunea. După câteva minute, se afla pe puntea

sa, rezemată de balustradă. In general, îi plăcea această scurtă traversare dar, în acea seară, era mult prea preocupată pentru a profita de mângâierea vântului pe faţa sa fierbinte.

Mai întâi, era bolnavă la ideea de a-l avea de înfruntat pe temutul Ben Sako. Pe de altă parte, i-ar fi fost greu să se eschiveze de la acea datorie de prietenă.

Tânăra femeie îşi înăbuşi un oftat, privind fără să vadă luminile din Sausalito reflectându-se în apele golfului. Fără să vrea, memoria i se întoarse cu zece ani în urmă, la ziua în care primise o scrisoare de la Jim, din spitalul din Guam. Tânărul bărbat îi povestise despre rana sa şi despre capturarea logodnicei, rugând-o să-l ajute s-o scoată pe tânăra fată din Vietnam.

Tatăl lui Debbie era colonel în armata americană. In cadrul unui tur de inspecţie, îl întâlnise pe generalul Nguyen şi-i apreciase corectitudinea şi integritatea. Când Li venise să-şi facă studiile în America, fusese foarte firesc primită de familia Cheong.

Foarte repede, în ciuda celor câţiva ani care le despărţeau, Debbie se legase printr-o profundă afecţiune de tânăra chinezoaică şi fusese deznădăjduită când prietena sa trebuise să se întoarcă în Saigon.

Mai târziu, când Jim venise să se stabilească la San Francisco, încă sub socul teribilelor evenimente care-l despărţiseră de logodnica sa, Debbie făcuse tot ce putuse pentru a-l încuraja si a intra în contact cu Li, în lagărul de muncă. Afecţiunea lor pentru tânăra fată îi apropiase. Treptat, simpatia care-i lega se transformase într-o prietenie solidă.

La terminarea studiilor, când Debbie îsi luase diploma, Jim fusese cel care o făcuse să intre la ziarul la care lucra el. Mai târziu, după divorţ, o sfătuise să-si schimbe meseria, cum tocmai făcuse si el, si să devină traducătoare în serviciul guvernului.

Debbie miji imperceptibil ochii pentru a nu fi orbită de razele de soare si încercă să vadă dacă se zărea ceva la cotitura cărării.

Numai de nu s-ar fi înselat Dave! îsi spuse lăsându-se în spate, pe spătarul scaunului său. Brusc, se temu că făcuse tot acel drum degeaba. Cu atât mai mult cu cât bătrâna sa Corvette se sufoca pe acel drum de munte, întortocheat si brăzdat de sleauri.

Totuşi, Dave fusese categoric. Ben Sako nu mai trăia în oraş, în cartierul japonez. Cumpărase o proprietate în mijlocul unei podgorii şi acolo îşi petrecea timpul, între două misiuni în străinătate.

Dorindu-şi din tot sufletul ca motorul să accepte să

meargă mai departe, Debbie schimbă viteza pentru a lua următorul viraj. Ar fi fost de preferat să fi scăpat de vechea sa maşină în favoarea unui model mai perfecţionat, dar acea Corvette îi amintea anii fericiţi ai căsniciei sale şi avusese slăbiciunea de a se ataşa de ea.

Brusc, înjură printre dinţi descoperind o serie de viraje în ac de păr şi mai încetini, întorcând volanul. Imediat după aceea zări o răspântie. In timp ce drumul principal continua spre vârful muntelui, o alee largă se afunda între două rânduri de copaci. Intr-o parte, o cutie de scrisori indica "Sako", cu litere negre pe un fond alb. Ajunsese! se bucură Debbie, oftând uşurată.

Mai mult de cinci sute de metri, urmă cărarea, admirând peisajul cu cedrii impresionanţi care marcau marginile proprietăţii. Meseria de mercenar părea foarte profitabilă, se gândi cu o urmă de ciudă. Trebuia să fie plăcut să trăieşti în acel cadru încântător, concluzionă, notând starea bună a viilor şi a întregului teren. Fără îndoială, Sako avusese nevoie de un refugiu inviolabil pentru a-şi reveni în urma pericolelor întâlnite în cadrul activităţilor sale. Şi, dacă accepta oferta lui Jim, acolo va avea de înfruntat multe pericole. Nu era usor să intri în Vietnam si chiar mai delicat să iesi cu o prizonieră. In sfârsit, esenţialul era tocmai să

accepte si s-o scoată pe tânăra femeie din necaz

Acum, Debbie tocmai trecu pe lângă un tractor părăsit pe una din marginile drumului si reusi în sfârsit să vadă casa, o simplă cabană din trunchiuri de copac, de unde iesea un fir subţire de fum.

In afară de asta, totul părea pustiu, ca si când locuinţa era nelocuită. Hotărâtă, Debbie opri masina pentru a merge să bată la usa de la intrare. Cum nu răspunse nimeni, mai insistă, apoi îsi rezemă fruntea de geamurile ferestrei. După toate aparenţele, erau două încăperi în sir, dar interiorul era prost luminat si nu putu distinge mare lucru. Totusi, Ben nu trebuia să fie plecat departe, pentru că era foc în cămin, îsi spuse usor intrigată.

Trebuia să reusească să-l găsească. Cu un gest hotărât, întoarse spatele casei pentru a traversa curtea si a ajunge la construcţiile de exploatare. Dacă nu era nici acolo, va încerca să facă turul proprietăţii. Totusi, nu dorea să întârzie. Era deja după-amiază târziu si prefera să pornească la drum înainte de a se înnopta.

Tocmai intrase într-un hangar vast plin cu baloturi de paie si încerca să se obisnuiască puţin cu întunericul, când o voce zeflemitoare o făcu să tresară.

- Regret pentru dumneata că n-ai reuşit să descoperi ce căutai. Acum, îţi dau cincisprezece minute

să ieşi de aici, sau mă voi supăra!

Cu inima bătând puternic, Debbie se aruncă înapoi, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta pe Ben Sako. Cu o carabină în mână, tânărul bărbat o ochea cu un aer hotărât şi avu brusc certitudinea că nu va ezita o clipă să tragă.

Speriată, începu să meargă în direcţia uşii, apoi se opri, amintindu-şi motivul vizitei sale. Nu putea să trădeze încrederea prietenilor săi. Hotărâtă, făcu stânga-mprejur şi se întoarse să se planteze în faţa intrării de la hambar, unde silueta lui Ben se contura în sens opus luminii.

- Bun.... bună ziua, domnule Sako, bâigui pe un ton nesigur. Am venit să vă vorbesc....

- Spune mai degrabă că tocmai mă spionai! replică Ben, cu o voce încărcată de dispreţ. Nu mă face să pierd prea mult timp! Şterge-o şi nu te mai întoarce!

Cu preţul unui mare efort, Debbie reuşi să zâmbească şi să ridice din umeri cu un aer indiferent.

- Ii voi transmite tatei complimentele dumneavoastră! spuse pe un ton sarcastic, în timp ce se apropia de ieşire.

In loc să-i cedeze trecerea, cum se aştepta, Ben Sako lăsă arma şi o prinse violent de braţe, împiedicând-o să continue. Incruntat, o studie

îndelung, apoi clipi din pleoape, recunoscând-o.

Bărbatul avea o înfăţisare îngrijorătoare, îsi spuse Debbie, susţinându-i privirea. Anii îi brăzdaseră trăsăturile si riduri adânci îi marcau fruntea si colţul gurii. Dacă nu i-ar fi stiut vârsta, i-ar fi dat mai mult decât treizeci si opt de ani. Ochii oblici erau reci si de nepătruns si buzele reprezentau o mare tăietură pe faţa încremenită. Pe partea stângă, o cicatrice lungă îi brăzda obrazul de la tâmplă până în vârful bărbiei. Era cu bustul gol si sub pielea bronzată muschii îi jucau ca roţile unei masini bine unse. Nu era frumos, dar înfăţisarea sa avea ceva extrem de seducător.

Tânăra fată întoarse ochii în grabă, dar Ben îsi dădu seama de modul în care îl examina. Un zâmbet zeflemitor îi apăru pe buzele subţiri si Debbie se simţi rosind, rusinată de fascinaţia confuză pe care o exercita asupra ei.

- Ne-am mai văzut, îţi amintesti? murmură tânăra fată, străduindu-se să-si controleze vocea.

- Intr-adevăr. Esti Debbie Delaney. Ce nouă invenţie te aduce de data aceasta?

- Mă numesc Debbie Cheong acum, îl corectă ea încet.

- Ce s-a întâmplat oare? Care dintre voi s-a plictisit de jucăria sa? o întrebă cu ochii strălucind de maliţie.

Debbie trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni. Totusi, nu era momentul să se arate prea susceptibilă.

- Da... într-un anumit fel, se poate spune într-adevăr că soţul meu Kevin s-a plictisit de mine, admise tânăra femeie
roşind până în vârful urechilor.

- Iartă-mă, n-am avut deloc intenţia să fiu ofensator! reluă Ben mai tăios. De altfel, n-are importanţă, continuă cu un gest neglijent al mâinii. Debbie Delaney.... Debbie Cheong.... nu este deloc important. Oricum, nu sunt gata să accept să scrii un articol despre mine. Te poţi întoarce acasă şi să-i transmiţi salutări din partea mea tatălui dumitale.

- Nu mai sunt ziaristă, preciză Debbie pe un ton calm. Am renunţat când a fost pronunţat divorţul. Am venit să vă ofer de lucru.

La aceste cuvinte, zâmbetul tânărului bărbat dispăru pentru a face loc unei expresii viclene şi bănuitoare.

- Şi ce gen de muncă vrei să-mi propui?

- Nu sunt pe cale să încerc să-ţi întind o cursă, îi explică Debbie cu cel mai mare calm. Nu mai sunt ziaristă, tocmai ţi-am spus-o. Acum, sunt funcţionară. Lucrez ca traducătoare pentru guvern şi într-adevăr,

am o propunere să-ţi fac.

- N-am intenţia să lucrez pentru guvern!

- Nimeni nu ţi-a cerut-o! replică interlocutoarea sa. Este vorba de o afacere strict personală. Nu sunt aici decât în calitate de intermediar. Jim se temea să nu refuzi să-l asculţi şi....

- Nu s-a înşelat, spuse Ben printre dinţii strânşi. In sfârşit, pentru că eşti aici, vorbeşte-mi puţin despre acest faimos Jim. Cine este şi cât îmi oferă?

Debbie inspiră, apoi mărturisi totul dintr-o suflare:

- Jim este un prieten al prietenilor mei. Isi doreste să mergi cu el în Vietnam, pentru a încerca să-i eliberezi logodnica. Au fost despărţiţi în clipa căderii Saigonului. Acum un an, i-a trimis cincisprezece mii de dolari, pentru a-si cumpăra gardienii. Din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Tânăra femeie tăcu o clipă, apoi încheie, aruncând o privire rugătoare însoţitorului său:

- Este dispus să-ţi ofere douăzeci de mii de dolari si să-ţi plătească toate cheltuielile pentru a merge s-o cauţi.

- Nici vorbă! replică el tăios.

Fără un cuvânt în plus, Ben Sako se întoarse pentru a traversa curtea si să ajungă în casă.

Capitolul 2

- Bădăranu! tună şi fulgeră Debbie, nemişcată în faţa uşii închise. Oare cum îndrăzneşte să mă trateze în felul acesta?

Ca urmare a mâniei, teama pe care i-o inspira Ben o părăsise. Cu pas hotărât, înaintă iar şi începu să bată cu degetele în uşa de stejar.

- Ieşi! strigă ea. Nu poţi refuza fără măcar să discutăm!

Continuă să bată în uşă cu pumnii strânşi, dar Ben se
încăpăţâna s-o ignore. Debbie se apropie de fereastră, dar în încăperea principală nu era nimeni. Oare ce va face? Nu se punea problema să accepte fără să se revolte obrăznicia căreia îi era victimă.

Fără să se descurajeze, Debbie se încăpăţână să bată, apoi se resemnă şi reconsideră problema. Măcar dacă ar fi avut o piatră pentru a sparge un geam, dar nu existau decât nişte pietricele. Inciudată, îsi scoase un pantof si începu să bată cu lovituri grăbite, foarte hotărâtă să-l împiedice să doarmă, chiar dacă trebuia să-si petreacă acolo toată noaptea.

Ajuns în bucătărie, Ben îsi vârî capul sub robinet si lăsă apa rece să-i răcorească fruntea udă de transpiraţie. Oare de cât timp era ea în picioare pe

peron? Un sfert de oră? Douăzeci de minute? Părea gata de orice pentru a-i expune proiectele delirante, se gândi, luând un prosop pentru a-si sterge faţa si părul. Era fiica demnă de tatăl său! Gordon Cheong cu siguranţă n-ar fi acceptat un refuz, îsi spuse cu oarecare amuzament. Brusc, avu certitudinea că tânăra femeie nu va pleca înainte de a-l obliga să cedeze. In acea clipă, un zâmbet amuzat îi apăru pe buzele subţiri. In fond, de ce să nu-i vorbească? Putea fi interesant de definit rolul său în această mascaradă, concluzionă Ben în clipa în care Debbie îsi înăbusea o înjurătură.

- Deschide! strigă ea, înainte de a se da înapoi să-si ia elan.

Tânăra fată se pregătea să bată din nou, când usa se deschise pentru a-l lăsa pe Ben să apară, observând-o cu un aer plin de ironie.

- Trei sute două lovituri, făcu el, când Debbie lăsă în jos braţul care ţinea pantoful.

In ciuda hotărârii sale, tânăra îsi stăpâni o mină amuzată, apoi, amintindu-si de misiunea sa, îsi veni în fire si murmură
afectată:

- Mulţumesc că mă primeşti.

- Nu m-ai lăsat deloc să aleg! replică bărbatul cu un

zâmbet larg. Şi când te gândeşti că am părăsit San Francisco pentru a fi în sfârşit liniştit!

Debbie pătrunse în tăcere în urma lui în antreul mic, înainte de a intra în încăperea mare pe care o zărise prin geam. Luându-şi un scaun, tânăra femeie se gândi la responsabilitatea care-i revenea. Totul va depinde de iscusinţa şi de puterea sa de convingere. Trebuia ca în câteva minute să reuşească să-l facă să se intereseze de soarta prietenei sale, pentru a-l hotărî să pornească în căutarea sa.

Inconştient la frământările însoţitoarei sale, Ben închise uşa înainte de a veni să se aşeze pe marginea canapelei. Debbie aşteptă îndelung ca el să-i pună întrebări. Cum tăcerea părea să se prelungească, se resemnă să vorbească:

- De ce mi-ai refuzat oferta adineauri? bâigui în cele din urmă.

- Am ca regulă să refuz acest gen de misiuni, replică tăios Ben. In principiu, organizez evadări de prizonieri politici sau de americani reţinuţi împotriva voinţei lor. Fetele tinere în primejdie nu mă interesează deloc!

- Care este diferenţa? obiectă Debbie, ridicând o sprânceană. Li este într-un lagăr de muncă şi are nevoie de ajutorul dumitale pentru a trece frontiera şi a ajunge în

Statele Unite.

Ben scuturǎ din cap, apoi reluǎ cu infinitǎ rǎbdare.

- Pentru început, sǎ vedem dacǎ am înţeles tot ce mi-ai povestit. Prietenul dumitale si logodnica sa au fost despǎrţiţi în momentul cǎderii Saigonului. El i-a trimis bani pentru eliberare si apoi n-a mai primit nicio veste. Este bine, nu-i asa?

Cum Debbie încuviinţǎ cu un semn scurt din cap, trase calm concluzia:

- După pǎrerea mea, totul este limpede. Ea nu vrea sǎ vinǎ.

- Ce! exclamǎ Debbie, surprinsǎ la culme. Ce vrei sǎ spui? Nu te înţeleg.

- Gândeste-te puţin, Debbie. Prietenul dumitale... Tim....

- Jim, îl corectǎ ea în mod reflex.

- De acord... Jim. N-are importanţǎ.... Sunt zece ani de când n-a vǎzut-o. I-a trimis o sumǎ importantǎ si încǎ nu stie dacǎ a primit-o. Situaţia este foarte clarǎ. Cincisprezece mii de dolari reprezintǎ în Vietnam o adevǎratǎ avere. Fata a decis sǎ trǎiascǎ acolo pânǎ la sfârsitul zilelor. Acest gen de lucruri se întâmplǎ frecvent, încheie pe un ton compǎtimitor.

- Nu! protestǎ însoţitoarea sa. Li n-ar face niciodatǎ asta! Jim si cu ea se adorau!

- Nu fi naivă, replică Ben ridicând din umeri. Nici măcar
n-o cunoşti şi..

- Li a locuit un an la părinţii mei. Dimpotrivă, o cunosc foarte bine! N-ar fi reacţionat niciodată cum insinuezi!

Ben dădu din nou din cap, cu mai multă iritare, înainte de a continua:

- O cunoşteai, Debbie, sunt de acord, dar de cât timp n-ai mai văzut-o? Zece ani? Doisprezece ani? Şi Jim? A avut destul timp să se schimbe!

- Jim şi cu ea s-au despărţit din 1975, recunoscu ea cu regret.

- In acest caz, de ce a aşteptat Jim atât de mult pentru a acţiona? o întrebă cu un aer stupefiat. Asta mă intrigă foarte mult.

Debbie ar fi vrut să-i spună că asta nu-l privea, apoi îşi dădu seama de importanţa elementului uman. Poate Ben ar fi mai înclinat să accepte misiunea dacă era la curent cu ce se petrecuse?

- Lui Jim i-au trebuit mai mult de şase ani pentru a da de urma logodnicei sale şi încă doi ani pentru a reuşi să stabilească legătura cu ea, îi explică încet. Acum un an, a reuşit să afle că era gata să vină să se întâlnească, dar avea nevoie pentru asta de o mare

sumă de bani. Jim i-a trimis ce i-a cerut. De atunci, n-a mai avut veşti.....

- Aşadar, n-a mai văzut-o de peste zece ani, obiectă cu fermitate Ben. Cu siguranţă, fata s-a schimbat. Poate s-a gândit bine si s-a hotărât să rămână în Vietnam? în ce mă priveşte, nu doresc deloc s-o aduc cu forţa.

Debbie scutură din cap în semn de tăgadă înainte de a replica:

- Nu.... Li este demnă de încredere. Ascultă, Ben.... îl iubeşte pe Jim. Nu uita că erau pe punctul de a se căsători. Cu siguranţă, nu i s-au schimbat sentimentele pentru el!

Ben agită mâna cu un gest iritat şi scoase din buzunar un pachet de ţigări.

- Dragostea! Ce noţiune perimată! Poate l-a iubit, într-adevăr, dar a trecut timpul....

- Nu văd de ce dragostea este demodată! protestă tânăra femeie cu putere.

La aceste cuvinte, Ben începu să râdă cu poftă, apăsând pe brichetă.

- Dragostea considerată ca motorul lumii! în sfârşit, biata mea Debbie, nu mai eşti o copilă!

- Poate, dar asta nu schimbă cu nimic raţionamentul meu, se încăpăţână însoţitoarea sa. în

cazul lor, dragostea este cea care le-a permis să suporte despărţirea.

- Permite-mi să fiu de altă părere, o întrerupse tăios Ben. Dacă ar trebui să definesc ce determină mare parte a reacţiilor oamenilor, aş cita invidia, ambiţia sau setea de câştig, dar în niciun caz dragostea!

- Ei bine, Ben, cum poţi susţine o asemenea teorie? îl întrebă Debbie, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele cu nervozitate. Bineînţeles că dragostea există! Bărbaţii şi femeile se îndrăgostesc în fiecare zi! Sunt convinsă că ai fost şi tu îndrăgostit!

Ben zâmbi din nou, scoţând un nor de fum.

- Eu? In niciun caz! Chiar dacă dragostea există, lucru de care mă îndoiesc foarte mult, voi fi cu siguranţă ultimul care să-i sufere efectele! Nu, Debbie. Eu nu cred în dragoste! Sex, dorinţă.... nu spun, dar dragoste în niciun caz!

- Nu este şi punctul meu de vedere, ripostă tânăra femeie fără să se poată împiedica să roşească. Personal, am fost foarte îndrăgostită de fostul meu soţ.

- Vezi unde te-a adus asta? exclamă Ben, perfid. Iată-te despărţită. Odată dispărută dorinţa care vă lega, n-a mai rămas nimic între voi. Nu.... în niciun caz nu era vorba de dragoste, ci mai degrabă de amor-propriu, de vanitate.....

- Nu este adevărat!

- Să facem o experienţă, vrei?

Fără să-i lase timp să protesteze, Ben se ridică şi din doi paşi, se apropie pentru a o lua în braţe.

- Numeşti dragoste ceea ce eu spun că este dorinţă. Să vedem cine are dreptate, spuse strângând-o în braţe.

Debbie se împotrivi, brusc speriată. Desigur, adineauri o parte din ea fusese sedusă de sălbăticia şi brutalitatea pe care o bănuia la Ben, dar raţiunea, toată educaţia sa, îi interziceau
să se abandoneze acestui gen de emoţii.

- Nu.... Ben, te rog.... încetează! strigă, zbătându-se.

- Ba da! făcu el punând stăpânire pe buzele ei.

Sufocată, tânăra femeie încercă să se elibereze, să-si
păstreze luciditatea.

"Nu.... nu! ar fi vrut să strige. Nu.... nu te iubesc. Nici măcar nu te doresc. Lasă-mă!"

In ciuda hotărârii sale, Debbie simţi curând rezistenţa slăbindu-i si trupul lipindu-i-se strâns de al însoţitorului său. Nu.... nu era posibil, se gândi în treacăt, îndepărtând buzele si mângâind bustul tânărului bărbat.

La rândul său, Ben îsi strecură degetele sub bluza

însoţitoarei sale si începu să-i mângâie usor vârfurile sânilor.

Orice raţiune suprimată, Debbie era gata să-i întoarcă sărutările cu aceeasi înflăcărare, coplesită de un val de pasiune si senzualitate.

Dacă nu-si venea imediat în fire, ireparabilul se va produce, îsi spuse într-o scurtă tresărire de luciditate, în clipa în care Ben începu să-i desfacă centura jupei. Adunându-si puterile care-i mai rămăseseră, se eliberă cu brutalitate din braţele lui si se dădu un pas înapoi, cu picioarele tremurându-i si părul în dezordine.

- Ei bine? Ce crezi despre demonstraţia mea? exclamă Ben pe un ton plin de ironie.

Mobilizându-si toată mândria, Debbie îl înfruntă fără să
clipească şi ripostă cu un dispreţ rece:

- Nu cred absolut nimic! N-am pretins că am fost imunizată împotriva dorinţei fizice. Şi admit fără greutate că tehnica ta este pusă la punct. In numeroasele călătorii, ai învăţat cu siguranţă şi alte lucruri decât geografie!

O scurtă licărire de admiraţie străluci o clipă în ochii însoţitorului său, în timp ce o observa.

- N-ai greşit, acceptă acesta după un timp.

- Pentru a reveni la problema noastră, reluă Debbie

fără să-l lase să continue. Nu.... demonstraţia ta nu m-a convins. De altfel, nu pentru a discuta comparativ meritele dragostei şi ale emoţiei simţurilor am venit să te vizitez. Ai pretins adineauri că oamenii nu reacţionează decât din invidie, ambiţie, sete de câştig.... In acest caz, nu pot face apel la niciunul din primele elemente. Aşa că rămâne setea de câştig. Dacă Jim dublează suma onorariului tău, vei accepta să porneşti în această misiune?

- Şi unde va găsi prietenul tău bani? întrebă curios Ben. Asta reprezintă o adevărată avere. Cu atât mai mult cu cât trebuie prevăzută angajarea unui al doilea mercenar, cineva în stare să vorbească vietnameza.

Debbie se gândi o clipă. Adăugând la economiile lui Jim indemnizaţia totală pe care i-o plătise Kevin, ar putea să fie de-ajuns.

- Oricum, eram hotărâtă să-l ajut pe Jim în măsura posibilităţilor, mărturisi simplu. Contribuţia mea va fi mai importantă, atâta tot.

Ben făcu să se audă un fluierat usor, apoi murmură pe un ton plin de respect:

- Patruzeci de mii de dolari pentru mine si zece mii pentru Jerry.... In aceste condiţii, poate merită să fac un efort. Voi studia serios problema, încheie, încrucisând braţele. In câteva zile te voi contacta,

pentru a-ţi spune decizia mea. Debbie, eu....

- Da?

- Dacă accept, prefer să te previn. Voi rămâne în Vietnam cât timp va trebui.... fie că durează o lună, sau un an.

- Am luat notă, încuviinţă cu răceală tânăra femeie. Voi astepta să mă suni, reluă, netezindu-si cu mâna cutele bluzei, înainte de a-si scrie numărul de telefon pe o foaie de hârtie. La revedere, încheie, închizând usa.

Debbie reusi să traverseze curtea cu demnitate. Doar când se aseză la volan îsi permise luxul de a se relaxa puţin. Ce i se întâmplase oare? Prin ce aberaţie acceptase să discute cu el acele subiecte arzătoare? De ce lăsase un bărbat ca Ben Sako s-o tulbure în asemenea măsură?

Debbie lăsă uscătorul pentru a-si trece peria prin părul desfăcut. Poate ar trebui să-l tundă? se întrebă vag. Il avea lung de când fusese copilă. La douăzeci si opt de ani, poate era timpul să-si schimbe coafura?

Cu ochii aţintiţi asupra imaginii sale în oglindă, ridică masa suplă si mătăsoasă pentru a încerca să vadă dacă o tunsoare dreaptă i s-ar potrivi. Nu.... hotărî, cu capul aplecat cochet într-o parte. Evident, prefera să rămână asa cum era. Brusc, îsi aminti de

modul în care-i plăcea lui Kevin să-si afunde faţa în părul său împletit după ce făceau dragoste si simţi o scurtă nostalgie dureroasă. In sfârsit, n-avea rost să se gândească la trecut, oftă, terminând să se coafeze si să se machieze.

Tocmai lua din dulap niste pantaloni de crep si un corsaj de satin de un roz-intens, când auzi răsunând soneria de la usa de intrare.

Incă o dată, tatăl său venise înainte. Cu atât mai rău. N-avea decât să astepte, îsi spuse îndreptându-se calm spre micul antreu.

- Intră. Ai sosit devreme, spuse zâmbindu-i.

Gordon Cheong zâmbi la rândul său înainte de a bombăni printre dinţi:

- In această seară este o circulaţie demenţială si bunica ta are o aversiune să astepte... Este de preferat să nu întârziem, încheie, sărutându-si fiica. Cum te simţi, draga mea?

- Foarte bine, dar tu?

- Bine, mulţumesc. Acum, afacerile merg perfect.

După ce părăsise armata, Gordon deschisese un magazin
cu articole importate direct din China. Rezultatele îi depăşiseră toate speranţele şi de mai multe ori îi oferise fiicei sale să lucreze pentru el. Tânăra femeie

refuzase. In ciuda tandreţei care o lega de tatăl său, considera dificil să-l aibă ca patron!

- Sunt gata, spuse Debbie, luându-şi poşeta şi mantoul.

- Oare când te vei hotărî să închiriezi un apartament într-un loc decent? bombăni Gordon după ce coborî cele cinci etaje care-i despărţeau de parter.

- Mă tem că niciodată, replică Debbie râzând. Mă simt bine aici!

Işi adora locuinţa cocoţată pe flancul colinei, sus în Sausalito. Lipsa relativă de confort a imobilului era preţul plătit pentru a se bucura fără inconveniente de vederea splendidă.

Gordon Cheong dădu din cap privindu-şi tandru fiica. In ciuda răcelii sale, o iubea pe Debbie, dar îi era greu să-şi arate afecţiunea. In tot timpul copilăriei, tânăra femeie suferise de această stare de fapt.

- Te încăpăţânezi să preferi cuibul tău de vultur apartamentului meu, reluă el, conducând Buickul în direcţia podului.

Debbie începu să râdă si ripostă vesel:

- Ştii foarte bine că asa imensă cum este casa ta, nu este totusi destul de mare pentru noi doi! De fiecare dată când îmi voi asculta discurile, ai fugi urlând!

Tăcu o clipă pentru a admira suburbiile din

Sausalito scăldate de ultimele raze ale apusului, apoi încheie, pe un ton serios:

- Imi place să lucrez în oras, dar mă simt mai în siguranţă în Sausalito. Pentru o femeie singură, nu este de neglijat.

- Apropo, cum merge munca ta? Şi ce face Jim?

- In munca mea, n-am probleme. Pentru moment, am tradus câteva articole foarte interesante. Cât despre Jim.... nu este foarte înfloritor. N-are încă vesti de la Li si nu stie dacă a primit banii pe care i-a expediat.

Cu privirea aţintită asupra circulaţiei, Gordon observă cu o voce dezamăgită:

- N-a fost deloc prudent. N-ar fi trebuit să-i trimită niciodată o asemenea avere. Nici măcar nu stie dacă ea doreste realmente să i se alăture.

- Imi amintesti de Ben! oftă tânăra femeie.

- Ben? Despre cine este vorba?

- Despre Ben Sako. Ti-l amintesti cu siguranţă. A servit sub ordinele tale în Vietnam.

- Da, într-adevăr. Era cel mai bun dintre oamenii mei, ripostă Gordon cu o mândrie inconstientă. Avea un suflet de
ucigaş, dar ştia să fie în stare de loialitate.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu un aer preocupat:

- Sper că Jim şi cu tine n-aţi ajuns să vă lansaţi într-o poveste nesăbuită!

- Planurile lui Jim nu mă privesc! protestă Debbie cu ipocrizie, fără să îndrăznească să-i vorbească despre ajutorul financiar pe care i-l propusese. M-am mărginit la a-l contacta pe Ben, invocând relaţiile voastre. Pot să-ţi afirm că nu doresc deloc să-l mai întâlnesc!

- N-ai fost sensibilă la farmecul său atât de special! izbucni în râs tatăl său, amuzat. Nu mă miră. Bărbatul acesta n-are nimic omenesc. Dacă nu s-a schimbat, este doar un robot!

Lui Debbie i-ar fi plăcut să pună unele întrebări, dar presupuse că nu era prudent. De altfel, Gordon încetinise şi-şi parca maşina la parterul unui imobil cu aspect luxos, apoi tatăl şi fiica se îndreptară spre cartierul chinezesc. In ciuda orei târzii, străzile erau pline de o mulţime animată şi un miros delicios se ridica din dughenele mici instalate în bătaia vântului. Incă o dată, tânăra femeie îşi simţi inima bătând mai repede pătrunzând în acel loc pe care-l considera magic când fusese copilă.

După câţiva paşi, bărbatul şi tânăra femeie cotiră pe o străduţă secundară. După ce urcară un şir de scări, bătură la o uşă lăcuită în roşu-strălucitor.

- Nyen-Nyen, nay ho ma? exclamă Debbie,

aruncându-se în braţele bunicii sale.

- Mă simt bine, draga mea, replică bătrâna doamnă. Şi tu? Dar tu, Gordon? Pari sănătos tun.... Intraţi si mergeţi să vă asezaţi, spuse fără să astepte răspuns. Cina va fi gata în mai puţin de zece minute.

- Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Debbie, stiind că bunica era foarte atasată de prerogativele sale pentru a-i accepta oferta.

- Mulţumesc, dar nu este nimic de făcut, răspunse Cam Lee Cheong iesind din încăpere pentru a merge la bucătărie.

Debbie se pregătea s-o urmeze, când tatăl său o reţinu de braţ.

- Las-o. Ştii că adoră să se lipsească de tine.

Tânăra femeie îsi reluă locul pe canapea si-si lăsă privirea să rătăcească peste decorul familiar, mirându-se de îmbinarea mobilelor europene si a bibelourilor chinezesti.

Câteva secunde mai târziu, Nyen-Nyen îsi făcu apariţia, încărcată cu o tavă plină de mâncare.

- La masă! spuse turnând fiecăruia câte o cească de ceai delicat parfumat.

- Este absolut delicios! exclamă nepoata sa, gustând un crevete prăjit, însoţit de garnitură de legume foarte fin tăiate.

- Bunica stie punctul tău sensibil! o tachină tatăl său.

In timp ce onorau numeroasele feluri de mâncare, el îi
ceru mamei veşti despre locuitorii cartierului.

- In general totul este în ordine, dar Toi Mae are probleme. A doua nepoată îi face probleme...

- Aceea care s-a căsătorit cu un medic şi locuia lângă tatăl său, sus pe Russian Street? întrebă Debbie.

- Toi Mae era atât de mândră! Acum înţeleg mai bine dezamăgirea sa, reluă Gordon cu o urmă de maliţie.

- Gordon! Uiţi respectul pe care-l datorezi celor mai în vârstă! îi reproşă mama sa. Situaţia tânărului n-are nimic de-a face cu asta! De fapt, cu puţină bunăvoinţă din partea unuia şi a celuilalt, căsnicia le-ar putea fi salvată....

- Divorţul a devenit un lucru frecvent, murmură fiul său ridicând din umeri cu un gest fatalist. Iată cazul meu şi cel al lui Debbie.

- Din păcate, se întâmplă! oftă Debbie.

- Ai dreptate, continuă tatăl său, luând cu vârfurile beţişoarelor o ciupercă neagră. In ce te priveşte, doresc ca prima ta greşeală să-ţi servească de lecţie.

- Care este soluţia? replică prompt Debbie. Să iau

exemplul tău şi să trăiesc singură până la sfârşitul zilelor mele?

- Nu, Lotus, nu despre asta este vorba, o linişti Gordon adresându-i un zâmbet alinător. Cazul meu este diferit.... Sper că tu vei găsi un bărbat care să te facă fericită, dar că vei fi mai prudentă înainte de a te angaja.

- Totusi, l-am iubit pe Kevin, observă tânăra femeie. Am fost sincer îndrăgostiţi unul de altul. M-am străduit să fac concesii, dar am fost obligată să accept divorţul....

- Dar o stim perfect, draga mea! interveni cu tandreţe bunica. Eu nu vorbeam nici de tine, nici de tatăl tău. Amândoi aţi fost victimele împrejurărilor.

Victime! se gândi cu mirare Debbie. Nu se gândise niciodată la acest termen pentru tatăl său. Totusi, Nyen-Nyen avea cu siguranţă dreptate. Gordon suferise probabil după plecarea soţiei sale, o cochetă egoistă si fără inimă. Asta ar explica poate în parte răceala si rezerva sa actuală.

- As! Nici vorbă! Toate acestea sunt foarte îndepărtate! spuse în aceeasi clipă tatăl său.

- In ce mă priveste, voi încerca să iubesc cu mai mult discernământ, reluă Debbie.

La aceste cuvinte, Gordon dădu din cap si remarcă

blând:

- Iată de unde provine greseala ta, draga mea. N-ar fi trebuit să faci niciodată o căsătorie din dragoste!

- Oh, tată! Cum poţi spune asta?

- Mi se pare totusi foarte evident. De altfel, personal, am ajuns să mă îndoiesc de realitatea unui asemenea sentiment. Chiar dacă există la început într-un cuplu, degenerează înainte de a dispărea total. Asta s-a întâmplat între mama ta si mine, ca si între tine si Kevin. Data viitoare, străduieste-te să faci o căsătorie din interes, va fi mai sigură!

- Tată, te găsesc de un cinism revoltător! exclamă Debbie cu o mină de reproş.

- Sunt cinic, nu neg, dar acesta este adevărul. Dragostea este trecătoare.

- Te înşeli, îl întrerupse mama sa. Nu-ţi asculta tatăl, Debbie. Este aşa de la plecarea mamei tale. Dragostea poate dura. Bunicul tău şi cu mine ne-am iubit timp de aproape cincizeci de ani.

- Nu este acelaşi lucru! protestă fiul său cu înflăcărare. Pentru voi a fost vorba de o căsătorie aranjată.

- Poate, dar am învăţat să ne iubim şi până la ultima sa suflare, tatăl tău m-a înconjurat cu stimă şi afecţiune. Nu m-a înşelat niciodată şi nu m-ar fi părăsit

niciodată. Dragostea există, îţi interzic să pretinzi contrariul!

- Cum vrei, mamă, acceptă Gordon pe un ton căruia îi lipsea mai ales convingerea.

Debbie preferă să schimbe subiectul conversaţiei şi masa se încheie liniştit. Apoi trecură în salon, după ce tânăra femeie îşi ajută bunica să strângă masa.

Era deja târziu când tatăl şi fiica sa hotărâră să se întoarcă acasă. După ce-şi părăsise tatăl la uşa apartamentului, Debbie veni să se aşeze în salon. Cu un pahar cu limonadă în mână, începu să se gândească la reacţiile lui Gordon în timpul serii.

In sinea sa, era convinsă că se înşela. Pleda pentru acelaşi punct de vedere ca Ben Sako. Totusi, era posibilă dragostea între un bărbat si o femeie. Avea această convingere intimă.

Desigur, pentru ea, nu durase. Când se întâlniseră prima dată, Kevin si cu ea erau foarte tineri. Pentru a le spori mai mult greutăţile, bogaţii Delaney nu acceptaseră niciodată nora dintre bieţii emigranţi chinezi pe care le-o impusese fiul lor. După ani de neîncetate presiuni, Kevin n-a mai avut forţa să reziste si se hotărâse în sfârsit să ceară divorţul. Totusi, fuseseră fericiţi împreună. Pentru prima dată în viaţă, Debbie stiuse ce însemna să fie iubită si dorită. Chiar

acum, când rănile începuseră să se cicatrizeze, regreta încă ce împărtăsiseră împreună

Ar fi fost în stare de orice pentru a cunoaste din nou impresia că reprezenta ceva pentru cineva. Nu dorea deloc să subscrie la teoriile tatălui său, sau ale lui Ben Sako.

In acea clipă, răsună soneria telefonului. Debbie tresări si câteva picături de lichid stropiră divanul.

- Alo? răspunse, intrigată de acest apel târziu.

- Debbie Cheong? întrebă o voce cunoscută.

- Bună seara, Ben, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să-si ascundă emoţia. Ce s-a întâmplat? Ce pot să fac pentru tine?

- N-am luat încă nicio decizie, reluă el foarte repede. Inainte de orice, mi-ar plăcea să-l întâlnesc mâine seară pe prietenul tău si să discut situaţia cu el. Şi cu tine, fireste.

- In sfârşit, Ben, nu mă interesează. Este vorba despre o problemă care nu mă priveşte. Dacă nu se poate altfel, te voi prezenta lui Jim, apoi voi pleca

- Dimpotrivă, ţin să rămâi, insistă Ben. Voi veni să te iau la ora şapte. Care este adresa ta exactă?

- N-are rost să te deranjezi, protestă Debbie cu iritare. De altfel, Jim n-ar fi mulţumit. M-ar bănui că vreau să mă amestec între voi

- Ii voi explica eu că nu este aşa, o întrerupse Ben dur. Voi veni să te iau, apoi vom merge împreună la prietenul tău.

Debbie renunţă să lupte. Nu era momentul să-l contrarieze dacă se hotărâse să-i ajute, se gândi, dându-i adresa înainte de a închide.

Şi când te gândeşti că nu-l prevenise pe Jim de supralicitarea pe care trebuise s-o facă, îşi spuse ştergând lichidul care se vărsase. Jim ţinea să-şi revadă logodnica, dar avea mândria sa. Poate nu era dispus să-i accepte ajutorul financiar.

Il va suna mâine şi va încerca să-l convingă. Ben Sako era singurul bărbat care o putea salva pe Li. Nu era momentul să dea dovadă de orgoliu prost înţeles. Aveau interesul să se subordoneze lui Ben şi pretenţiilor sale. Totuşi, perspectiva de a-l revedea o tulbura puternic. Simţea o profundă indispoziţie în prezenţa sa şi ar fi preferat să-l ţină la distanţă.

Capitolul 3

După ce se examinase în oglinda din baie, Debbie îsi dădu cu puţin rosu în obraji, pentru a-si ascunde paloarea. Ben nu va întârzia să sosească, îsi spuse ea dându-si cu ruj pe buze, după ce-si pudrase usor nasul, pentru a-l împiedica să lucească.

Nu va lua parte deloc la conversaţie, se hotărî pieptănându-se. Ii va lăsa pe Ben si pe Jim să se descurce între ei. Nu ţinea să-l mai vadă pe Ben. O atrăgea prea mult pentru a fi linistită.

Tânăra femeie termina de încheiat nasturii de la rochie când auzi sunându-se la usa de la intrare.

- O clipă! strigă, încheindu-si în jurul gleznelor baretele sandalelor cu tocuri înalte.

Cum se sună din nou, străbătu încăperea pentru a alerga
până în vestibulul mic.

- Sosesc, făcu ea, pe un ton iritat.

Ben stătea în uşă, îmbrăcat în blugi şi un pulover simplu.

-. Eşti foarte elegant îmbrăcată, observă tânărul bărbat măsurând-o pe Debbie cu o privire critică. Unde avem întâlnire? Credeam că vom merge pur şi simplu într-un bar

Puţin vexată, însoţitoarea sa replică tăios:

- De fapt, trebuie să-l întâlnim pe Jim la părinţii săi.

Mama lui ne-a invitat la cină.

Ben o urmă în tăcere în salon şi se duse să se posteze în faţa ferestrei. In loc să admire vederea, cum o făceau toţi nou-veniţii, reluă fără să-şi ascundă nemulţumirea.

- N-am dorit să fac cunoştinţă cu familia lui Jim. De ce n-ai stabilit o întâlnire într-un loc public?

- Jim a avut această idee. Tu ai stabilit data. El a ales locul. Cu atât mai rău dacă nu-ţi convine!

- Cine a spus asta? El sau tu?

- Nimeni, bombăni Debbie, întorcând privirea. Jim şi părinţii săi sunt nişte oameni absolut fermecători, continuă cu înflăcărare. Chiar fără să ştie dacă vei accepta misiunea de care Jim doreşte să te ocupi, simt recunoştinţă pentru tine. Te-au invitat în semn de prietenie!

- Asta nu-mi place deloc, protestă iar Ben. Detest să amestec plăcerea cu afacerile.

- Bineînţeles! Ca si cu mine în acea zi, presupun! exclamă în mod perfid tânăra femeie. Acum, dacă refuzi să mă însoţesti, pot telefona pentru a anula masa, încheie, lăsându-si vesta.

- Ai fi încântată, nu-i asa? Ei bine, nu vei avea această satisfacţie! N-am intenţia să te părăsesc, Lotus....

Debbie se strădui să-si ascundă surpriza. Oare de unde stia numele cu care o alinta tatăl său în clipele de tandreţe?

- In acest caz, să mergem, acceptă în soaptă.

Văzând sirul de trepte, Ben schiţă un zâmbet sarcastic.

- Cum faci să nu-ţi rupi gâtul? întrebă coborând în grabă.

Jenată de tocuri, Debbie îl urmă mai încet. Ajungând la
parter, se astepta la o remarcă acră, dar Ben se mărgini s-o conducă în direcţia unei masini vechi, parcată de-a lungul trotuarului.

- Unde locuiesc Jim si familia sa? o întrebă strecurându-se în spatele volanului.

Debbie îi dădu adresa si preciză:

- Jim locuieste în garajul lor pe care l-a amenajat. Asta îi promite să facă economii. In profesia noastră, chiar cei mai buni nu câstigă sume extraordinare.

Cum însoţitorul său păstra tăcerea, tăcu si ea tot restul drumului, puţin surprinsă de indiferenţa lui care contrasta ciudat cu atitudinea lui din trecut. In sfârsit, asta îi convenea perfect. Tot ce-i cerea, era să se ocupe de Li.

- Cine va mai fi acolo în afară de Jim şi părinţii săi?

întrebă Ben, oprind maşina în faţa unui imobil aparent modest.

- Doar noi doi şi fratele mai mic al lui Jim, spuse calm tânăra femeie. Vei vedea, părinţii săi sunt fermecători şi fac toate eforturile pentru a-şi ajuta fiul să-şi salveze logodnica.

- Totuşi, n-ar trebui să fie încântaţi de a-l vedea căsătorindu-se cu o vietnameză, observă Ben cu o ironie muşcătoare.

- Judeci greşit, replică Debbie tăios. Nu toată lumea seamănă cu familia soţului meu, încheie trântind portiera.

Ben i se alătură pe treptele de la intrare.

- Nu mă gândeam la tine. Vorbeam la modul general. Mai suferi că ai fost respinsă, nu-i aşa? spuse el observând-o cu seriozitate.

- Nu doresc să mă gândesc la asta, îl întrerupse ea întorcându-se pentru a apăsa pe butonul soneriei.

Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise lăsând să apară o femeie mai în vârstă, cu ochii de un albastru-deschis.

- Intră, micuţă Debbie. Eşti extrem de încântătoare în seara asta! exclamă cu o voce blândă, cu un puternic accent din sud.

- Doamnă Anderson, vi-l prezint pe Ben Sako.

Este....

- Da, ştiu.... Este persoana care trebuie să meargă în ajutorul sărmanei noastre Li, adăugă ea întinzând mâna
tânărului bărbat.

Spre mirarea lui Debbie, Ben răspunse cu amabilitate la salutul doamnei Anderson. Asadar, putea avea un comportament normal când dorea, constată cu usurare tânăra femeie.

In timp ce vorbeau, intrară într-o vastă cameră de zi, unde Jim si tatăl său terminau de privit informaţiile.

- Jim Anderson, se prezentă tânărul bărbat ridicându-se si venind în întâmpinarea noilor sosiţi.

- Ben Sako.

Cei doi bărbaţi se măsurară o clipă. Amândoi erau înalţi si bine clădiţi. Ben era poate puţin mai lat în umeri si se simţea într-o mai bună formă fizică, dar Jim avea în plus hotărâre si tărie morală. Cu siguranţă, era capabil să-i facă faţă lui Ben, concluzionă Debbie cu mulţumire.

Domnul Anderson se deranjase la rândul său pentru a-si întâmpina vizitatorii.

- Asadar, sunteţi militar, remarcă el cu un zâmbet prietenos.

- Nu este soldat, n-are uniformă! protestă o voce

tânără din înaltul scărilor.

- Taci, Johnny! interveni doamna Anderson, în clipa în care un băiat de aproximativ doisprezece ani îsi făcu apariţia. Domnule Sako, el este Johnny, cel mai tânăr dintre fraţii nostri.

- Chiar sunteţi mercenar? Nu păreţi, continuă acesta din urmă pe un ton surescitat.

Contrar previziunilor lui Debbie, Ben nu păru să se formalizeze şi ciufuli părul băieţelului, răspunzând:

- Da, Johnny, sunt mercenar, ai perfectă dreptate! Din nefericire, nu toată lumea poate să semene cu Charles Bronson!

- Johnny, urmează-mă la bucătărie, îi ordonă mama sa. Vino să mă ajuţi să termin salata.

Când copilul ieşi din încăpere înăbuşindu-şi protestele, Debbie schiţă un gest pentru a-l urma.

- Nu, nu, Debbie.... în niciun caz să nu te mişti! Totul este gata, să ştii!

- Mama preferă să-l ia cu ea pentru a ne scuti de întrebările sale indiscrete, murmură Jim cu îngăduinţă.

- Sunteţi mult mai mare decât fratele dumneavoastră, observă Ben pe un ton indiferent.

- Când l-am adoptat pe Johnny, nu mai eram foarte tineri, explică domnul Anderson.

Continuară să discute liniştiţi, aşteptând să treacă la masă. Familia Anderson era amabilă ca de obicei şi Debbie fu surprinsă să-l vadă pe Ben relaxându-se treptat. In ciuda manierelor necizelate, probabil era timid cu necunoscuţii, trase concluzia cu stupoare.

După câteva minute, doamna Anderson reveni în

uşa
salonului.

- Cina este gata, spuse stergându-si mâinile pe sorţ. Am făcut pui si cartofi prăjiţi. Sper să vă placă, domnule Sako.

- Ador asta, răspunse Ben urmându-si gazda în sufragerie.

Debbie regăsi cu aceeasi plăcere atmosfera familiară, masa mare din stejar si bufetul cu forme rotunde. La părinţii lui Jim se simţea acasă si se întrebă vag dacă Ben încercase aceeasi impresie.

- Bucătăria japoneză probabil n-are secrete pentru dumneavoastră, murmură doamna Anderson întorcându-se spre tânărul bărbat.

- Nu, nu chiar. Am fost crescut la orfelinat....

- Iertaţi-mă, bâigui gazda sa. Nu voiam să fiu indiscretă.

- Nu vă scuzaţi, reluă Ben cu răceală. Acum, nu mai are importanţă.

Câteva minute se lăsă o liniste stânjenitoare, apoi Jim exclamă cu vioiciune:

- De-abia astept să puteţi gusta din mâncărurile delicioase ale lui Li! Făcea niste rulouri de primăvară care erau un deliciu. Sunt sigur că le veţi adora!

- Fără îndoială, băiete, încuviinţă cu căldură tatăl

său.

- Mă bucur la ideea de a o cunoaste în sfârsit, adăugă doamna Anderson.

- Chiar sunteţi sinceri? întrebă Ben fără să-si dea osteneala să-si ascundă un anumit scepticism.

Domnul si doamna Anderson schimbară o privire complice, apoi mama lui Jim răspunse pe un ton încărcat de emoţie:

- Da, domnule Sako, chiar suntem sinceri. Totusi, la început am fost reticenţi, accept asta cu usurinţă. Când fiul nostru s-a întors din Vietnam, speram că o va uita pe Li, pentru a se căsători cu o tânără americană. Acum are patruzeci de ani si încă se gândeste la fosta sa logodnică. A rămas celibatar si suferă de singurătate. Da, sunt gata s-o primesc pe Li ca si când ar fi propria mea fiică, domnule Sako. Nu-i voi cere decât un lucru: să-mi facă fiul fericit.

Debbie lăsă capul în jos pentru a-si ascunde lacrimile care-i veniseră în ochi. Nu era singura care credea în puterea dragostei!

Aruncă pe furis o privire în direcţia lui Ben, dar tânărul bărbat arborase o expresie încremenită, cu o urmă vagă de dispreţ.

După ce mâncară desertul delicios - o sarlotă de mere cu friscă bătută din belsug - Jim se ridică si se

adresă lui Ben:

- Să ne întoarcem în salon, vreţi? Nu va dura mult, Debbie.

- Nu vă grăbiţi. O voi ajuta pe mama ta să strângă masa.

- Imi pare rău, dar ţin ca Debbie să asiste la conversaţie, insistă Ben, împingându-si scaunul.

- Nu, Ben, nu sunt de acord! protestă tânăra femeie. Incepând de acum, problema vă priveşte pe amândoi.

- Ti-am spus deja. Am nevoie de tine, Debbie.

- Nu, domnule Sako, Debbie n-are nimic de-a face cu treaba de care ne ocupăm, interveni Jim, cu un aer hotărât. Rolul său se opreşte aici.

Ben o studie pe tânăra femeie cu mai multă atenţie. Părea într-adevăr hotărât să facă să triumfe punctul său de vedere.

- Jim, îmi pare rău să-ţi spun, dacă trebuie s-o salvez pe Li, am nevoie de Debbie, afirmă cu răceală.

După cum crezuse, Jim se înclină în faţa acestui argument şi tăcu, în timp ce Ben o conduse pe tânăra femeie în direcţia salonului.

Jim şi cu ea se instalară pe canapea, iar Ben se aşeză în faţa lor. Inainte de a începe, îşi aprinse o ţigară.

- Bine.... poate am un plan de a o scoate pe Li din lagărul de muncă, dacă eşti de acord să plăteşti serviciile unui al doilea mercenar.

- Sunt gata de orice pentru a o salva, afirmă Jim pe un ton hotărât.

- Jim, unde era prietena dumitale când ţi-a scris ultima dată?

- La Hai Thong, la câţiva kilometri de Hanoi.

- Perfect. Vom pleca luna viitoare, la începutul verii. Jerry şi cu mine vom închiria o ambarcaţiune la Hong Kong şi vom traversa golful Tonkin pentru a ajunge în nordul Vietnamului. Cunosc un marinar care face în permanenţă acest gen de trafic. Apoi, vom începe s-o căutăm pe Li, în timp ce proprietarul navei si echipajul său se vor ascunde la o familie prietenă. Indată ce vom reusi s-o localizăm pe Li, o vom lua cu noi si ne vom întoarce pe mare.

Se opri si o privi pe tânăra femeie înainte de a continua:

- Aici intervine Debbie. In timp ce voi fi în Vietnam, va trebui să rămâi în Hong Kong pentru a face demersurile necesare intrării lui Li în Statele Unite....

- Cum asta? exclamă Debbie sărind de pe scaun.

- Trebuie să-i procuri lui Li o carte de identitate, haine, si să-i găsesti un loc unde să rămână până când

Jim va obţine viza....

- O secundă! îl întrerupse energic tânăra femeie. Doar nu crezi că voi accepta?

- De ce nu? replică Ben, examinând-o cu răceală. Te-am prevenit. Ai de jucat un rol acolo, în această afacere.

- Ei bine, te sfătuiesc să-ţi revezi toate planurile! replică Debbie ridicând imperceptibil vocea. Ce se întâmplă cu serviciul meu? Nu se pune problema să renunţ la tot pentru a pleca împreună cu voi.

- Debbie are dreptate, interveni Jim la rândul său. Nu vreau s-o fac să-si asume nici cel mai mic risc. A făcut deja destul pentru mine. In plus, sunt în stare să fac eu
demersurile pe care le-ai stabilit.

- Vorbeşti chineza? întrebă Ben cu asprime. Am crezut că înţeleg că n-o cunoşti!

- La Hong Kong, te poţi descurca vorbind engleza....

- N-am intenţia să te las să ne distrugi şansele de succes, reluă Ben cu fermitate. Ne poţi aştepta la Hong Kong, sau să te întorci direct în Statele Unite, nu mă interesează. In schimb, ţin la prezenţa lui Debbie. Dacă reuşesc s-o scot pe Li din lagărul de muncă unde este acum prizonieră, n-o fac pentru a-i vedea refuzată intrarea în Hong Kong! Dacă Debbie nu ne însoţeşte,

refuz să mai continuăm această discuţie.

Cu inima bătând puternic, tânăra femeie ezită o clipă. Totuşi nu-şi putea precupeţi ajutorul dat prietenilor săi.

- Am făcut o greşeală recomandându-te, Ben Sako, murmură ea în cele din urmă. Evident, eşti incapabil să faci ceva fără concursul unei femei. Aşa stând lucrurile, accept să vin, încheie întorcându-se spre Ben, cu ochii negri furioşi.

Spre marea sa ciudă, observă că Ben zâmbea cu un aer profund amuzat.

- Mulţumesc pentru această ofertă generoasă, Lotus, îi spuse înainte de a redeveni serios şi de a trece în revistă diferitele elemente ale viitorului plan.

In sfârşit, după o oră, Debbie se ridică pentru a-şi lua rămas-bun de la Jim.

- Să vorbim acum de onorariu, propuse acesta adresându-se lui Ben.

- Douăzeci de mii de dolari pentru mine, zece mii pentru camaradul meu şi rambursarea cheltuielilor, decretă acesta din urmă. Jumătate acum şi restul la întoarcerea din misiune.

Jim ridică o sprânceană în direcţia lui Debbie. Tânăra femeie îi făcu semn să accepte, fără să-şi trădeze surprinderea.

- Perfect, murmură Jim. Presupun că-ţi plătesc în bani gheaţă?

Ben îi indică un număr de cont şi-l rugă să vireze suma direct.

- Incă un amănunt, domnule Anderson, adăugă grav. Jerry şi cu mine n-avem intenţia să ne întoarcem fără să-ţi aducem logodnica.

Jim îi mulţumi din nou, în timp ce Debbie îşi lua rămas-bun de la părinţii prietenului său.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie lua loc în maşina lui Ben şi continuă să se gândească, în timp ce acesta traversa San Francisco pentru a ajunge în Sausalito.

Ştia foarte bine că Ben n-avea cu adevărat nevoie de ea în Hong Kong. Jim s-ar fi putut ocupa singur de toate demersurile. In acest caz, oare de ce insistase? Până la urmă, va trebui să-i pună întrebarea, se decise, hotărâtă să
lămurească situaţia.

Când Ben opri în faţa apartamentului său, se întoarse si-l observă câteva clipe.

- De ce ţii să te încurci de mine?

- Am nevoie de tine, ţi-am mai spus.

- După părerea mea, este vorba de un capriciu al tău.

- Este posibil, răspunse bărbatul, aplecându-se să ia o ţigară.

La lumina brichetei, lui Debbie i se păru diabolic, cu cicatricea care-i brăzda faţa.

- Imi vei fi de folos la Hong Kong, dar accept cu sinceritate că Jim te-ar fi putut înlocui, reluă el cu calm. De fapt, am nevoie să te stiu acolo.... la dispoziţia mea.... Există ceva între noi, Debbie - numeste-o cum vrei, dorinţă sau atracţie fizică - dar nu nega. Sunt gata de orice pentru a fi a mea.

- Nu, Ben! exclamă tânăra femeie pe un ton aproape îngrozit. N-am intenţia să-ţi cedez. Ţi-am explicat deja modul meu de a gândi. Nu voi fi niciodată amanta unui bărbat fără să simt pentru el un minimum de dragoste si afecţiune!

Ben ridică ochii spre cer, bombănind:

- Parcă aud o fecioară speriată!

- Nu asta este problema! protestă prompt Debbie. In ce mă priveste, dau importanţă sentimentelor ca tandreţea, respectul pentru celălalt si....

- Pasiune, dorinţă, dragoste.... numeste-le cum vrei, Debbie. Este vorba mereu de acelasi lucru, să stii. Lasă-mă să-ţi arăt ce înţeleg prin asta, încheie după ce strivi în scrumieră ţigara pe jumătate consumată.

- Nu, nu.... deja mi-ai.... începu tânăra femeie în

clipa în care Ben o trase spre el, pentru a pune stăpânire pe buzele sale.

Debbie scoase un geamăt usor si încercă să se elibereze. Totusi, dacă raţiunea o sfătuia să fugă, simţurile apreciau insistenţa însoţitorului său.

- Vezi? murmură Ben după câteva minute.

Fără să-i lase timp să răspundă, îi pecetlui buzele cu un nou sărut. De data aceasta îi strivi gura cu atâta putere, încât Debbie se încordă. Fără să înceteze s-o sărute, degetele lui alergau pe braţele ei goale. Brusc, o cuprinse de talie si începu să-i descheie nasturii corsajului.

La această atingere, tânăra femeie nu se putu împiedica să se înfioare. Incapabilă să reziste, se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Ben îi acoperea cu sărutări gâtul si pieptul. Se juca acum cu vârful sânului său si în acea clipă, cu un gest convulsiv, îl trase spre ea, pentru a-l simţi mai bine....

Brusc, sunetul unui claxon destrămă linistea, scoţând-o din ameţeala în care se adâncise. Ben se îndreptă repede si încheie rochia însoţitoarei sale cu o mână sigură.

Roşie în obraji, Debbie îşi aranja corsajul înainte de a-şi ascunde faţa în mâini.

- Dumnezeule, oare cum am putut? bâigui, pe un

ton consternat.

- Nu ştiu cum este pentru tine, dar eu nu mă pot împiedica să te doresc, replică Ben, aprinzându-şi altă ţigară. Fie că vrei sau nu, suntem legaţi unul de altul. N-ai simţit asta niciodată înainte?

- Nu, făcu ea scurt.

- Nici eu, să ştii. Sunt chiar ani de zile de când n-am
simţit dorinţă pentru o femeie. Nu ştiu..... credeam că pericolul ucisese în mine orice sensibilitate. Te doresc, Debbie, şi n-am intenţia să te las să pleci.

- Dar eu? Ce se întâmplă cu sentimentele mele în toate astea? replică tânăra femeie.

- Nu vor fi probleme, dacă vei vrea să încetezi să te mai gândeşti. Nu-ţi voi face rău, Debbie, îţi promit!

- N-are importanţă! N-am încredere în tine. Nu mai vreau să sufăr cum am suferit deja cu Kevin!

- Nu vei suferi, murmură Ben suflând fumul. Vom pleca în cursul lunii viitoare, continuă pentru a schimba subiectul. Acum, intră repede în casă. Mâine munceşti şi vei fi obosită.

Debbie ieşi din maşină şi sui cele cinci etaje fără să se întoarcă. Ajunsă în casă, alergă la fereastra salonului. Ben nu se mişcase. Nemişcat în spatele volanului, termina de fumat

ţigara.

Bineînţeles că o atrăgea, acceptă când bătăile inimii i se domoliră. Nu putea să nege. Dar nu era vorba de dragoste între ei, doar de dorinţă fizică. Raţiunea îi dicta să fie extrem de prudentă.

Numai că nu era doar ea în cauză. Era Li, prizonieră în lagărul de muncă. Dacă refuza să-l însoţească, Ben nu va accepta să plece în ajutorul ei, era sigură. Pentru moment, nu vedea niciun argument în stare să-l înduplece. Contrar a ceea ce-şi imaginase despre el, Ben nu era lipsit de scrupule, deoarece el însuşi se ţinuse de suma prevăzută iniţial. Nu.... N-avea de ales. Va trebui să meargă în Hong Kong, cu Jim şi cu el.

In schimb, nu-şi dorea câtuşi de puţin să-i devină amantă. In ciuda tuturor defectelor sale, Ben nu era bărbatul care să ia o femeie cu forţa. Nu-i va face nimic dacă ştia să stea la distanţă, cu toată atracţia pe care o simţea pentru tânărul bărbat.

Debbie îşi înăbuşi un oftat şi se îndepărtă de fereastră. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă gusturile şi caracterul său ar fi fost diferite. Era incapabilă să frecventeze un bărbat al cărui cinism îi răsturna convingerile.

Capitolul 4

In vârful picioarelor, Debbie împinse usa apartamentului si puse pe sofa lenjeria pe care o adusese de la spălătorie.

Isi petrecuse ziua umblând prin magazine pentru a-si cumpăra niste haine mai potrivite climei din Hong Kong decât ţinutele obisnuite. Nu-i mai rămânea decât să termine toate astea de călcat si să le adauge restului bagajelor.

Agentul imobiliar pe care-l contactase Jim, reusise să le găsească o locuinţă mică, unde cei doi tineri vor locui asteptând întoarcerea lui Ben si Jerry Chan, al doilea mercenar, care trebuia să-l ajute pe Ben s-o scoată pe Li din Vietnam.

Fără să înceteze să se gândească, tânăra femeie deschise fereastra înainte de a merge să aranjeze în dulap un vraf de rochii împăturite cu grijă.

Vântul umflă perdeaua, în timp ce o pală de vânt încărcat cu sare si iod năvăli în încăpere. Iată ce va regreta la Hong Kong! îsi spuse cu puţină nostalgie.

De altfel, totul era aranjat. Jim obţinuse pentru amândoi un concediu fără plată pe durată nelimitată si Gordon, într-unul din rarele sale accese de generozitate, le oferise călătoria si chiria locuinţei din Hong Kong.

Cât despre Ben si Jerry, nu vor rămâne cu ei decât

o noapte înainte de a se îmbarca la bordul navei care-i va conduce până în nordul Vietnamului.

Oricare ar fi fost intenţiile lui Ben, nu va avea în niciun caz timp s-o seducă într-un răgaz atât de scurt! se gândi Debbie cu o urmă de ironie. De altfel, dacă acceptase să facă demersurile necesare de intrare a lui Li în Statele Unite, n-avea intenţia să întârzie acolo. Odată ce prietena sa va fi în siguranţă, va lua primul avion gata de plecare si se va întoarce la San Francisco, fără să se preocupe de Ben si de planurile sale.

Totusi, în ciuda hotărârilor sale, Debbie se simţea nervoasă. Poate ideea de a face înconjurul lumii si de a-si revedea prietena după zece ani de absenţă era ce o tulbura sau, pur si simplu, perspectiva de a-l înfrunta pe Ben Sako?

Totusi, nu era momentul să-si piardă sângele-rece, îsi spuse, străduindu-se să-si recapete calmul. In loc să-si facă griji, era de preferat să se bucure de descoperirea
Orientului, cum îşi dorise întotdeauna. In plus, Ben o uitase probabil complet din seara de la părinţii lui Jim. De atunci, nu încercase să mai ia legătura cu ea. Spre marea uşurare a lui Debbie, el rezolvase cu Jim ultimele probleme referitoare la călătorie. Cu toate

acestea, în zadar nega atracţia pe care Ben o exercita asupra sa, recunoscu, înăbuşindu-şi un oftat de regret. Dacă ar fi insistat puţin, ar fi fost incapabilă să-i reziste. Era pe deplin conştientă de asta.

In clipa în care îşi agăţa o jupă pe un umeraş, Debbie se apropie de fereastra dublă şi-l observă pe tatăl său care tocmai îşi parca maşina lângă imobil. Ii vor trebui cinci minute pentru a ajunge în cameră, hotărî ea, începând să calce nişte pantaloni de pânză. Termină să-i împăture când răsună soneria.

- Bună ziua, tată, spuse deschizându-i uşa. Eşti drăguţ că ai urcat să-mi spui la revedere, continuă ea după ce-l sărutase pe obraz.

Gordon închise uşa şi îndepărtă lenjeria care încărca divanul înainte de a se aşeza.

- Ţineam să te văd înainte de plecarea ta, te rog, nu te opri pentru mine! reluă când fiica sa se aplecă pentru a scoate fierul din priză. Ştiu că eşti grăbită.

Debbie luase una dintre bermude şi rămase cu ea în aer. De cealaltă parte a încăperii, tatăl său o observa cu un aer destul de jenat.

- Ce ai? îl întrebă pe un ton uimit.

- La Hong Kong, ai intenţia să locuiesti cu Jim?

- Da, dar să stii că nu este pentru mine decât un prieten extraordinar, replică foarte repede Debbie.

Este nebun după Li si n-a dat atenţie niciodată unei alte femei. Nu-mi asum niciun risc rămânând cu el.

- Nu-i lua apărarea, Lotus. Am încredere deplină în el. Nu.... nu el îmi face griji....

- In acest caz, de ce esti nelinistit? insistă Debbie, apăsând fierul pe marginea buzunarelor. Ti-e teamă să mă stii în străinătate?

- Nu. La drept vorbind, Ben Sako mă preocupă puţin, reluă Gordon privind-o. Am intuiţia că i-ai produs o puternică impresie. Nu gresesc, nu-i asa?

La aceste cuvinte, Debbie îsi simţi fruntea rosind. Tăcu câteva secunde, apoi încheie prin a admite cu timiditate:

- Nu.... ai dreptate. S-a arătat foarte insistent, spuse, surprinsă de interesul neobisnuit pe care-l arăta tatăl său.

- Inţeleg de ce faci parte din această expediţie, observă acesta din urmă, cu o voce puţin visătoare. Te-a obligat să-i însoţesti, asa este?

- Cum.... ai ghicit?

Gordon râse usor, fără bucurie, înainte de a răspunde:

- Nu trebuie să fii vrăjitor! De fapt, o reflecţie a bunicii tale m-a pus pe gânduri. Ieri seară, după plecarea ta, a remarcat că Jim s-ar fi putut ocupa foarte

bine de demersuri, la Hong Kong. Eşti o femeie fermecătoare şi de dorit. Cunoscându-l pe Ben Sako, am tras concluziile care se impuneau

- M-a ameninţat că nu se va ocupa de Li dacă voi refuza să plec cu el, îi mărturisi Debbie. Mi-a declarat pur şi simplu
că....în sfârşit.... că mă vrea. Nici măcar Jim n-a fost în stare
să-l facă să asculte de raţiune.

- Ce brută! mormăi Gordon printre dinţi. Chiar la câteva ore de plecare, sunt sigur că n-ar ezita să anuleze totul dacă ar trebui să rămâi. N-ai de ales, dacă vrei într-adevăr să-ţi ajuţi prietena dar, te rog, Lotus, orice s-ar întâmpla, nu te lăsa impresionată de acest individ sinistru!

- Am intenţia să fac tot posibilul pentru a-l evita, murmură încet tânăra femeie.

Trezindu-i-se curiozitatea, lăsă fierul de călcat pentru a veni să se aşeze alături de tatăl său.

- Mi-am dat seama că este periculos, dar mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre el.

- Pentru că te-ai decis să-l eviţi, nu văd interesul de a afla mai multe, reluă încet Gordon.

Debbie insistă, cu hotărârea care făcea din ea o ziaristă excelentă:

- Nu te întreb nimic despre comportament. Ce ştii despre el? De ce te frămânţi pentru mine?

- Ascultă-mă, Debbie.... Ben Sako este cea mai nemiloasă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. Este în stare să se devoteze unei cauze care i se pare dreaptă, dar în afară de asta, este lipsit de sentimente umane.

- Mi-am dat seama, interveni Debbie. La început, a refuzat să pornească în căutarea lui Li. După el, era bine unde se afla si uitase complet de Jim. Ascultându-l, dragostea nu există si

- Este într-adevăr fermecător! exclamă Gordon. In sfârsit, nu asta este problema. Esti destul de mare pentru a trăi cum înţelegi si dacă n-ar fi vorba de Ben Sako, m-as feri să-ţi dau sfaturi. Acum, nu este acelasi lucru. Ben este periculos.... lipsit de scrupule. Are obiceiul să se folosească de femei, apoi să le părăsească fără nicio explicaţie. L-am văzut făcând-o când eram în Vietnam.

- Asta era în timpul războiului. Poate s-a schimbat?

- Mă îndoiesc foarte mult, spuse tatăl său după ce se
gândi o clipă. Nu era crud.... nu..... în niciun caz.... Mai degrabă indiferent. Cu femeile, nu urma alte reguli decât căutarea plăcerii personale. Nu asta vreau pentru tine, draga mea. Meriţi ceva de mii de ori mai

bun!

- Ai o vagă idee despre motivele comportamentului său?

- Da.... cel puţin asa cred. Am avut ocazia să citesc raportul psihologului care l-a examinat la încorporare. Se pare că a avut o copilărie extrem de grea.

- Am auzit spunându-se că a fost încredinţat ani întregi unui orfelinat....

- Este rezultatul unei legături nefericite între o chinezoaică şi un soldat japonez. La vârsta de patru ani, tatăl lui a dispărut. Familia mamei a forţat-o să se despartă de copil. S-a întâmplat după al doilea război. In acea perioadă, japonezii nu erau apreciaţi deloc de populaţie. Ben şi-a petrecut copilăria trecând dintr-un orfelinat în altul. N-a cunoscut niciodată dragostea părinţilor....

- N-a avut noroc, murmură tânăra femeie.

- A suferit chiar tratamente condamnabile. Asta explică, măcar în parte, comportamentul actual. A trebuit să înveţe de foarte mic să manipuleze oamenii cât mai bine în interesul său, fără blândeţe sau milă. Apoi, a intrat în armată. După părerea mea, Lotus, n-ai nimic de câştigat fiind cu el. Ben este un soldat bun, un camarad devotat, dar dacă este fidel unei cauze, ignoră întru totul fiinţele şi sensibilitatea lor.

- Mulţumesc că mi-ai destăinuit toate astea, replică Debbie. In felul acesta, am impresia că-l înţeleg ceva mai bine.

- Nu asta este problema! Ţineam mai ales să te pun în gardă. Evită-l pe Ben cât de mult vei putea, nu-ţi va face decât rău....

- O ştiu, acceptă tânăra femeie în şoaptă. Sunt convinsă de asta în sinea mea. Voi fi atentă, îţi promit.

- Ar fi de preferat, continuă tatăl său ridicându-se de pe scaun. Drum bun, draga mea. Sunt convins că Ben o va aduce pe prietena ta.

- Mulţumesc, spuse Debbie, conducându-l până la uşă.

Ii va urma sfaturile, se hotărî tânăra femeie, făcându-i
tatălui său semn cu mâna. Chiar dacă Ben o atrăgea, va păstra cea mai mare rezervă faţă de tânărul bărbat. Se va strădui să-l evite cât mai mult posibil.

Oare cum va reacţiona el? se întrebă, venind în încăperea principală pentru a termina de călcat. Ben avea obiceiul să obţină tot ce dorea, în timp ce ea era foarte hotărâtă să nu-i cedeze....

Debbie coborî din taxi si-si trase valiza până la ghiseul unde se distribuiau biletele. In principiu, acolo se întâlnea cu Jim, Ben si al doilea mercenar, pentru a

lua avionul cu destinaţia Tokio. In loc să meargă direct la Hong Kong, Jim se gândise la o etapă în Japonia, timp în care să se obisnuiască si cu decalajul orar.

In acea clipă, tânăra femeie tresări auzindu-se strigată.

Intorcând capul, îl recunoscu pe Jim care sosea. După ce schimbase valiza prietenei sale cu a lui, mai mică şi mai uşoară, tânărul bărbat o urmă până la biroul de rezervări.

Terminară să-şi înregistreze bagajele când Debbie îl zări pe Ben şi un alt bărbat, amândoi îmbrăcaţi în costume sobre de culoare gri.

Inima lui Debbie începu să bată mai repede, apoi îşi aminti sfaturile tatălui său. Oricât de emoţionată ar fi fost, trebuia să-şi păstreze sângele-rece cu orice preţ. Chiar dacă o dorea, Ben n-o va forţa! îşi repetă pentru a se linişti.

Luat de mulţimea care umplea holul, tânărul bărbat se află chiar în spatele lui Debbie în şirul de aşteptare şi-şi puse picioarele pe geanta de călătorie.

- Bună, spuse el cu o voce gravă, privindu-şi cu atenţie însoţitoarea.

Ca de obicei, trebui să lupte împotriva unei puternice dorinţe de a o lua în braţe şi a o strânge lângă el, fără să se preocupe de locul unde erau.

Trebuia să fie a lui, se gândi Ben, în clipa în care tânăra femeie înaintă pentru a-şi lua biletul. Fie că ea dorea sau nu, va reuşi s-o facă amanta lui şi să se elibereze de obsesia care-l chinuia de când se întâlniseră.

In acea clipă, privirile li se întâlniră şi Debbie se dădu înapoi, tulburată de dorinţa pe care o citea în ochii tânărului bărbat. In mişcarea sa, lovi un turist englez şi trebui să se scuze pentru stângăcia sa, îmbujorându-se până în vârful urechilor.

Distrată, Debbie continuă să-i privească pe Ben si pe prietenul său în timp ce prezentau recepţionerei fisele de îmbarcare.

- Georges Hirohito si Tom Wang, murmură Ben deschizând pasaportul cu un gest indiferent.

Debbie întoarse capul, pentru a-si ascunde surpriza. Toate actele lui Ben erau pe numele de Hirohito. Cu un aer detasat, se îndepărtă pentru a i se alătura lui Jim, rămas puţin mai departe.

- Ben călătoreste sub o falsă identitate, sopti la urechea tânărului bărbat. La fel si prietenul său....

Ben ridică mirat sprâncenele.

- Ia te uită, curios... Poate are de împărţit ceva cu justiţia...

- N-am absolut nimic! îl întrerupse Ben, asezându-

se pe scaunul alăturat. Imi schimb numele si profesia la fiecare călătorie, pentru ca nimeni să nu pună întrebări. Niste simpli viticultori simt rareori nevoia de a merge în Orient de patru sau cinci ori pe an! Jim si Debbie, vi-l prezint pe Jerry Chan, interpretul meu, încheie zâmbind.

- Ank khoe khong? întrebă Debbie întinzând mâna nou-sositului.

- Thua khoe, replică Jerry înainte de a continua în engleză. Vă felicit. Accentul dumneavoastră este într-adevăr excelent. Aproape v-am luat drept vietnameză.

- Sunteţi foarte amabil, răspunse tânăra femeie, surprinsă de atitudinea binevoitoare a celui de-al doilea mercenar.

Era mai în vârstă decât Ben şi părea amabil şi relaxat.

In acea clipă se anunţă zborul lor şi se îndreptară toţi patru spre uşa de îmbarcare. Ajunsă în avion, Debbie se grăbi să se aşeze lângă Jim, lăsând locurile de dincolo de alee lui Ben şi prietenului său. Din aerul ironic al japonezului înţelese că nu se lăsase înşelat de manevra ei şi chiar se amuza. Când Ben îşi luă o carte şi se întoarse zâmbind, Debbie nu-şi putu stăpâni un uşor frison. Cât de sigur era de el şi de seducţia sa! îşi spuse încheindu-şi centura, înainte de a deschide şi ea

o revistă.

Până la Tokio, călătoria se desfăşură fără niciun obstacol. Adâncită în lectură, Debbie reuşi să uite de prezenţa lui Ben. Alături de ea, Jim părea să citească şi el, dar însoţitoarea sa bănuia că se gândea la Li şi se frământa pentru ea. Când vor ajunge la Hong Kong, va trebui să se străduiască să-l distreze puţin....

De cealaltă parte a aleii, Ben şi Jerry fumau şi stăteau de vorbă. Oare despre ce discutau? se întrebă tânăra femeie intrigată. Poate despre cel mai bun mod de a o scoate pe Li din captivitate? După explicaţiile lui Ben, vor trebui să traverseze golful Tonkin pentru a debarca în nordul
Vietnamului. De acolo, Jerry si cu el vor ajunge în lagărul în care Li era deţinută, înainte de a o aduce pe ambarcaţiune pentru a ajunge la Hong Kong.

Când sosiră la Tokio era încă ziuă. In clipa când treceau prin vamă, Debbie avu surpriza de a-i vedea pe Ben si pe Jerry deschizându-si valizele fără nici cea mai mică ezitare. Evident, nu aveau nimic compromiţător asupra lor. Dacă aveau nevoie de arme, le vor procura înainte de intrarea în Vietnam.

După verificarea bagajelor, Debbie se apropie de Ben pentru a-l întreba:

- N-ai nevoie de haine si material?

- Ah, înţeleg! Nu te poţi stăpâni să mă supraveghezi!

- Intr-adevăr, acceptă Debbie cu sinceritate. Cum vei face oare....

- Nu-ţi face griji! Doar nu ţi-ai imaginat că voi debarca având tot echipamentul! As fi fost trimis înapoi.

- Dar de unde vei cumpăra ce-ţi este necesar?

- Din Hong Kong, desigur, îi răspunse Ben tăios înainte de a se îndepărta.

Nu ţinea să vorbească despre munca sa, notă Debbie cu o urmă de amuzament. Dacă se va arăta vreodată prea îndrăzneţ, va sti ce să facă pentru a scăpa de el!

Jim tocmai li se alătură si toţi patru ajunseră la iesire, unde Ben strigă un taxi, pentru a-i duce la hotel. In înghesuială, Debbie se găsi strânsă între Jim şi Ben, atât de mult, încât simţi căldura tânărului bărbat. Cu preţul unui mare efort, reuşi să facă abstracţie de prezenţa sa, pentru a admira străzile oraşului care defilau de cealaltă parte a geamului.

- Cu excepţia firmelor în japoneză, te-ai putea crede oriunde... la Los Angeles de exemplu, observă după puţin timp.

- Toate metropolele mari seamănă, replică Ben cu

indiferenţă.

- Nu sunt de această părere, interveni Jim cu vioiciune. In felul său, Saigonul este unic.

Ben se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

- Ai perfectă dreptate. Intr-o vreme, Saigonul era al treilea oraş din lume. Cine ştie ce a devenit acum!

- Ultima dată când l-am văzut, ai fi spus că era iadul, oftă Jim cu regret.

- Toată ţara este un infern de când sunt la guvernare comuniştii, observă Ben cu o bruscă amărăciune.

Surprinsă de tonul pe care tocmai îl folosise, Debbie înălţă capul, dar expresia bărbatului era de nepătruns.

- N-are cum să fie mai rău, adăugă Jerry Chan. Situaţia era deja catastrofală la ultimul nostru sejur.

Cum Ben păstra tăcerea, tânăra femeie se adânci în contemplarea străzilor foarte animate. Cu siguranţă, Tokio îi amintea de Los Angeles sau de cartierul chinezesc din mijlocul San Franciscoului.

In cele din urmă, vehiculul se opri în faţa hotelului lor si curând, fiecare se afla în apartamentul său. Debbie ar fi vrut să rămână să se odihnească, dar Jim dorea să meargă să se plimbe asteptând ora cinei.

Debbie se mulţumi să-si schimbe pantofii, apoi îl

urmă pe prietenul său în cartierul dominat de palatul imperial. Spre marele lor amuzament, aleea care mărginea monumentul era invadată de sportivi în treninguri pastel. Hotărât lucru, Tokio n-avea nimic excentric! traseră concluzia, întorcându-se în camerele lor.

Rămasă singură, Debbie făcu un dus, apoi îmbrăcă o tunică din crep negru care-i sublinia talia subţire si-si legă părul în vârful capului, pentru a-i degaja ovalul feţei. După ce se machie, aşteptă să vină Jim s-o ia, pentru a o conduce în sufragerie. Era deja târziu când auzi bătându-se la usa sa.

- Ai întârziat mult, începu Debbie fără măcar să verifice identitatea vizitatorului.

- Te rog să mă ierţi, replică Ben, intrând în încăpere.

Se schimbase si părea mai seducător ca oricând, observă Debbie cu o anumită tulburare.

- Ai făcut tot ce-ai putut să mă eviţi, nu-i asa? continuă bărbatul cu un zâmbet amuzat în faţa miscării de a se da înapoi pe care tânăra femeie nu si-o putu reţine.

- Te-am luat drept Jim, spuse Debbie, luându-şi poşeta. Să coborâm, sau vom întârzia.

Zâmbetul lui Ben deveni mai larg în timp ce relua:

- Ce s-a întâmplat oare? Ţi-e frică să fii singură cu mine?

- Da, admise Debbie scurt. Să mergem, să ne alăturăm celorlalţi.

- Nu te voi lăsa să ieşi astfel! ripostă bărbatul prinzând-o blând de umăr. Este o lună de când visez să te ţin în braţe şi să te sărut, încheie, punând stăpânire pe buzele ei.

O strânse cu putere strivindu-i gura cu a sa. Foarte hotărâtă să nu-i răspundă, Debbie strânse pumnii, rănindu-şi palmele. Totuşi, după un timp, se simţi slăbind şi buzele i se deschiseră pentru a răspunde mângâierii înflăcărate a însoţitorului său.

Totuşi, Ben se îndepărtă primul şi rămase nemişcat, respirând sacadat, privind-o pe Debbie care lăsă capul în jos cu un aer puţin crispat.

- De ce eşti atât de încăpăţânată? Vezi doar că-ţi plac!

- Am încercat deja să-ţi explic punctul meu de vedere, dar nu vrei să înţelegi, replică tânăra femeie cu răceală. Acum să mergem la cină, încheie schiţând un pas în direcţia uşii.

- Debbie....

Când se întoarse să-l măsoare, Ben reluă râzând:

- Ţi s-a şters rujul de buze!

Furioasă, aceasta îsi verifică machiajul înainte de a merge la masă. Spre marea sa surpriză, Ben îi oferi galant braţul si-si făcură amândoi o intrare care atrase atenţia.

- Mulţumesc că ai luat-o pe Debbie, murmură Jim cu un zâmbet larg. Jerry si cu mine am sosit foarte devreme si am luat un pahar înainte de masă, explică el adresându-se lui Debbie.

- Să nu bei prea mult, îl sfătui aceasta. Nu uita că a trebuit să te duc în pat ultima dată când s-a întâmplat asta!

Ben păru usor surprins, în timp ce Jim izbucni în hotote de râs.

- Nu-ţi face griji! Voi fi atent. Nu ţin să mă simt rău mâine, în clipa în care luăm avionul!

Se întoarse spre Ben si Jerry, apoi reluă, redevenind serios:

- M-am îmbătat în ziua în care am primit o scrisoare de la Li, după sapte ani de tăcere. Pentru a sărbători, i-am invitat pe Debbie si pe soţul ei. De bucurie, am băut mai mult decât trebuia.

Ben îsi ascunse o strâmbătură sceptică, dar Jerry exclamă vesel:

- Şapte ani! Mi se pare cam mult!

- Şase ani în orice caz, reluă Jim în clipa în care

seful de sală se apropia de masa lor.

Debbie avusese intenţia să guste din specialităţile japoneze, dar renunţă în faţa preţului meniului.

- Cred că avem tot interesul să luăm mâncare chinezească, spuse, făcând cu ochiul celor trei însoţitori.

- Ar fi mai cuminte, într-adevăr, acceptă Ben, închizând lista de bucate. Debbie, fii amabilă, hotărăşte pentru toţi!

După o scurtă ezitare, tânăra femeie alese patru mâncăruri, la fel pentru toţi. Când chelnerul plecă după ce notase tot, Jerry continuă, întorcându-se spre Jim:

- De cât timp nu ţi-ai văzut logodnica?

- De zece ani şi o lună. Eram la Saigon când a căzut în mâinile comuniştilor. Ne pregăteam să ajungem la aeroport, când soldaţii au încercuit un grup compact de case şi au făcut-o prizonieră.

- Mă mir că nu te-au ucis, observă Ben pe un ton plin de neîncredere.

- M-am lăsat ca mort. Am fost rănit la umăr şi Li s-a lamentat ca şi când murisem. Mi-a salvat viaţa.

- O femeie remarcabilă, aprecie Jerry zâmbind. Cum ai făcut să-i dai de urmă?

Chelnerul veni să le aducă ceaiul de iasomie şi

Debbie turnă fiecăruia o ceaşcă din băutura parfumată.

- Debbie cunoştea nişte vietnamezi care erau în legătură cu membri ai rezistenţei, continuă Jim. Prin ei, am reuşit să aflu că era închisă într-un lagăr de muncă.

- Mă mir că n-a putut evada, remarcă Jerry, gustând din ceai. Oare de ce n-a fugit în o mie nouă sute saizeci si nouă, ca un mare număr dintre compatrioţii săi?

- A încercat, oftă interlocutorul său. Nu trebuie uitat că era fiică de general si în această calitate, strict supravegheată. A fost prinsă iar si aruncată în închisoare pentru mai mult de patru luni. Apoi i-am trimis bani, dar până acum totul a fost inutil.

- Asadar, reprezentăm ultima ta speranţă? sublinie Ben, aprinzându-si încă o ţigară.

- Intr-adevăr, admise Jim. In caz de esec, nu stiu ce voi face...

- Vei renunţa? sugeră Ben cu realism.

- Nici nu se pune problema! protestă tânărul bărbat. Dacă trebuie, îmi voi da viaţa pentru a o scoate de acolo!

- Probabil o iubesti cu adevărat, murmură Jerry, privindu-l cu o mină gânditoare.

- Mai mult decât orice pe lume!

In aceeasi clipă, chelnerul reveni cu mâncărurile

aburinde. In timp ce se servea, Debbie aruncă o privire în direcţia lui Ben. Fusese oare impresionat de răbdarea lui Jim si de fidelitatea sa?

Onorând mâncarea delicioasă, Jerry continuă să-i pună întrebări lui Jim despre relaţiile sale cu Li. Fără să se lase rugat, acesta îi povesti cum o cunoscuse pe tânăra femeie si cum trebuise să lupte pentru a-i convinge tatăl de
sinceritatea sa.

La rândul său, Jerry le vorbi despre soţia şi fiul său, care trăiau la Los Angeles. Părea sincer îndrăgostit şi Debbie simţi o undă de regret. Oare de ce ea şi Kevin nu putuseră cunoaşte acest gen de fericire?

Ben surprinse expresia însoţitoarei sale şi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde un zâmbet ironic. Sărmana prostuţă! Credea tot ce-i spunea Jerry! Acesta se ferise să facă o cât de mică aluzie la tânăra sa amantă! Iar în ce-l privea pe Jim, cu siguranţă nu trăise ca un pustnic peste zece ani! In fond, ar fi trebuit să încerce s-o seducă pe tânăra femeie, profitând de credulitatea sa, îşi spuse cu cinism. Nu.... el nu se va coborî niciodată la acest gen de uneltiri. Cu toate defectele sale, era prea cinstit pentru asta! In plus, dacă ar fi încercat să-i vorbească de dragoste, era foarte posibil să-i râdă în nas, după tot ce-i declarase!

După ce plăti nota, Jim propuse să încheie seara la barul hotelului. Jerry acceptă fără să se lase rugat şi Debbie aşteptă cu teamă răspunsul lui Ben. Personal, ar fi preferat să urce să se culce imediat, dar nu ţinea ca el să-i propună s-o însoţească.

Inainte să fi avut timp să ia o decizie, Ben se ridică şi o îmbrăţişă cu un gest protector.

- Voi doi faceţi ce vreţi. In ce mă priveşte, prefer să dorm. Iar Debbie pare extenuată. Distraţie plăcută şi pe mâine
dimineaţă!

- Şi dacă as fi vrut să rămân? murmură tânăra femeie când fură puţin mai departe.

Ben o lăsă imediat, înainte de a replica:

- Foarte bine. Du-te acolo, dacă-ţi face plăcere să-i asculţi toată noaptea retrăind campaniile lor din Vietnam! Jerry a fost de două ori în Saigon. Odată pornit, este inepuizabil! Ei bine, ce hotărăsti? adăugă, când Debbie se puse din nou în miscare.

- Nu mă atrage deloc, recunosc.

Păstrară tăcerea până când liftul se opri la etajul unde se afla camera lui Debbie.

- Totusi, seara aceasta m-a pasionat, continuă brusc tânăra femeie. Admir devotamentul lui Jim faţă de logodnica sa, încheie introducând cheia în broască.

- As, totul este prea frumos pentru a dura!

- In sfârsit, Ben, cum poţi afirma un asemenea lucru? exclamă Debbie intrând în încăpere, fără să-si dea seama că el o urmă. L-ai auzit ca si mine. De ce refuzi să accepţi evidenţa? De altfel, si Jerry îsi adoră familia! încheie pe un ton hotărât.

- Ar trebui să-i întâlnesti amanta. Ai fi edificată asupra dragostei pe care Jerry o poartă soţiei sale! o ironiză tânărul bărbat, mergând în lung si-n lat în faţa ferestrei mari.

-Jerry nu este primul care are o legătură, sunt pe deplin
constientă de asta. Nu neapărat toţi bărbaţii sunt ca el.

- Chiar crezi că dragul tău prieten Jim a trăit ca un pustinic în toţi acesti ani? întrebă Ben cu o voce încărcată de ironie. După aspect, m-ar mira!

Debbie ridică sprâncenele fine si-l măsură pe Ben în toată înălţimea sa.

- Jim nu mi-a făcut niciodată confidenţe în legătură cu acest subiect, dar sunt convinsă că i-a fost fidel lui Li.

- Ce-ţi dă oare o asemenea certitudine?

- După divorţul meu, eram singură si deznădăjduită. Dacă Jim ar fi vrut, as fi fost foarte fericită să mă las consolată de el, declară Debbie cu

sinceritate. N-a profitat de situaţie.

- Ei bine, este mai stoic decât mine, replică Ben, întinzând mâna pentru a-i desface cocul. Dacă mi te-ai oferi mie, Debbie, as fi incapabil să-ţi rezist, reluă, mângâind părul lung si mătăsos. Sărută-mă! îi sopti cu o voce gâtuită.

Se aplecase pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Impresionată de intensitatea pasiunii sale, Debbie răspunse la sărut cu aceeasi înflăcărare. Cu mâinile crispate pe umerii însoţitoarei sale, bărbatul o împinse în direcţia patului, apoi îsi lăsă degetele să se plimbe pe faţa, gâtul si pieptul său.

Aceasta gemu si se cambră ca pentru a se oferi mai bine mângâierilor lui. Nebun de dorinţă, Ben îi lăsă buzele pentru a-i acoperi cu sărutări fierbinţi umerii si gâtul.

- Oh, Ben! bâigui tânăra femeie. Te rog, scoate-ţi haina.

Ascultător, el o lăsă să cadă pe marginea patului şi-şi puse în gând să-şi scoată haina şi cravata înainte de a deschide bluza însoţitoarei sale.

Pe sub îmbrăcămintea uşoară, Debbie nu purta nimic şi Ben fu impresionat de rotunjimea armonioasă a sânilor săi.

- Cât eşti de frumoasă! exclamă, apăsându-şi faţa pe

sânii perfect proporţionaţi.

Incântată la culme, tânăra femeie îşi arcui trupul. Nu simţise niciodată o asemenea tulburare. Nici Kevin, la începutul legăturii lor, nu ştiuse să trezească în ea acest gen de senzaţii. In ce-l privea pe Ben, n-aveau importanţă femeile pe care le cunoscuse înaintea ei. Pentru moment, esenţial era focul care-i mistuia.

- Persist să cred că te-ai înşelat, şopti Debbie în clipa în care bărbatul îi atingea cu gura talia şi abdomenul plat.

- Cum asta? o întrebă el începând s-o sărute.

- Sunt sigură că ai fi ca Jim, în stare să fii fidel celei pe care ai iubi-o. Totul este s-o întâlneşti....

- La naiba! Trebuie să mai reluăm sceastă discuţie stupidă? oftă bărbatul, îndepărtându-se de Debbie. Oare trebuie justificată cu orice preţ simpla dorinţă fizică printr-o grămadă de noţiuni prostesc de sentimentale? De ce nu facem dragoste în loc să discutăm? încheie, ridicându-se pentru a-şi pune haina.

- N-ai dreptate! repetă tânăra femeie, adunându-şi cu febrilitate rochia peste pieptul gol. Sentimentele sunt cel puţin la fel de importante ca plăcerea fizică!

Cu blândeţe, Ben îi luă bărbia si declară ca si când i se adresa unui copil:

- Nu amesteca totul, Debbie. Intre noi, este vorba de dorinţă, ţi-am mai spus. Eu nu sunt ca Jim. Nu cred

în fidelitate. In sfârsit.... Imi pierd timpul. Nu vrei să înţelegi, încheie, îndreptându-se spre usă.

Când fu singură, Debbie rămase nemiscată, cu obrajii arzând de rusine. Oare cum se putuse arunca de gâtul unui bărbat care nu se gândea decât la plăcerea clipei?

Isi aminti sfaturile tatălui său si-si stăpâni un tremur de groază. Fusese atât de aproape să comită o prostie pentru un bărbat care considera femeile ca simple obiecte.

După ce închise usa apartamentului său, Ben se lăsă să cadă pe canapea, scotocind în buzunare în căutarea unei ţigări.

Prostuţă stupidă! îsi spuse aprinzând-o cu un gest plin de furie. De ce a trebuit oare să strici totul cu teoriile tale absurde despre dragoste si fidelitate?

Totusi, o dorea. Era gata să astepte până când îi va ceda.... până va astepta să recunoască dorinţa care o împingea spre el. Nu era grăbit. Ii va lăsa timp să se gândească. Până la urmă va fi a lui, încheie cu un zâmbet usor.

Capitolul 5

-Jim, nu reuşesc să zăresc portul! se lamentă Debbie, cu nasul strivit de hublou.

Avionul lor urma să aterizeze la Kowloon şi tânăra femeie nu-şi mai găsea locul, agitată cum nu mai fusese de la plecarea lor din Statele Unite.

- Uite, priveşte acolo, mormăi bărbatul frecându-şi ochii roşii de nesomn.

Debbie se străduia să zărească solul prin nori, apoi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Aruncă o privire de cealaltă parte a aleii, evitând cu grijă s-o oprească asupra lui Ben, aşezat la capătul rândului.

- Tu şi cu Jerry aţi rămas la bar până la închidere? întrebă ea distrată.

- Nu m-am îmbătat, dacă asta te îngrijorează, replică bărbatul. De fapt, mai mult am vorbit decât am băut. Jerry Chan este un bărbat foarte bun, continuă coborând uşor vocea. Nu-i seamănă deloc prietenului tău....

Rănită în amorul-propriu, Debbie înălţă capul înainte de a riposta prompt:

- Cine a spus că este prietenul meu?

- Nu ştiu, dar văzând modul în care te ţinea ieri pentru a ieşi din restaurant....

- Ei bine, poţi să mă crezi. Din modul cum s-a comportat, Ben este ultimul bărbat care m-ar putea

atrage! şuieră printre dinţii strânşi.

La aceste cuvinte, zâmbetul lui Jim dispăru în timp ce continuă, pe un ton brusc îngrijorat:

- Oare ce s-a întâmplat? Te-a jignit? Vrei să-i vorbesc?

- Nu.... nu, făcu ea repede. N-are rost să te alarmezi. Nu m-a necăjit. Nu-l plac prea mult, atâta tot.

Nu-i plăcea, dar ar fi făcut bucuros dragoste cu el, se gândi Debbie în timp ce aparatul descria cercuri mari deasupra pistei, înainte de a ateriza. Ben nu se înşelase. Ce-i lega, n-avea nimic de-a face cu sentimentele. Totuşi, n-avea nici cea mai mică intenţie să-i cedeze şi să-i devină amantă. In ce o privea, nici caracterul, nici educaţia nu-i permiteau să separe plăcerea şi dragostea. Dorea să fie iubită, iar Ben nu era bărbatul de care dorea să se ataşeze.

Pentru a doua oară în mai puţin de două zile, trebuiră să se supună formalităţilor vamale. In taxiul care-i ducea spre noul hotel, Debbie fu frapată de decorul pur oriental. Acum, nimic nu mai amintea de Los Angeles! Era în sfârsit în Extremul Orient si încântată până la urmă că Ben insistase să-i însoţească. Cât timp va fi în Vietnam, ea va avea grijă să exploreze orasul si împrejurimile.

După ce se odihniră si se răcoriră, Debbie si Jim

luară legătura cu agentul imobiliar în legătură cu apartamentul. Le răspunse o tânără femeie si se oferi să le servească de ghid la sfârsitul după-amiezii.

Iesind din cameră pentru a se întâlni cu Jim, Debbie îi zări în capătul culoarului pe Ben si pe Jerry îmbrăcaţi în ţărani. Erau aproape de nerecunoscut, îsi spuse când acestia dispărură prin iesirea de serviciu. Mai devreme, în timpul zilei, Jerry vorbise că va face niste cumpărături în vederea expediţiei lor. Brusc, Debbie simţi o teamă curioasă. Atâtea lucruri se puteau încă întâmpla si să le contracareze planurile! Numai de s-ar desfăsura totul cât mai bine, se rugă chemând ascensorul.

Angajata agenţiei astepta în hol. După ce o întâmpină pe Debbie cu o vorbă amabilă, o conduse până la un mic imobil dintr-o stradă linistită.

Apartamentul care le era destinat se compunea din două încăperi plăcut mobilate într-o îmbinare de stil englezesc si oriental. Sedusi de confortul si de luminozitatea apartamentului, cei doi tineri plătiră garanţia cerută şi o anunţară pe funcţionară că se vor muta chiar a doua zi dimineaţă.

Era târziu când se întoarseră la hotel. Ben lăsase un mesaj, cerându-i lui Jim să-l sune. Cu receptorul în mână, bărbatul se întoarse spre Debbie după ce

schimbase câteva cuvinte cu el.

- Lui Ben i-ar plăcea să ne întâlnim la cină.

- Du-te singur dacă vrei, replică Debbie cu o mină plictisită. In ce mă priveşte, sunt prea obosită. Prefer să rămân aici.

In niciun caz nu mai voia să petreacă o a doua seară în compania lui Ben. După comportamentul său din ajun, se simţea incapabilă să-l înfrunte din nou.

Jim puse mâna pe receptor, înainte de a continua cu o voce scăzută.

- Insistă să vii şi tu. Nu este vorba de o seară de relaxare, ci de o masă de afaceri. Doreşte să explice fiecăruia detaliile misiunii sale.

Tânăra femeie ridică iritată din umeri în clipa în care Jim relua receptorul.

- Spune-i Inălţimii Sale că voi veni pentru că n-am de ales!

Jim rosti o frază lungă, apoi izbucni în hohote de râs, aruncând o privire zeflemitoare însoţitoarei sale care se
îndepărtase.

- Inălţimea Sa îţi spune că te asteaptă devreme. Trebuie să ne ducă la bordul unui restaurant plutitor.

Furioasă, Debbie se mulţumi să-i scoată limba în timp ce iesea din cameră pentru a se duce în a sa.

Când fu singură, făcu un dus fierbinte si-si spălă părul înainte de a-l lăsa să fluture pe umeri. Imbrăcă repede o rochie foarte simplă si li se alătură camarazilor în holul hotelului.

Pe niste străzi înguste, ajunseră la cheiul de unde pleca vaporul care făcea naveta între Kowloon si Hong Kong.

Debbie admiră cu mirare portul scăldat în soare si flotilele de jonci multicolore în care trăiau familii întregi de ţărani.

- Ce frumos este! exclamă tânăra femeie, scotocind în posetă pentru a da de pomană unui băieţel.

- Nu! Nu-i da nimic! o opri Ben trimiţând copilul înapoi.

- Şi de ce? îl întrebă, contrariată. Sunt atât de săraci si asta nu m-ar fi ruinat!

- Dacă-i dai unuia, curând vei fi urmărită de o trupă, îi explică bărbatul luând-o de braţ. Nu-ţi face griji pentru ei, Lotus. Fără îndoială sunt mai fericiţi decât tine si decât mine!

- Permite-mi să am îndoieli pe acest subiect! protestă Debbie, încă furioasă de intervenţia sa. Sunt lipsiţi de orice. Sunt sigură că n-au nici măcar esenţialul.

- Bogăţia fiinţelor nu ţine numai de numărul

posesiunilor lor, declară Ben cu gravitate.

Vorbind, urcară la bordul feribotului. Pe măsură ce ambarcaţiunea se îndepărta de ţărm, tânăra femeie îşi uită prejudecăţile în faţa spectacolului care i se oferea ochilor. Era atât de absorbită în contemplare, încât Jim trebui s-o strige de două ori pentru a o îndemna să-l urmeze la o masă situată la prova navei.

Aproape terminaseră de mâncat când Ben scoase un carneţel din buzunar şi rupse mai multe foi pe care le distribui în jur.

- Vă veţi nota sarcinile care vă revin, spuse pe un ton dur. Vă voi explica ce aştept de la voi. Intr-un caz neprevăzut, trebuie să ştiţi destul pentru a vă alerta prietenii şi a ne scoate din Vietnam - numai dacă vom mai fi în viaţă!

In aceeaşi clipă, chelnerul le aduse ceaiul şi tânăra femeie umplu ceştile în timp ce Ben reluă:

- Fiţi foarte atenţi. Mâine vom traversa golful Tonkin, pentru a ajunge în nordul Vietnamului. Stăpânul ambarcaţiunii se va ascunde până la întoarcerea noastră. Apoi, Jerry şi cu mine vom merge până la Hai Thong, trecând prin pădure. Apropo, Jim, ai scris scrisoarea pe care o voi înmâna lui Li ca recomandare?

Jim scoase din buzunar un plic şi o fotografie

îngălbenită.

- Ţine, făcu el, întinzându-le lui Ben. Iată o fotografie a lui Li. Am făcut-o puţin înainte de despărţirea noastră.

Ben studie îndelung mica poză înainte de a i-o trece lui Jerry.

- Trebuie să se fi schimbat, observă acesta din urmă. Zece ani de astfel de viaţă sunt de-ajuns pentru a marca o femeie, încheie înapoind portretul lui Jim.

Ben se aplecă peste umărul său pentru a examina si el silueta plăpândă a tinerei fete care zâmbea obiectivului.

- Osatura nu se modifică, remarcă după câteva clipe. Ar trebui s-o putem identifica fără greutate.

- N-are importanţă dacă s-a schimbat sau nu, murmură Jim cu o voce schimbată. O iubesc si nu doresc decât un lucru: să evadeze si să vină lângă mine!

- Ce vei face dacă, din întâmplare, nu este în acest lagăr? întrebă Debbie.

- Cu siguranţă, vom reusi să obţinem mai multe precizări, interveni Ben repede. In general, oamenii nu cer decât să vorbească...

- Şi dacă nu asta este situaţia? insistă Jim, încruntându-se.

- Vom face în asa fel încât să le dezlegăm limbile, replică Ben cu un zâmbet crud.

Debbie îsi stăpâni un tremur de groază. Jerry si Ben erau capabili să recurgă la măsuri extreme. In sinea sa, era convinsă de asta.

- Intr-un fel sau altul, îi vom da de urmă si ţi-o vom aduce dacă este totusi decisă să ne urmeze, continuă Ben, după care tăcu câteva clipe. In schimb, dacă preferă să rămână, n-am intenţia s-o oblig să vină. Ţin să vă previn, încheie cu fermitate.

- Va veni, replică Jim, susţinându-i privirea. N-am nici cea mai mică îndoială.

- In acest timp, Debbie şi cu tine veţi merge la consulatul vostru pentru a face o cerere de emigrare, reluă Ben ca şi când nimic nu se întâmplase. Va trebui să găsiţi un pastor care să accepte să vă căsătorească pretinzând un minimum de formalităţi. Tu, Debbie, vei cumpăra tot ce-i trebuie unei femei într-o călătorie lungă. In aproximativ trei luni, ne vom întâlni toţi aici. Aţi înţeles?

Cum fiecare dădu din cap în semn de încuviinţare, Ben încheie zâmbind:

- Perfect! In acest caz, să bem pentru succesul misiunii noastre, apoi să ne întoarcem la hotel pentru a fi în formă mâine!

In timpul drumului de întoarcere, Debbie îşi lăsă părul să fluture în vântul cald. Respirând cu voluptate briza încărcată de mirosuri marine, nu-şi putu reţine un zâmbet de triumf. Ben fusese foarte înfumurat la plecarea din San Francisco. Mâine va pleca, şi relaţiile lor nu progresaseră în timpul ultimelor zile. De fapt, mai mult ca niciodată, era hotărâtă să-l evite.

După acostare, cei patru traversară strada pentru a se întoarce la hotel. Debbie mergea linistită alături de Jerry, când auzi un scrâsnet puternic de frână si strigătul unei femei îngrozite. Inainte de a avea timp să înţeleagă ce se întâmpla, simţi un brânci brutal si se trezi întinsă pe burtă în mijlocul soselei.

Complet năucită, rămase nemiscată până când Ben îi murmură la ureche:

- Debbie…nu te doare nimic? Nu.... asteaptă o clipă....

Nu te misca prea repede....

Debbie se ridică precaut într-un cot si scutură din cap pentru a-si limpezi gândurile.

- Totul este în ordine, bâigui în cele din urmă. Dar.... ce s-a întâmplat?

- Era gata să te lovească o masină, îi explică bărbatul, încă foarte speriat. Arată-mi mâinile si genunchii.

Docilă, Debbie se lăsă examinată în timp ce Ben reluă:

- In două zile, nu se va mai vedea.

-Jerry este rănit.... destul de grav, cred, adăugă Jim, care se apropiase.

Ben îsi înăbusi o înjurătură, ajutând-o pe Debbie să se ridice în picioare. Ii îndepărtară pe gură-cască adunaţi pentru a ajunge în locul în care căzuse Jerry.

- Picioarele mele, sopti acesta, stăpânindu-si o strâmbătură de durere. Mi-e teamă că sunt amândouă rupte

Ca în vis, Debbie văzu sosind poliţia, apoi ambulanţa care-l duse pe rănit la cel mai apropiat spital. După ce strigară un taxi, Jim, Ben şi cu ea ajunseră în faţa instituţiei publice şi se grăbiră să consulte medicul de gardă.

Aparent, viaţa lui Jerry nu era în pericol, dar după cum se temuse, avea amândouă picioarele fracturate.

Copleşită de această lovitură a sorţii, Debbie lăsă capul jos. Şi când te gândeşti că veniseră de atât de departe, pentru a eşua aproape la ţintă! N-aveau noroc.

După ce completară diferite formulare, cei trei se instalară în hol pentru a aştepta sfârşitul intervenţiei.

O oră mai târziu, internul îşi făcu apariţia. Jerry n-avea nimic serios, dar gleznele îi fuseseră atinse în

diferite locuri.

Mai aşteptară puţin până când pacientul veni în camera
sa.

- Imi pare cu adevărat rău, spuse el cu o voce pe care medicamentele o făceau nesigură.

- Este mai bine că s-a întâmplat mai degrabă aici decât în Vietnam, ripostă Jim, pentru a-i ridica moralul.

- Din spusele doctorului, vor trece luni până voi putea merge, reluă Jerry întorcându-se spre Jim şi Debbie, nemişcaţi la marginea patului.

După scurt timp, camarazii săi se hotărâră să se retragă, pentru a-i permite să se odihnească. Ieşiră în stradă şi merseră puţin fără să îndrăznească să vorbească. Brusc, Ben
anunţă foarte repede:

- Vă vom înapoia banii si vă vom plăti toate cheltuielile călătoriei. Vom face o încercare nouă vara viitoare, dacă vreţi....

La aceste cuvinte, tânăra femeie se agăţă de braţul lui Jim si bâigui cu o voce marcată de durere:

- Sunt atât de necăjită! Am sperat atât de mult s-o revăd pe Li în câteva luni!

- N-are rost să-mi înapoiezi ceva, declară Jim în aceeasi clipă, cu un calm surprinzător. Sako, vei pleca

mâine, cum era prevăzut. Nu văd niciun motiv să-ţi schimbi planurile.

Stupefiat, Ben se opri în mijlocul străzii pentru a-l privi cu mai multă atenţie pe Jim.

- Oare ce ai în minte, Anderson? exclamă cu o urmă de duritate.

- Nu vreau să-mi dai banii înapoi, repetă tânărul bărbat cu încăpăţânare. Ţin să mergi s-o cauţi pe Li, cum ne-am înţeles.

- Nici nu se pune problema! Nu voi merge nicăieri în lipsa lui Jerry. Ascultă, Jim. Sunt profund dezolat, dar....

- Nu spune mai mult, Sako! îl întrerupse cu brutalitate Jim. Ne-am angajat prea mult pentru a putea da înapoi. N-ai decât să te descurci singur!

- Ai dreptate, dar nu m-am angajat niciodată să plec singur. Nu vorbesc un cuvânt în vietnameză. Fără Jerry, voi fi reperat imediat. Prietenul tău este nebun dacă-şi închipuie că reuşeşte să mă convingă, încheie luând-o de braţ pe Debbie şi începând să meargă.

De-abia făcură câţiva paşi, când Jim îi ajunse:

- Li vorbeşte foarte bine engleza, exclamă cu înflăcărare. Nu trebuie să cunoşti vietnameză.

- Şi dacă ne opreşte o patrulă? Cum oare ne vom putea justifica prezenţa? Şi dacă întâlnim nişte ţărani?

Crezi că vor vorbi engleza? Imi pare rău, Jim, dar nu te bizui pe mine atâta timp cât Jerry nu va fi vindecat!

Jim tăcu şi-şi continuă drumul, adâncit în gânduri. Ajunşi în holul hotelului, păru să iasă din visare pentru a declara cu autoritate:

- Trebuie să avem o discuţie.

- Jim, sunt obosită, pledă cu blândeţe Debbie. Vom vedea mâine.

- Nu, acum!

Părea într-o stare foarte critică. In faţa disperării sale, Debbie preferă să cedeze. Tot în tăcere, se îndreptară spre camera lui Jim. Cu un oftat, Debbie se lăsă să cadă pe marginea patului, în timp ce Ben rămase în picioare în faţa ferestrei.

Tacticos, Jim închise uşa, apoi se instală în micul fotoliu. Cu ochii adânciţi în orbite şi privirea rătăcită, părea un călugăr fanatic.

Ca si când îsi dăduse seama de tensiunea care domnea în încăpere, Ben începu cu cel mai mare calm:

- Nu văd totusi interesul acestei conversaţii. Jerry este rănit si nu putem face nimic. Iţi vom înapoia suma pe care ne-ai plătit-o. Nu e nimic de încercat înainte de anul viitor.

- In niciun caz! exclamă Jim, tresărind de furie. N-o voi mai lăsa pe Li mai mult timp să se stingă acolo! N-

ai decât să-ţi găsesti un alt însoţitor!

- Fireste! îl ironiză Ben cu o scurtă ridicare din umeri. Cunosc o mulţime de mercenari care vorbesc vietnameză si care nu asteaptă decât ocazia să plece în Vietnam! Haide, Anderson, gândeste-te puţin! Jerry era singurul care îndeplinea toate condiţiile si va fi indisponibil mai multe luni.

Incet, Jim lăsă privirea să i se plimbe de la Ben la Debbie, înainte de a relua cu un calm suspect:

- De ce oare ar trebui ca interpretul tău să fie un fost soldat?

- Te opresc imediat! îl întrerupse Debbie cu un aer îngrozit. Dacă ai în minte ce-mi imaginez, n-are rost să continui. Nu voi merge niciodată cu Ben în locul lui Jerry!

- De ce nu? insistă prietenul său. Te exprimi ca o indigenă. In cazul de faţă, este singurul lucru care are importanţă.

- Nu conta pe mine, bătrâne, interveni Ben la rândul său.
Nu doresc să mă încurc cu o femeie în acest gen de misiune.

- Vei face ce-ţi voi ordona eu! tună Jim încruntându-se. Aş fi mers eu însumi, dacă fizicul mi-ar fi permis-o. Voi nu aveţi acest gen de probleme, pot să vă asigur!

- Probabil ai înnebunit, dacă poţi crede că-mi vei dicta conduita, exclamă Ben, începând să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

- Cine-ţi permite oare să mă îndemni să-mi asum un asemenea risc? interveni Debbie ridicându-se de pe scaun. Puţin îţi pasă de ce mi s-ar putea întâmpla!

- In niciun caz! Dacă n-ar fi pentru Li, nu ţi-aş fi cerut niciodată asta! De altfel, ştii perfect că ea ar face la fel pentru tine dacă împrejurările ar fi altele.

Debbie se aşeză din nou şi-şi luă fruntea în mâini, oftând.

- Asta este şantaj, Jim. Măcar îţi dai seama?

- Imi este egal, recunoscu tânărul bărbat. Li ar face acelaşi lucru pentru tine, repetă cu încăpăţânare. Nu poţi să negi asta.

- Intr-adevăr.

In acea clipă, se auzi vocea lui Ben.

- Uiţi un amănunt important, Anderson. Poate o poţi obliga pe Debbie să-ţi execute planurile, dar eu sunt insensibil la acest gen de argumente! Cât despre bani, n-are rost să-mi oferi mai mult. Nu mă vei face să cedez, prefer să te previn.

- Ei bine, ce-ai spune dacă te-as ameninţa? exclamă Jim cu prefăcută blândeţe. Sunt sigur că poliţia ar fi încântată să afle că ai intrat în Hong Kong sub o

identitate însusită abuziv.

Vorbind, se ridicase pentru a se apropia de telefon si încheie cu mâna pe aparat:

- Dacă te încăpăţânezi să-mi refuzi oferta, anunţ autorităţile înainte de a avea timp să iesi din această încăpere. Chiar dacă ai reusi să fugi din hotel, prietenul tău drag Jerry va răspunde la multe întrebări.

- Ticălosule! bombăni Ben, scos din sărite, strângând spasmodic pumnii.

Era învins, si era constient de asta. Nu-si putea asuma riscul să fie interpelat de poliţie. Fără să mai vorbească de Jerry, care zăcea neputincios pe un pat de spital. Va fi obligat să cedeze pretenţiilor lui Jim si s-o ia cu el pe Debbie. Nu mai rămânea decât să-si dorească să nu fie rănită.

- Foarte bine, reluă cu o voce slabă. Mă înclin, pentru că n-am de ales. Debbie mă va însoţi si voi face în asa fel încât să nu i se întâmple nimic. Totusi, te previn, Anderson. Dacă, din întâmplare, va avea cel mai mic accident, îţi voi lăsa grija să-i anunţi tatăl!

Debbie ridică asupra tânărului bărbat o privire speriată, înainte de a-l întreba:

- Chiar esti hotărât să mă iei cu tine?

- Aşa-zisul tău prieten nu m-a lăsat să aleg, repetă Ben cu o privire furioasă în direcţia lui Jim.

Fără să se lase descumpănit de remarca însoţitorului său, Jim îl măsură cu cel mai mare calm.

- Debbie, sunt perfect conştient de riscurile pe care ţi le asumi, şi-mi pare rău. Ştii totuşi cât de mult ţin la tine, dar Li a aşteptat destul. Trebuie s-o ajuţi. La urma urmei, este prietena ta....

- Mulţumesc de această dovadă de încredere, replică Debbie cu răceală, ieşind din cameră în urma lui Ben.

Când ajunseră la parter, tânărul bărbat o luă de braţ pentru a o opri, înainte de a o întreba:

- La naiba! Ce ţi s-a întâmplat? De ce ai acceptat? Jim este complet nebun! Dacă ai fi refuzat, n-ar mai fi avut motiv să insiste.

Debbie scutură din cap, cu un aer dezamăgit.

- Oricum, ar fi făcut în aşa fel încât să capete un avantaj asupra ta, oftă în cele din urmă. De când îl cunosc, nu l-am văzut în starea asta. Şi-a pierdut minţile. I-ai observat ochii? Am impresia că este gata să înnebunească.

- Intr-adevăr. Trebuie să fie dement să se gândească să te trimită cu mine. Aş fi preferat să merg singur!

- Ei bine, în niciun caz nu te jena! mormăi tânăra femeie în clipa în care însoţitorul său o conduse spre apartament. Nu-mi doresc deloc să petrec mai multe luni în Vietnam. In
fond, de ce n-ai pleca fără mine?

Fără să răspundă, Ben împinse usa camerei sale si-si luă rucsacul. După puţin timp, îi întinse lui Debbie o cămasă zdrenţuită.

- Ţine, îmbracă asta! Să vedem dacă poţi trece drept băiat.

- De ce n-ai merge fără mine? se încăpăţână Debbie.

- Pentru că nu vorbesc limba, ţi-am mai spus! Esti prea rafinată pentru a trece drept un ţăran, încheie el dându-se înapoi pentru a o privi mai bine. Cu atât mai rău! Va trebui să-ţi procur haine de femeie. Deocamdată, du-te repede să te culci. Vom vedea mâine, încheie iesind din încăpere.

Odată în pat, lui Debbie îi trebui mult să adoarmă. Cum oare se putuse afla amestecată într-o asemenea aventură? Desigur, avea încă timp să refuze, dar în acest caz, Ben va fi obligat să plece singur, pentru a nu risca să-l denunţe Jim autorităţilor.

In plus, Ben nu cunostea vietnameza. Fără ea, n-avea nicio sansă să reusească s-o găsească pe Li. Fie că voia sau nu, era obligată să plece cu el.

Cu un fior, Debbie îsi aminti impetuosul elan de

pasiune care-i aruncase unul în braţele celuilalt, cu două zile mai înainte. Pericolul de a fi oprită nu era poate cel mai rău lucru care o astepta

Capitolul 6

Debbie închise trusa de toaletă şi începu să măsoare nervoasă camera. Tresări auzind o bătaie în uşă. Convinsă că era vorba de Ben, cu hainele pe care i le promisese, se grăbi şi-l recunoscu pe Jim, nervos şi profund jenat.

- Pot să intru? întrebă timid.

Tânăra femeie ridică din umeri cu un gest de neputinţă şi se îndepărtă pentru a-l lăsa să treacă.

- Debbie, chiar îmi pare rău de cum m-am purtat aseară, murmură bărbatul, încurcat. Ai perfectă dreptate. N-am dreptul să te oblig să-ţi rişti viaţa pentru a salva o prietenă.

Tot mai surprinsă, Debbie se aşează pe marginea patului înainte de a răspunde:

- Nu-ţi face griji, Jim. Inţeleg. Eşti nerăbdător s-o scoţi de aici şi doar Ben şi cu mine suntem în stare să ne ocupăm de
problemă.

- Nu esti obligată să mergi, Debbie, pledă Jim, ferindu-si privirea. Regret sincer propunerea mea de ieri. N-aveam intenţia să te pun în această situaţie. Sako poate găsi foarte bine un mercenar pentru a-l

înlocui pe Jerry.

La aceste cuvinte, Debbie oftă, scuturând din cap.

- Nu, Jim, nu se poate. Ben ţi-a explicat. Nu cunoaste pe nimeni aici. Oricum, nu-i mai rămâne destul timp pentru a-si schimba planurile. Ambarcaţiunea este reţinută pentru dimineaţa asta. Dacă te încăpăţânezi să vrei să-l trimiţi acolo, voi fi obligată să-l însoţesc.

Jim îi aruncă o privire dezorientată si-si dădu pe spate o suviţă de păr care-i ascundea ochii, înainte de a declara:

- In acest caz, retrag tot ce am spus, Debbie. Nu pretind nimic. Doar te rog să mergi cu el. Dacă refuzi, vom rămâne aici. Voi amâna expediţia pentru anul viitor.

La aceste cuvinte, tânăra femeie simţi lacrimi în ochi. Oare cum ar putea rămâne insensibilă la această rugăminte fierbinte?

- Mă voi duce, Jim, spuse stergându-si lacrimile. Ţi-o voi aduce.

In timp ce vorbea, se ridică si Jim o strânse la piept fără să încerce să-si ascundă emoţia profundă.

- Mulţumesc, Debbie, îi spuse cu o voce obosită peste măsură. Nu voi uita niciodată gestul tău generos.

Prietena sa îi zâmbi printre lacrimile care o orbiseră şi-l sărută înainte de a răspunde.

- Acum, pleacă repede! Ben nu va întârzia să sosească, declară ea imediat. Va anula totul dacă bănuieşte că eşti gata să cedezi.

- Nu voi şti cum să-ţi exprim toată recunoştinţa mea, adăugă tânărul bărbat ieşind din cameră.

După plecarea sa, Debbie se duse până la baie pentru a se reîmprospăta puţin, apoi aşteptă cu calm sosirea lui Ben.

- Iată tot ce am putut găsi, îi explică acesta întinzându-i nişte vechituri ciudate. Imbracă-le imediat. In mai puţin de un sfert de oră, trebuie să fim la docuri.

Tăcu pentru a privi valizele pe care tânăra femeie le pregătise, apoi întrebă curios:

- Ce intenţionezi să faci cu bagajele?

- Se va ocupa Jim de ele, replică Debbie, ridicând din umeri cu un aer indiferent.

- L-ai văzut de dimineaţă? reluă Ben. Aveam vaga speranţă că va renunţa la proiectul ăsta ridicol.

- Nu, dar în ce mă priveşte, nu mă bazam deloc pe asta! murmură ea, minţind fără ruşine.

Se întoarse pentru a merge să se închidă în baie. Acolo, îşi scoase hainele pentru a le îmbrăca pe cele care tocmai i le înmânase Ben, un fel de tunică lungă şi

nişte pantaloni negri din bumbac, care semănau puţin cu o pijama.

După ce se îmbrăcă, Debbie se studie în oglinda din perete. Cu părul lung desfăcut si faţa lipsită de orice machiaj, semăna cu femeile pe care le întâlnise pe stradă. Cel puţin în exterior, nimic n-o deosebea de ţărani sau de umilele negustorese.

Revenind în încăperea principală, descoperi că si Ben se schimbase. Rapid, termină să-si lege sandalele si-si puse pe cap pălăria mare de paie, care-i ascundea trăsăturile.

Ben îi întinse un fel de raniţă si Debbie se miră s-o simtă atât de grea.

- As fi preferat o geantă de nailon, spuse el ajutând-o să-si aranjeze povara pe umeri. Din păcate, nu se pune problema. Ar fi cel mai bun mijloc să ne denunţăm ca spioni.

Debbie îsi reţinu cuvintele care-i veniră pe buze, văzând că el lua o greutate de două ori mai mare decât a sa.

- Să mergem, spuse Ben apropiindu-se de usă. Să plecăm. Suntem deja în întârziere.

- O secundă! îl opri însoţitoarea sa, dându-i un pachet foarte mic. Poţi adăuga asta la restul lucrurilor mele?

- Ah, femeile! Sunteţi toate la fel! exclamă bărbatul descoperind o sticlă de sampon si două sortimente de lenjerie de corp din dantelă subţire ca pânza de păianjen.

- Probabil vom avea zile când nu ne vom putea schimba, ripostă tânăra femeie susţinându-i privirea. Vreau să fiu cel puţin în măsură să-mi spăl lenjeria!

- Nu eşti decât produsul pur al civilizaţiei! reluă Ben zâmbind, conducându-şi însoţitoarea până la ieşirea de serviciu.

Când ieşiră din hotel şi se pierdură în mijlocul mulţimii, adăugă fără să înceteze să meargă în direcţia portului:

- M-am gândit la situaţia noastră. In Vietnam, se văd foarte rar un bărbat şi o femeie călătorind împreună şi mai rar să-şi vorbească în public. Tratează-mă ca şi când aş fi mut.... nu ştiu.... Fă semne din mână sau orice mimică alegi.

- Bună idee, aprobă însoţitoarea sa. Voi spune că eşti surdomut. Cât timp va dura traversarea? reluă ea în clipa în care urca la bordul vaporului.

- Mai multe zile... o săptămână, fără îndoială, îi răspunse cu indiferenţă. Totul va depinde de vânt şi de îndemânarea căpitanului nostru. O dată, mi-a luat şase zile...

Ajunşi la Hong Kong, o luară pe cheiul mărginit de jonci pline ochi cu femei şi copii mici, pentru a ajunge într-o zonă mai liniştită, rezervată bărcilor de pescari. Ben se apropie de o ambarcaţiune cu motor şi strigă în şoaptă:

- Kwan, unde eşti?

Un bărbat scund apăru pe punte încărcat de scule şi parâme.

- Sako! Incepusem să-mi pierd speranţa să vă văd. Eşti gata de plecare?

- Da, suntem la dispoziţia ta, răspunse Ben, schiţând un
pas.

In acea clipă, Kwan o zări pe Debbie si exclamă pe un ton amenințător:

- Ce se întâmplă, Sako? M-ai rugat să te transport cu un prieten. N-ai menţionat niciodată prezenţa unei femei, după câte stiu.

- A trebuit să-mi schimb planurile, replică Ben, care se pregătea să păsească pe pasarelă.

- In niciun caz! Bărbaţi accept, dar vasul meu nu va fi murdărit de această femeie spurcată!

- Ce te-a apucat? mormăi Ben. Suntem doi, asta este tot ce contează.

- Nu vreau o femeie la bordul meu, se încăpăţână

chinezul. N-o voi lua!

- Foarte bine. In acest caz, înapoiază-mi avansul pe care ţi l-am plătit ieri. Voi găsi cu usurinţă pe altcineva care să accepte să ne transporte.

Kwan îsi muscă buzele, apoi reluă cu ţâfnă:

- Banii tăi s-au cheltuit deja. Totusi, refuz s-o iau pe această femeie cu noi. Du-te si caută pe altcineva!

Ca prin farmec, un cuţit apăru în mâinile lui Ben care se juca foarte abil cu el.

- Mai încet, Kwan, spuse pe un ton ameninţător. Tu si cu mine am încheiat un târg. Ţi-am dat banii, este rândul tău să te supui. Ce decizi acum? Ne iei pe amândoi, sau îţi găuresc
pielea?

Kwan se dădu înapoi la vederea lamei îndreptate spre pieptul său.

- De acord, ai câştigat, făcu el cu indiferenţă.

La ura pe care i-o citi în privire, Debbie îşi stăpâni cu greu un fior de teamă, înainte de a-l urma pe Ben pe scândura despărţitoare.

- Du-te în cabină, murmură Ben în engleză. Incearcă să te faci uitată cât timp îşi recapătă sângele-rece.

Tânăra femeie se grăbi să-l asculte pe însoţitorul său şi alergă să se ascundă în cabina mică. Printr-o gaură în peretele despărţitor, îi văzu pe cei doi bărbaţi

îndepărtându-se de chei, înainte de a pune motorul în funcţiune. Din postul său de observaţie, aruncă o ultimă privire golfului din Hong Kong, în timp ce ambarcaţiunea plutea spre larg.

Debbie rămase în chiţimia supraîncălzită marea majoritate a dimineţii, cu speranţa că până la urmă Kwan va reveni la sentimente mai bune.

Spre prânz, în clipa în care soarele îşi arunca razele vertical peste capetele lor, tânăra femeie se hotărî să iasă pentru a respira puţin şi se apropie de Ben, instalat la pupă, pe un sul de parâme.

- S-a calmat puţin? îi şopti ea, aşezându-se turceşte pe punte, alături de însoţitorul său.

- Acum, n-are importanţă, răspunse Ben ridicând din umeri cu un gest indiferent. In locul tău, l-as evita totusi. Cu chinezii ăstia, este greu de stiut ce gândesc.

La aceste cuvinte, tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu râdă si Ben continuă mai dur:

- Nu spun decât purul adevăr!

- Poate, dar te-ai gândit că ei au cu siguranţă aceeasi părere despre noi?

- Nu văd de ce. Tu, de exemplu, esti transparentă. In această dimineaţă, contrar a ce mi-ai afirmat, Jim a venit să-ţi vorbească, nu-i asa?

Debbie tresări si-si simţi obrajii îmbujorându-se.

Oare cum putuse ghici?

- Şi dacă ar fi asa? replică pe un ton provocator.

- A venit să se scuze si ţi-a propus să abandonezi totul, asa este?

- Intr-adevăr, încuviinţă Debbie cu un aer plin de reprosuri. In acest caz, de ce n-ai anulat plecarea?

- Aveam motivele mele, spuse el distrat, jucându-se cu cuţitul.

Debbie îl studie pe ascuns, dar faţa lui Ben era fără expresie. Oare avea intenţia să profite de durata călătoriei pentru a o obliga să-i devină amantă, sau era vorba de cu totul altceva? Probabil ar fi făcut mai bine să stea la distanţă de această poveste nesăbuită, dar îi fusese milă de Jim si de
Li. Zarurile fuseseră aruncate, se gândi cu curaj. Nu-i mai rămânea decât să se acomodeze cu Ben.

- Oare această creatură ştie să gătească? bombăni în acea clipă Kwan.

- Da, creatura este pe deplin capabilă de asta! ripostă Debbie într-o chineză perfectă, fără să-i lase timp lui Ben să răspundă în locul său. Ce pot să prepar? întrebă mai blând.

- Asta este bine! Orezul este aici, încheie Kwan arătându-i cu degetul un sac pus în colţul cabinei.

Oare nu era decât asta ca hrană? îşi spuse ea cu

puţină teamă.

In tăcere, reuşi să aprindă focul în micul recipient metalic cu găuri şi aduse curând celor doi bărbaţi un copios bol de orez.

Restul zilei, Kwan se abţinu de la orice remarcă referitoare la ea, dar pe măsură ce timpul trecea, Debbie surprinse ochii lui mici şi vicleni aţintiţi asupra ei.

La sfârşitul după-amiezii, tânăra femeie veni şi se rezemă de balustradă în apropierea lui Ben.

- Nu te plictiseşti? o întrebă acesta, încetând să fluiere. Ar fi trebuit să luăm o carte sau două, dar asta ne-ar fi făcut suspecţi.

- Nu mă plictisesc deloc, replică însoţitoarea sa. Ador marea. Bunicii din partea mamei aveau o ambarcaţiune şi am făcut cu ei numeroase croaziere când eram mică.

- Şi unde este mama ta? o întrebă Ben cu curiozitate. Tatăl tău n-a vorbit niciodată despre ea.

- Aveam de-abia sapte ani când ne-a părăsit si n-am regretat-o niciodată, recunosc....

- Inţeleg, murmură însoţitorul său, întorcând capul pentru a contempla suprafaţa valurilor care sclipeau la infinit.

Pentru prima dată discutau ca doi prieteni, observă

Debbie cu o urmă de uimire. Măcar dacă ar putea continua astfel!

Pentru masa de seară, tânăra femeie prepară pentru a doua oară orez si prăji un peste pe care-l pescuise Ben.

Cinară când soarele se lăsă la orizont. Kwan ancoră, apoi Ben si cu el se instalară la proră pentru a fuma si a discuta calm. Complet linistită, Debbie se hotărî să se ducă la culcare. Dormise puţin noaptea trecută si-i era greu să-si ţină ochii deschisi.

Deschise geanta pe care o pregătise Ben si găsi un sac de dormit pe care-l întinse chiar pe dusumeaua cabinei mici. Nu era foarte confortabil, dar frântă de oboseală si epuizată de toate emoţiile zilei, tânăra femeie nu întârzie să adoarmă profund.

Nu stiu ce o trezise. Poate trosnetul unei scânduri, un fâsâit usor, sau chiar apropierea pericolului. Oricum, era în capul oaselor, cu inima bătând puternic, constientă de o
prezenţă în încăpere.

- Ben? murmură cu o voce nesigură.

In acea clipă ghici o umbră contra luminii şi reluă puţin mai tare:

- Nu, Ben....

Vocea i se gâtui în clipa în care-şi dădu seama că nu

era vorba de Ben. Din doi paşi, bărbatul se apropiase şi-i puse mâna pe gură în loc de căluş.

- Nu.... nu sunt Sako, mormăi pe un ton ameninţător. Sako doarme pe punte. Nu, n-are rost să strigi, continuă când Debbie încercă să se elibereze. I-am pus un drog în cafea. Nimeni nu m-a tratat vreodată cum a făcut-o el, continuă punându-şi cealaltă mână pe sânii lui Debbie. Mă voi distra cu tine înainte de a te arunca peste bord cu prietenul tău!

Nu era posibil! Visa! îşi spuse tânăra femeie cambrându-se pentru a scăpa din dezgustătoarea îmbrăţişare a marinarului. Când el îi prinse încheieturile mâinilor, ridică genunchii şi-l lovi cu toată puterea în stomac. Kwan scoase un strigăt uşor de durere, în timp ce Debbie începu să urle:

- Ben! Ajutor!

Dar vai, agresorul său insistă şi se lăsă să cadă cu toată greutatea peste ea. Dumnezeule.... nu.... nu va muri aşa... prosteşte... undeva în mijlocul golfului Tonkin, îşi spuse Debbie luptând împotriva unui sentiment de groază.

Se credea pierdută, când apăru Ben, pe jumătate adormit. Cu un gest nesigur, îl ridică pe chinez înainte de a-l zăpăci cu un pumn în plină faţă.

- Repede, Lotus, leagă-l! exclamă el lăsându-se să

alunece pe podea. Nu voi avea energia să-l potolesc a doua oară. Mă simt slab ca un nou-născut!

Cu mâinile tremurânde, Debbie reusi să facă lumină si să ia un sul de frânghie care zăcea într-un colţ. Cât de repede putu, îl legă strâns pe Kwan, încă lesinat.

- Nu esti rănit? întrebă, apropiindu-se de Ben.

- Nu.... mă simt deja mai bine. N-am terminat cafeaua cu care m-a drogat animalul ăsta. Ar fi trebuit să n-am încredere. Imi pare rău, Lotus. Sper că ticălosul ăsta desfrânat nu ţi-a făcut rău? întrebă cu o voce încărcată de îngrijorare.

- Nu.... ai sosit exact la timp.

In aceeasi clipă, îsi dădu seama de ce tocmai era să se întâmple si trebui să lupte cu o puternică senzaţie de greaţă. Fără prezenţa lui Ben, acum cadavrul i-ar pluti pe suprafaţa valurilor, se gândi cu ochii închisi.

- Totul este din vina mea, reluă Ben atrăgând-o spre el.

- Nu-ţi face reprosuri, bâigui însoţitoarea sa.

- Vino să te odihnesti, îi ordonă bărbatul, obligând-o să se întindă pe sacul de dormit.

La capătul puterilor, Debbie se culcă de-a lungul lui, cu faţa afundată în puful moale. Gândindu-se la ce trăise,
începu să tremure fără să se poată opri.

- N-am intenţia să-l eliberez înainte de sosirea noastră, îi şopti Ben la ureche. Vei fi în stare să mă ajuţi să navigăm?

- Desigur, spuse ea stăpânindu-şi un fior. Sunt în stare de orice pentru a evita să mă atingă din nou!

- Ce ţi-a făcut? mormăi încet Ben. Te-a molestat?

- Nu, nu chiar.... în afară de încheieturile mâinilor, dar mă simt... murdărită. Dar tu, cum te simţi acum? încheie ea în şoaptă.

- Incă mi se învârte capul puţin, dar mă simt deja mult mai bine. Vino aici, îi ordonă întinzându-i braţele.

Docilă, Debbie veni să se cuibărească lângă însoţitorul său. Cu multă blândeţe, Ben îşi lăsă buzele să se plimbe pe faţa ei, fără să înceteze s-o legene, până când tremuratul i se domoli.

Cu degetele crispate pe ceafa bărbatului, Debbie se strânse lângă el. Respiraţiile li se îmbinară, dându-i o oarecare mângâiere care, treptat, o făcu să uite grozăvia evenimentelor nopţii. De data aceasta, nu era vorba de un joc amoros, ci de o clipă de tandreţe între două fiinţe omeneşti pierdute în mijlocul unei lumi ostile.

- Mulţumesc că l-ai oprit, Ben, şopti Debbie cuibărindu-se şi mai strâns lângă însoţitorul său. Câteva minute, am crezut că totul este pierdut. Am

încercat să lupt, dar n-am fost în stare....

- Totul s-a terminat, Debbie. Uită toate astea. Acum încearcă să dormi, spuse el scoţându-si cămasa pentru a o vârî sub capul tinerei femei în loc de pernă.

Debbie crezu că nu va fi în stare să doarmă dar, foarte repede, linistită de prezenţa bărbatului alături de ea, adormi, învinsă de oboseală.

Ben rămase nemiscat îndelung, cu ochii deschisi în întuneric. Efectul drogului dispăruse complet, pentru a-i lăsa mintea limpede. Din vina sa, Debbie era gata să fie violată si omorâtă, se gândi cu amărăciune, contemplându-i faţa linistită.

Incă puţin si l-ar fi strâns de gât pe Kwan, într-un acces de mânie. In mod inexplicabil, se simţea moral răspunzător pentru Debbie. Nu simţise încă niciodată acest gen de senzaţii, trase concluzia, frapat de ciudăţenia situaţiei.

Asezată la provă, Debbie privea strălucirea valurilor sub razele soarelui. Fără s-o vadă, stia că nu mai era departe coasta Vietnamului.

Navigau de peste o săptămână si, din spusele lui Ben, călătoria ajunsese la capăt.

Chiar dacă se temea de perspectiva intrării pe teritoriul inamic, Debbie se bucură că va părăsi curând închisoarea pe care o constituia ambarcaţiunea si mai

ales să se îndepărteze de Kwan!

De când o atacase, chinezul era prizonierul lor. Ben nu-l elibera decât în timpul meselor si-l ţinea sub ameninţarea pumnalului. Ura care se citea atunci în ochii bărbatului era atât de puternică, atât de înfocată, încât de fiecare dată tânăra femeie nu se putea stăpâni să nu tremure.

Debbie iesi din visare pentru a-l observa pe Ben care se afla la cârmă. In prima zi, se întrebase despre calităţile sale de pilot, dar nu întârzie să se linistească. Tânărul bărbat manevra ambarcaţiunea ca un adevărat marinar si navigaţia n-avea secrete pentru el. Cu siguranţă, nu era prima sa traversare, notase Debbie văzându-l evitând vedetele de patrulare si petrolierele de care era năpădit golful.

- Hei, Debbie! strigă Ben în aceeasi clipă, scoţând-o din visare.

- Da?

- Vrei să fii amabilă să-mi speli hainele? o întrebă aruncându-i cămasa si pantalonii. De altfel, te sfătuiesc să faci acelasi lucru cu ale tale. Dacă nu suflă vântul, mâine vom acosta.

Stătea în faţa ei, gol, doar cu un slip îngust în aceeasi nuanţă cu pielea si tânăra femeie se simţi rosind în mod

absurd.

- In sfârşit, Ben, totuşi nu mă pot dezbrăca în faţa ta!

Ben ridică din umeri cu un gest fatalist, înainte de a sugera:

- N-ai decât să închizi uşa cabinei, să nu te vadă Kwan. In ce mă priveşte, voi rămâne aici. Iţi promit să nu mă apropii. Haide, Debbie.... Spală-ţi lucrurile. Fără îndoială, nu se va ivi curând ocazia.

La aceste cuvinte, tânăra femeie nu se putu împiedica să râdă şi replică pe un ton prefăcut indignat:

- Oare ce trebuie să deduc din insinuările tale? Chiar sunt atât de murdară? Bine... de acord, ai dreptate. Imi voi face puţin toaleta, dacă-mi dai cuvântul că nu te întorci.

Debbie împinse uşa cabinei, evitând privirea chinezului, apoi se instală la adăpostul peretelui despărţitor din scânduri. Cu precauţie îşi scoase tunica şi colanţii şi-i spălă aplecându-se peste balustradă.

Apoi, cu ajutorul unei cârpe, îşi umezi faţa şi corpul fără să se preocupe de apa care îi uda lenjeria şi-i sublinia în mod discret liniile siluetei.

I-ar fi plăcut să-şi spele părul, dar sarea nu i-ar fi convenit. Cu atât mai rău. Va aştepta Vietnamul pentru

a găsi apă dulce, îşi spuse, întinzându-se la soare pentru a se usca mai repede.

Era pe jumătate adormită când auzi paşii lui Ben pe punte. Jenată la culme, sări în picioare si rămase nemiscată, constientă în mod dureros că era aproape goală.

- Mi-ai promis că rămâi la locul tău, îi reprosă rosind puţin.

- Te-am auzit bălăcindu-te si asta mi-a dat dorinţa să mă alătur ţie, exclamă zâmbind bărbatul.

Cum însoţitoarea sa se întoarse, în speranţa de a scăpa de privirea lui, Ben continuă, încruntându-se iritat:

- Haide, Debbie, de ce ţi-e frică? Nu esti mai goală decât ai fi pe oricare plajă.

- Poate, dar costumul de baie este mai puţin transparent decât lenjeria!

- In acest caz, este păcat! spuse el stropind-o.

Fără să vrea, Debbie nu se putu împiedica să-l observe, fascinată de graţia si de eleganţa miscărilor sale.

După ce se stropi din abundenţă, Ben se aseză la rândul său pe dusumeaua fierbinte, apoi îi aruncă însoţitoarei sale un prosop ud.

- Acoperă-te si vino lângă mine. Ai un aer lamentabil

asa!

Cu recunostinţă, Debbie îsi înfăsură pânza în jurul pieptului si veni să îngenuncheze la câţiva pasi de Ben.

- De câte ori ai mai făcut această traversare? îl întrebă, fără să încerce să-si ascundă interesul.

- O dată în timp ce eram soldat, spuse Ben după ce se gândi o clipă. Apoi, poate de cinci sau sase ori din o mie
nouă sute şaptezeci şi cinci.

- Nu accepţi misiuni decât pentru această parte a lumii?

- Eşti sigură că nu mai eşti ziaristă? replică bărbatul cu anumită neîncredere. Nu-mi place modul tău de a pune întrebări.

- Iartă-mă, mormăi tânăra femeie. Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta, nu voi fi jignită. Inţeleg perfect...

- Haide, glumeam! De fapt, nimic nu mă împiedică să-ţi răspund. Lucrez peste tot unde aspectul meu fizic îmi permite să mă amestec în populaţie. Am fost deja în China, Cambodgia, Coreea.... ca şi în Japonia.

- In Japonia? se miră Debbie, oarecum uimită.

- Da. A fost vorba să merg să caut copiii unui cuplu american. Mi s-a întâmplat de asemenea să reuşesc să răpesc fiica unui diplomat japonez în ajunul căsătoriei

sale...

- Cum asta?

- Tatăl său aflase că tânărul nu dorea să se căsătorească decât din ambiţie.

- Şi ce s-a întâmplat cu ea?

- Nu ştiu. Mi-am îndeplinit misiunea şi mi-am încasat banii înainte de a mă întoarce în Statele Unite.

Câteva clipe, Debbie păstră tăcerea, fericită de intimitatea care se dezvolta între ei. Brusc, reluă cu curiozitate:

- Ai ucis vreodată?

- Presupun că vrei să spui dacă am ucis vreun om? Da...
mi s-a întâmplat, într-adevăr. M-am debarasat de un fel de monstru.... o fiinţă abjectă si fără milă. Totusi, chiar în acest caz, moartea sa mi-a produs o impresie neplăcută.

In timp ce vorbea, se ridică pentru a-si lua hainele si adăugă pe un ton de conversaţie:

- Soarele va apune curând. Este timpul să prepari cina.

Debbie se îmbrăcă la rândul ei, puţin preocupată. Ideea
că Ben fusese obligat să ucidă n-o surprindea. In schimb, uimitoare era reticenţa sa de a aborda acest

subiect. Poate îl judecase gresit? Părea mai puţin dur si mai puţin cinic decât crezuse ea.

După ce mâncă eternul bol cu orez si spălă vasele, Debbie îsi desfăcu sacul de dormit, ca si pe cel al însoţitorului său. După prima noapte si agresiunea lui Kwan, Ben si cu ea dormeau alături pe punte.

Isi încheiase sarcina când Ben reveni cu bolul si beţisoarele lui Kwan.

- Iată ultima noapte pe care o vei petrece în compania acestui individ, remarcă el.

- Da... mâine voi fi într-o ţară distrusă de comunisti, ripostă tânăra femeie întinzându-se pe sacul său de dormit, pentru a observa drumul stelelor.

- De ce această tristeţe? reluă Ben venind să se întindă lângă Debbie. Cea mai mare parte a oamenilor care trăiesc aici sunt victimele unei situaţii pe care n-au dorit-o.... Acum, dormi repede, încheie el vârând cămaşa sub cap în loc de pernă.

Debbie îşi stăpâni un oftat şi-i întoarse spatele. De la începutul traversării, Ben nu avusese nici cel mai mic gest deplasat. Oare ce se întâmplase? Poate înţelesese în sfârşit că n-avea intenţia să-i cedeze? trase concluzia în clipa în care adormi.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ben o contemplă pe însoţitoarea sa respirând acum regulat. Incă o mai

vedea aşa cum îi apăruse chiar în acea zi, în hainele ude, şi trebui să se stăpânească pentru a nu căuta s-o atragă spre el. In ciuda dorinţei sale, era conştient că nu venise timpul. Atacul lui Kwan o speriase prea mult. Ii trebuia mult timp să uite toate astea şi să nu-i mai privească pe bărbaţi ca pe nişte animale de pradă. Va şti să aştepte, îşi spuse înăbuşindu-şi un oftat de regret. Va aştepta până va veni la el de bunăvoie.

In picioare la prora navei, Debbie privea coasta apropiindu-se.

- Unde vom acosta oare? Nu există nimic decât acea cabană pe jumătate prăbuşită.

Fără să înceteze să conducă ambarcaţiunea printr-un canal îngust printre stânci, Ben explică linistit:

- Da, am ajuns. Locul este complet pustiu. Nimeni nu ne va vedea debarcând.

- Dar unde ai să ascunzi barca? îl întrebă mirată.

- Kwan îsi va continua drumul până la un mic sat la câţiva kilometri de aici. Asta ne va permite să câstigăm puţin timp.

Fără să vrea, Debbie se întoarse pentru a-l privi pe Kwan, încă legat.

- Asadar, îi acorzi încredere? insistă ea cu silă.

Ben alese să ignore întrebarea si continuă drumul în direcţia unui golf acoperit cu nisip alb.

- Nu mai suntem foarte departe, spuse pe un ton degajat. Adună-ţi lucrurile. In mai puţin de o oră, vom ajunge.

Debbie îsi împăturise deja sacul de dormit si se grăbi să-si strângă puţinele lucruri. In ciuda unei aversiuni sporite pentru orez, făcu o bogată provizie.

Când se întoarse lângă Ben, văzu că se apropiaseră si mai mult de golf si zări o vedetă ca un punct, foarte departe de orizont.

- Ce este acea navă?

- Nu stiu, dar nu-mi spune nimic bun, bombăni încet. Pentru mai multă siguranţă, va trebui să ne aruncăm imediat în apă.

- Dar suntem încă departe de coastă! protestă tânăra
femeie. Cum vom putea înota cu rucsacurile?

- Oricum, va trebui să punem totul la uscat îndată ce ajungem, replică Ben cu indiferenţă. Ar fi mai bine să pui orezul la locul lui. S-ar putea să ne îngreuneze.

Cu regret, Debbie se grăbi să-i urmeze sugestia, în timp ce tânărul bărbat slăbea uşor legăturile prizonierului, pentru a-i permite să se elibereze după plecarea lor.

- Ne vei aştepta la Ho Han, îi spuse cu severitate. Te sfătuiesc s-o faci în propriul tău interes!

Fără să răspundă, Kwan întoarse capul. La rândul său, Debbie se îndepărtase pentru a supraveghea apropierea micii bărci. Era încă departe, dar fără îndoială mergea spre ei.

La un semn al lui Ben, îşi scoase sandalele şi se aruncă în apă înainte de a începe să înoate în direcţia plajei, în ciuda greutăţii întregului său echipament.

După un timp care i se păru o veşnicie, tânăra femeie reuşi să se ridice în picioare. Epuizaţi, Ben şi cu ea se clătinară înainte de a se prăbuşi pe nisipul fierbinte.

Respiraţia li se liniştise puţin când auziră un glonţ şuierând pe deasupra capetelor lor.

- Câinele ăla tocmai trage asupra noastră! exclamă Ben, prinzând mâna însoţitoarei sale. Să ne punem la adăpost!

După o cursă nebunească sub răpăiala gloanţelor, cei doi tineri pătrunseră în hangarul vechi şi se aruncară pe burtă pe
dusumeaua de scânduri desfăcută.

- Oare n-ar putea să pornească pe urmele noastre? bâigui Debbie, aproape scoasă din minţi de frică.

In acea clipă, salva de focuri de armă încetă si Ben profită de acalmie pentru a înălţa capul înainte de a răspunde:

- Nu cred. Vedeta s-a apropiat mai mult. Curând, va fi prea ocupat pentru a se mai gândi la noi.

Tânăra femeie se ridică si ea puţin si se duse să lipească un ochi de o gaură din peretele de lemn. Nava - fără îndoială o patrulă - se oprise la câteva sute de metri de ambarcaţiunea lui Kwan, care făcea gesturi largi în direcţia refugiului.

- Ne-a trădat, sopti ea cu o voce nesigură. Ce se va întâmpla cu noi dacă vor veni până aici?

Ben studie interiorul locului plin de saci de orez pe jumătate sparţi, înainte de a începe să examineze din nou mica navă unde flutura drapelul vietnamez.

- Vom încerca să omorâm cât mai mulţi posibil, spuse punând mâna pe un pistol legat în interiorul pulpei.

Continuară să supravegheze îndelung agitaţia lui Kwan. Brusc, comandantul navei inamice răcni un ordin sec. O flacără ţâsni si ambarcaţiunea lui Kwan se aprinse imediat.

Soldaţii asteptară ca barca subredă să se scufunde complet înainte de a se întoarce si a iesi din nou în larg.

- Ei bine, am avut noroc! oftă Ben stergându-si transpiraţia care-i apăruse pe frunte. N-au vrut să-l creadă.

Debbie se întinse pe burtă si închise ochii înainte de

a murmura:

- Şi acum, cum vom face să plecăm de aici?

Spre marea sa uimire, Ben izbucni în râs si replică pe un ton amuzat:

- Doar nu esti atât de naivă încât să fi crezut că ne-ar fi asteptat, nu? Oricum, n-ar fi vrut niciodată să ne ia!

- In acest caz, cum vom pleca? repetă Debbie cu încăpăţânare. Cum vom face să părăsim ţara când vom reusi s-o ajutăm pe Li să evadeze?

- Vom face ca mii de refugiaţi înaintea noastră. Sper că-ţi place să mergi pe jos, Debbie, deoarece va trebui să traversăm tot Vietnamul, pentru a ajunge în Cambodgia....

Capitolul 1

Debbie îşi înăbuşi o înjurătură când se împiedică de o liană întinsă peste drum.

- La naiba! spuse ea căzând pe pământul argilos.

Era a treia oară în ziua aceea când aluneca în ramurile de viţă de la nivelul pământului. Ben începuse probabil să se plictisească să-i vină în ajutor.

- O secundă, Ben! îl strigă totuşi, încercând să se ridice.

Tânărul bărbat se opri şi se întoarse din drum pentru a-i
da o mână de ajutor însoţitoarei sale.

- Ce se întâmplă? Nu te-ai lovit de o tufă de spini? o întrebă cu amabilitate.

- Nu.... de data asta nu! Am căzut peste rădăcina asta enormă, replică tânăra femeie, arătându-i un trunchi pe jumătate ascuns sub vegetaţie.

- Şi când te gândeşti că la prima noastră întâlnire am fost orbit de graţia atitudinilor tale! exclamă Ben cu un zâmbet complice.

La aceste cuvinte, Debbie îşi simţi faţa îmbujorându-se şi bâigui cu o voce nesigură:

- Imi pare rău că te-am dezamăgit. Totuşi, fac tot ce pot.

Cu blândeţe, Ben ridică marginea tunicii sale

pentru a
şterge ochii şi fruntea tinerei femei.

- Nu-ţi reproşez nimic, o asigură cu amabilitate. Ştiu foarte bine că faci tot ce poţi.... mai bine, cum de altfel mă aşteptam.

- Mulţumesc, murmură Debbie verificând echilibrul rucsacului său, înainte de a-şi urma însoţitorul.

Inaintau încet şi extrem de greu în mijlocul junglei luxuriante. Spre marea uimire a lui Debbie, Ben dădea dovadă de o infinită răbdare faţă de ea. Işi reglase mersul după al său pentru a n-o obosi prea tare şi, cel puţin în primele zile, făcuse pauze foarte dese, permiţându-i astfel să se obişnuiască.

Slavă Domnului, la începutul călătoriei lor primejdioase urmaseră câmpia de pe coastă. Dar recent se adânciseră în inima pădurii care acoperea pantele munţilor.

- Oare în cât timp vom fi la Hai Thong? întrebă Debbie străduindu-se să se menţină la nivelul însoţitorului său.

- Dacă memoria nu mă înşală, ar trebui să ajungem acolo într-o zi sau două, replică bărbatul. Cu o bicicletă, nu ne-ar trebui decât câteva ore pe sosea, oftă cu regret.

- Mă mir că nu te-ai gândit la asta! ripostă Debbie

pe un ton amuzat.

- Să nu crezi asta, m-am gândit, dar ar fi pus o problemă în momentul întoarcerii cu Li.... oricum, cu siguranţă este mai bine asa. Pe marile drumuri, soldaţii au tendinţa să-i oprească pe călătorii suspecţi.

Debbie dădu afirmativ din cap si tăcu, pentru a-si menaja forţele. De la plecare, înaintau urmând o cărare paralelă cu drumul principal. De mai multe ori, zăriseră patrule interogând trecătorii fără acte de identitate.

La început, întâlniseră numerosi muncitori cu ziua care mergeau de la o fermă la alta pentru a se angaja, dar pe măsură ce urcau în altitudine, trecătorii deveneau tot mai rari. Acum, aproape că nu mai vedeau decât rareori femei sau ţărani, mergând spre târgul vecin. Din când în când, Debbie se alătura unui grup pentru a cumpăra câteva provizii, în timp ce Ben o astepta ascuns în mărăcini.

Brusc, tânăra femeie îsi scoase pălăria si se folosi de ea pentru a-si face puţin vânt.

- Ben,era la fel de cald când erai în armată? îl întrebă distrată.

Bărbatul ridică din umeri si se gândi înainte să răspundă:

- Nu prea stiu.... în cea mai mare parte a timpului eram cu bustul gol. Ei! Vrei să-ţi pui pălăria? Nu ţin să

faci o insolaţie!

Debbie se rezemase cu spatele de trunchiul unui copac pentru a se pieptăna, când simţi o liană înfăsurându-se în jurul gleznelor sale.

- O secundă! exclamă ea după cum obisnuia.

Cu răbdare, Ben o ajută să se elibereze, apoi continuară amândoi să înainteze încet, îndepărtând mărăcinii si păsind peste trunchiurile doborâte.

Debbie se strădui să-si imagineze cum era ţara aceasta înainte ca războiul să facă ravagii. Trebuie să fi fost un loc încântător, trase concluzia, cu un oftat de regret.

- Ne vom opri curând pentru noapte? întrebă în clipa în care soarele cobora la orizont.

In general, mergeau până la apus, doar dacă Ben nu găsea un loc ideal pentru a-si ridica tabăra. Intr-o noapte dormiseră într-o sură a unui simpatizant, dar în cea mai mare parte a timpului, se mulţumeau cu adăpostul unui arbore sau al unei stânci.

- Dacă memoria nu mă însală, pe celălalt versant al colinei există o cabană, observă însoţitorul său. Să încercăm să ajungem până acolo.

Tânăra femeie se resemnă să-l urmeze, în ciuda oboselii care o făcea să se clatine si-i împăienjenea vederea. Brusc, la o cotitură a cărării, zări o

construcţie modestă si lăsă să-i
scape un strigăt de uşurare.

- Am impresia că am ajuns la "Hilton"! exclamă râzând.

Ben se întoarse pentru a o privi şi în mişcare, atinse cu mâna una din ramurile joase, înainte de a se da înapoi cu o strâmbătură de durere.

- Ce murdărie! înjură, masându-şi cu putere palma.

- Ben, ce se întâmplă? reluă însoţitoarea sa, schiţând gestul de a-l prinde de mână.

- Nu.... nu mă atinge!

Vorbind, se aşezase pe marginea drumului şi Debbie se aplecă pentru a examina rana. Văzând spinii lungi înfipţi adânc în piele, nu-şi putu stăpâni un strigăt de groază.

- Ti-i voi scoate eu, îi propuse repede.

- Cum?

- Probabil ai nişte pense în trusa de prim-ajutor, spuse tânăra femeie scotocind în mica valijoară printre pansamente şi medicamente.

Cu răbdare, începu să scoată spinii, în timp ce transpiraţia şiroia pe faţa lui Ben.

- Te simţi mai bine? îl întrebă după ce curăţă ultima înţepătură cu ajutorul unui dezinfectant.

- Mulţumesc, Lotus, murmură bărbatul cu un oftat

plin de recunoştinţă.
Era prima dată când lăsa garda jos şi tânăra femeie simţi brusc dorinţa de a-l săruta. Cu un zâmbet larg, îi întinse
mâna şi-l ajută să se ridice în picioare.

- Vino repede. Să ne instalăm înainte de a se înnopta.

In mai puţin de un sfert de oră, ajunseră la ferma părăsită.
După ce adunară câteva crenguţe, Ben aprinse focul pentru a fierbe orezul şi legumele cumpărate în aceeaşi dimineaţă.

- Oare mâine vom fi la lagărul în care se află Li? întrebă Debbie, luând beţişoarele. De-abia aştept s-o revăd în sfârşit!

- Cu puţin noroc, ar trebui să fim acolo, dar te rog, Debbie nu-ţi face prea multe iluzii în legătură cu prietena ta...

- De ce? se miră însoţitoarea sa. Ce vrei să spui mai precis prin asta?

- Ultimele veşti pe care le-ai primit, dacă nu mă înşel, datează de mai multe luni. Poate nu mai este acolo, sau dacă este....

- Da? Termină! insistă Debbie, alarmată.

- Dacă este acolo, poate a ales foarte bine să

eămână unde este, încheie Ben calm. N-o voi lua cu noi împotriva voinţei sale, prefer să te previn. De altfel, Jim îmi cunoaşte intenţiile.

- De ce faci totul pentru a mă descuraja? întrebă Debbie pe un ton de reproş. O cunosc pe Li. Sunt convinsă că doreşte cu nerăbdare să-l revadă pe Jim. Il iubeşte, Ben, ţi-am mai spus-o.

Bărbatul se limită să ridice din umeri, apoi reluă după un
timp:

- Ţineam doar să te atenţionez, Debbie. Dacă Li nu vrea să vină, nu voi încerca nimic pentru a o face să-si schimbe părerea.

Terminară de mâncat în tăcere, în timp ce cerul trecu de la purpuriu la mov, înainte de a se întuneca. Când Ben aranjă vesela, Debbie îsi puse în gând să spele hainele lor înainte de culcare.

Epuizată de marsul lung, dormea deja când Ben se vârî si el în sacul său de dormit.

A doua zi dimineaţă, cei doi tineri se treziră din zori, pentru a porni din nou la drum.

O bună parte a zilei, urmară cărări mici de munte pentru a evita Hanoiul, si ajunseră la Hai Thong la sfârsitul după-amiezii.

Debbie cumpărase niste fructe din piaţă si profitase

de asta pentru a se informa unde se afla lagărul. Fără o vorbă, o femeie bătrână îi indică un drum care se afunda la nord în pădure.

Cât mai repede posibil, tânăra femeie i se alătură lui Ben, ascuns la marginea satului si-i împărtăsi ce tocmai aflase.

Isi reluară înaintarea înceată prin vegetaţia deasă. Debbie începuse să se descurajeze, când zări în depărtare un gard înalt si câmpuri cultivate.

- Sunt gardieni, remarcă însoţitorul său trăgând-o la adăpostul frunzişului. Totuşi, vei fi obligată să mergi şi să te informezi.

Cu prudenţă, făcură înconjurul lagărului care era protejat de mai multe şiruri de sârmă ghimpată şi observară un timp venirea şi plecarea numeroşilor prizonieri. Curând, printre barăcile acoperite cu tablă ondulată, atenţia le fu atrasă de două clădiri mai joase, foarte probabil dormitoarele comune.

- Ce trebuie să fac? şopti Debbie.

- Apropie-te pentru a arunca o privire. Ferestrele sunt încă luminate. Dacă Li este acolo, o vei recunoaşte.

- Oare cum voi trece? întrebă ea, arătând sârma ghimpată cu un gest plin de teamă.

Ben scoase din rucsac nişte foarfece şi începu să se

târască în direcţia marginilor lagărului.

- Te gândeşti la toate! oftă însoţitoarea sa, când el făcea o spărtură în împrejmuire.

Străduindu-se să-şi controleze bătăile dezordonate ale inimii, Debbie înconjură dormitorul bărbaţilor şi se strecură până la cel al femeilor. Cu ochii mari, trecu în revistă feţele scofâlcite care apăreau din umbră. Oare unde era Li în această armată de spectre? Chiar în spatele încăperii, o vietnameză semăna puţin cu prietena sa. Era oare chiar tânăra femeie? Trebuia să fie sigură.

In vârfurile picioarelor, Debbie făcu înconjurul construcţiei, pentru a se apropia de fereastra lângă care se afla necunoscuta. Cu vârful degetelor, zgârie peretele subţire din scânduri.

La zgomot, prizoniera ridicase capul pentru a se apropia de deschizătura îngustă.

- Phuong, unde esti? sopti ea zâmbind.

- Nu sunt Phuong, replică Debbie apărând din întuneric. Sunt în căutarea lui Li....

- Li? Pe mine mă cheamă Anh. Ce vreţi de la Li? întrebă femeia pe un ton plin de neîncredere.

Debbie o observă cu mai multă atenţie. Nu, această femeie era prea tânără pentru a putea fi Li si de asemenea prea înaltă. Doar timbrul vocii amintea puţin

de cel al prietenei sale.

- As vrea să-i vorbesc, insistă Debbie. Mi s-a spus că este aici. Am venit s-o ajut să evadeze.

Anh se gândi o clipă înainte de a răspunde cu oarecare prudenţă:

- Li nu mai este aici. Ce vreţi de la ea? mai adăugă.

- V-am spus. Am venit s-o ajut....

- Aveţi bani? întrebă Anh cu asprime. Ea a primit niste bani anul trecut si i-a folosit să plece de aici.

- Şi unde este acum? întrebă Debbie. Cum a făcut să scape de aici?

- A plătit gardienii pentru a fi transferată la o fermă foarte
aproape de Phu Bai, îi explică Anh fără să se lase mult rugată.

Debbie îsi repetă numele localităţii pentru a-l reţine bine, apoi îi strecură prizonierei câteva monede.

- Nu spuneţi nimănui de vizita mea, vă implor!

Cu o privire asupra banilor care îi străluceau în palmă, Anh acceptă cu un semn.

- Sunteţi o prietenă a lui Li. N-am să vă trădez, murmură foarte încet.

Dezamăgită de esecul misiunii sale, Debbie se întoarse târându-se până la împrejmuire.

- Te-ai informat foarte repede, sopti Ben iesind din

desis pentru a o ajuta să se strecoare pe sub sârma ghimpată. Ce ai descoperit?

- Li nu mai este aici. Acum se află la Phu Bai. Unde este exact?

- La sud de Hue, explică bărbatul. La aproximativ patruzeci de kilometri de aici. Vino.... am găsit un loc unde vom putea petrece noaptea.

Debbie porni în urma lui, străduindu-se să nu se împiedice de rădăcinile care barau drumul.

- Oare este destul de departe de lagăr? întrebă după câteva clipe, în momentul în care Ben se opri la marginea unui fel de luminis.

- Da.... de aici nu se va vedea focul dacă ne instalăm la adăpostul acestor arbori, spuse Ben arătând cu degetul o
mică depresiune pe malul unui pârâu.

Traversară cursul apei, evitând orice zgomot nedorit.

Luna răsărise şi lumina ca ziua. Cu precauţie, aprinseră focul, fiind atenţi să ascundă flacăra. Când fu suficient jar, Debbie puse pe tăciuni o oală plină cu orez şi peşte cumpărat din piaţă.

- Vom avea mai mult de mâncat, spuse tânăra femeie cu tristeţe. Prevăzusem că Li va fi cu noi.

In timp ce îşi făcea de lucru, Ben luă o ţigară şi

pipăi pachetul pentru a vedea ce-i mai rămăsese.

- Nu mai fumez decât un singur pachet pe zi, observă pe un ton distrat. Poate este singurul lucru care-mi va lipsi din civilizaţie.

- In ce mă priveşte, aş da orice pentru un duş cald, îi mărturisi însoţitoarea sa, întinzându-i un bol plin cu mâncare, înainte de a veni să se aşeze alături.

- Povesteşte-mi tot ce ţi-a spus femeia în legătură cu prietena ta, reluă Ben mâncând o bucată de peşte.

In câteva cuvinte, Debbie îi rezumă conversaţia cu vietnameza.

- Din spusele ei, Li s-ar afla acum într-un lagăr lângă Phu Bai. Unde este Hue? încheie curioasă.

- In centrul ţării, răspunse Ben, fără să înceteze să mănânce. Intr-o regiune unde au avut loc foarte multe lupte. Ştiam că nu va vrea să vină, încheie înăbuşindu-şi un oftat obosit. Acum, nu ne mai rămâne decât s-o găsim pentru a o auzi confirmându-se decizia sa de a rămâne.

- Ben, de ce spui asta? Nu-i cunosti intenţiile! protestă Debbie.

- Cum asta? Ce-ţi trebuie mai mult? Dacă era cu adevărat hotărâtă să fugă, acum ar fi deja departe, o întrerupse bărbatul, iritat. Jim i-a trimis banii acum mai bine de un an. Ar fi avut din plin timp si mijloace să

facă ocolul lumii! In schimb, tocmai am aflat că s-a mulţumit să meargă într-un alt lagăr de muncă! Ce sens au toate astea? Nu trebuie să aflu mai mult pentru a trage concluziile care se impun.

- In acest caz, esti mai tare ca mine! ripostă Debbie pe un ton posomorât, lăsându-si bolul si beţisoarele. De obicei, ce fac refugiaţii?

- Se străduiesc să ajungă în Cambodgia, cum vom face si noi. Cei mai norocosi cumpără o ambarcaţiune pentru a ajunge în Indonezia, spuse Ben ridicându-se pentru a merge să-si întindă sacul de dormit.

- Indiferent de situaţia aleasă, trebuie să meargă spre sud, nu-i asa? insistă tânăra femeie.

- Da, dar....

- Niciun dar! Li este pe drumul de a-si regăsi libertatea, exclamă Debbie cu o voce triumfătoare. Numai că n-a reusit să meargă destul de departe, atâta tot!

- Mi-ar plăcea să-mi explici ce a reţinut-o, reluă Ben scoţându-şi hainele pentru a le înfăşura sub formă de sul la căpătâi.

Observându-l în timp ce se instala, Debbie îşi stăpâni un fior de nelinişte. Era mult prea aproape de ea în acea seară, îşi spuse, mai tulburată decât voia să admită.

De peste o săptămână de când călătoreau împreună ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu prezenţa sa permanentă. Totuşi, în acea seară, dintr-un motiv neînţeles, se simţea jenată şi uşor stânjenită.

- De ce n-a profitat de ocazie pentru a fugi mai departe? obiectă cu vehemenţă Ben.

- Nu ştiu, admise Debbie, vârându-se în sacul său de dormit. Probabil s-a întâmplat ceva neprevăzut. Li îl adoră pe Jim şi ar fi făcut orice pentru a veni să i se alăture.

- Iată că iar începi! oftă bărbatul întinzându-se nu departe de ea. Haide, Debbie, priveşte lucrurile în faţă. Nu l-a mai văzut pe Jim depeste zece ani. In acea perioadă era tânără. Acum, este femeie. O femeie care a avut probabil ocazia să cunoască plăcerea fizică....

- Reduci totul la sex! protestă tânăra femeie, indignată.

Roşi şi tăcu, conştientă că era în aceeaşi situaţie de când
îl întâlnise. Chiar în acea seară, faptul de a-l şti întins la câţiva paşi o tulbura în mod ciudat. Numai să fi întins mâna şi ar fi mângâiat bustul neted al tânărului bărbat. La rândul său, Ben o privea atent, cu aviditate, şi ea ştiu că se gândea la ocazia când o surprinsese în timp ce se spăla. Cu preţul unui mare efort, Debbie

întoarse capul si adăugă foarte încet:

- Nu există doar relaţiile sexuale în viaţă, Ben. Spre deosebire de tine, Jim si Li cred de asemenea în dragoste.

- Şi tu? Care este părerea ta? întrebă însoţitorul său rostogolindu-se pe pământ pentru a se apropia si mai mult. Cum numesti acest gen de senzaţie? încheie atrăgând-o spre el, pentru a pune stăpânire pe buzele ei.

Debbie scoase un usor strigăt de surpriză, apoi, într-un elan al întregii fiinţe, îl sărută pe Ben cu aceeasi înflăcărare. Oh da, avusese deja experienţa pasiunii amoroase! se gândi înnodându-si braţele în jurul gâtului însoţitorului său. Ştia ce era dorinţa. De când îl întâlnise, n-o părăsise dorinţa de a-i ceda. In timp ce un spasm o arunca la pieptul lui Ben, se lipi de el cu febrilitate. Brusc, nimic nu mai conta decât dorinţa cumplită de a-i aparţine.

- Ben, Ben... murmură în clipa în care el o îndepărta. De ce? Ce se întâmplă?

Ben se ridicase si începuse să descheie rochia lui Debbie.

- Această rochie trebuie să ţină până la sfârsitul călătoriei, spuse el tandru. N-as vrea s-o sfâsii, continuă desfăcând corsajul pentru a-l face să alunece,

dezgolind umerii catifelaţi ai tinerei femei.

- Esti atât de frumoasă! oftă bărbatul admirându-i pieptul de-abia ascuns de două triunghiuri de dantelă.

Cu aceeaşi încetineală, Ben îşi lăsă degetele să se plimbe peste gâtul şi braţele însoţitoarei sale şi desprinse încuietoarea sutienului înainte de a începe să se joace cu vârfurile sânilor.

- Vino să te sărut, adăugă, aplecându-se pentru a prinde cu gura un mamelon fierbinte.

La acest contact, Debbie avu împresia că o ameţeală încântătoare îi cuprinde simţurile. Cu un gest convulsiv, îşi crispă degetele în jurul gâtului lui Ben.

- Iţi plac mângâierile mele? o întrebă el, ridicând capul pentru a o privi.

- O ştii bine, bâigui tânăra femeie roşind până în vârful urechilor.

- Bine... reluă Ben mângâind cu palma talia însoţitoarei sale. Acum, este rândul tău, o rugă cu o voce răguşită.

Foarte încet, Debbie începu să-i atingă pieptul şi spatele musculos.

- Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă, percepând cu degetele o umflătură care forma o cicatrice lungă. Este o rană din război?

- In niciun caz! replică Ben râzând. Este doar

rezultatul unei bătăi dintr-un bar, pentru ochii frumoşi ai unei femei!

Oare câte femei cunoscuse de când avusese vârsta la care să-l intereseze? se întrebă Debbie. Câte femei îşi disputaseră privilegiul de a-i aparţine? Totuşi, el nu făcea un mister din filozofia sa. Nu căuta în dragoste decât domolirea simţurilor. Partenera sa nu avea nicio importanţă. Pentru el, toate femeile rămâneau niste umbre lipsite de consistenţă. La această evocare, nu se putu stăpâni să se îndepărteze puţin.

Ben înălţă capul si o privi iscoditor înainte de a-i lua din nou în stăpânire buzele, într-un sărut pasionat. In ciuda dorinţei pe care o simţea pentru el, Debbie stiu că nu avea puterea s-o impresioneze cu adevărat.

- Ce plăcere să fim împreună în acest cadru încântător, mărturisi bărbatul în soaptă.

- Şi restul? întrebă Debbie urmărind cu degetul arătător curba gâtului său.

- Care rest? Pentru mine, nimic nu contează decât clipa prezentă! ripostă Ben dur. Lucrurile sunt totusi simple... Tu si eu... Un bărbat si o femeie pe care dorinţa îi apropie. Ce-ai vrea mai mult?

- Eu nu sunt ca tine, sopti tânăra femeie smulgându-se din îmbrăţisarea însoţitorului său, pentru a-si afunda faţa în mâini. In ce mă priveste, ce ne leagă

este departe să-mi fie de-ajuns.

- Dacă te înţeleg bine, esti furioasă că n-am rostit cuvintele pe care le asteptai, exclamă Ben pe un ton iritat. Foarte bine, te voi face să vezi cât este de plăcut să fii respins, continuă, luând-o din nou lângă el si acoperindu-i faţa si sânii cu sărutări pătimase.

In ciuda hotărârilor sale, Debbie se simţi slăbind şi începu să răspundă cu înflăcărare mângâierilor bărbatului. Rămase încremenită când el o respinse şi exclamă cu o voce răguşită:

- Ei bine, ce spui de asta? Găseşti că este plăcut?

- Iţi place să fii odios, murmură Debbie, jignită.

- Te-aş fi putut face a mea chiar în această seară, Debbie. O ştii ca şi mine, reluă Ben străduindu-se să-şi regăsească totuşi calmul. Aş fi putut, dar prefer să vii la mine de bunăvoie.

- Asta nu se va întâmpla! ripostă Debbie cu vehemenţă.

- N-aş jura! o întrerupse cu asprime Ben. Dacă nu-ţi vorbeam de fostele mele cuceriri, chiar acum ai fi fost a mea. Nu vei mai rezista mult, Debbie. Fii sinceră şi recunoaşte!

Tăcu o clipă, apoi încheie cu o voce înăbuşită:

- Iată exact ce încercam să te fac să înţelegi în legătură cu prietena ta. In zece ani, a avut timp să se

obişnuiască din plin cu dorinţa fizică şi să-şi uite dragostea de tinereţe!

- Te înşeli! Te înşeli de asemenea şi cu ce este între noi! La lumina lunii, Debbie îl văzu că ridică din umeri cu un
aer dezamăgit înainte de a relua:

- Vom vedea. Ne vom lămuri curând în privinţa prietenei tale. Cât despre tine, nu-ţi dau foarte mult timp să-ţi schimbi modul de a privi viaţa, Lotus.

Furioasă pe el şi mai furioasă pe ea însăşi, tânăra femeie se întoarse cu speranţa de a reusi să adoarmă. In ciuda tuturor eforturilor, rămase trează multe ore fără să reusească să-si linistească tulburarea care o stăpânea.

Debbie era mai puţin sigură de ea decât voia să accepte. In fond, poate Li într-adevăr întâlnise pe altcineva. Poate folosise banii lui Jim pentru a fugi cu un necunoscut.

Cât despre ea, oare cât timp va reusi să reziste dorinţei care îi chinuia fiinţa? Va fi oare în stare să-l ţină la distanţă pe Ben până la sfârsitul călătoriei, sau îi va ceda, cum prezisese el?

Se gândise mereu că o aventură fără viitor îi va aduce prejudicii. In fond... poate ar trebui să-si revizuiască raţionamentul?

Capitolul 8

Debbie îsi înăbusi un oftat descurajat, oprindu-se în faţa panoului care indica direcţia spre sud.

- Oare ce scrie? o întrebă Ben, apropiindu-se si el.

- Dacă dau crezare acestei pancarte, Hue este la mai peste o sută de kilometri de aici, murmură. Apoi, ne mai rămân încă jumătate pentru a ajunge la Phu Bai, adăugă oftând din nou.

- In acest caz, să ne grăbim, replică Ben începând să meargă pe drumul plin de praf.

In ajun, un nor gros răcorise atmosfera, dar nu fusese decât o scurtă acalmie si, acum, praful se ridica în vârtej în aerul supraîncălzit.

De câteva zile, pădurea lăsase loc unei zone cultivate si cei doi tineri trebuiră să renunţe la protecţia arborilor.

De fapt, până acum nu fuseseră opriţi decât o singură dată, dar Debbie trăia obsedată de o întâlnire neplăcută.

Prima dată, prezenţa de spirit a lui Ben le permisese să nu fie neliniştiţi. Cu un gest, acesta scosese o hârtie din buzunar şi ordonă însoţitoarei sale să se explice.

Ingrozită la culme, Debbie bâiguise câteva cuvinte în legătură cu permisul lor de trecere. Cu un aer

important, soldatul luase hârtia şi se prefăcuse că o citeşte.

Poate soarta nu le va fi mereu la fel de favorabilă şi Debbie ar fi fost fericită să găsească din nou adăpostul pădurii.

- Unde ne vom culca? întrebă când soarele începu să coboare.

Noaptea trecută dormiseră în ruinele unei ferme părăsite. Astăzi, în schimb, nu exista nici urmă de locuinţă.

Ben privi în jur cu mai multă atenţie. Acum se aflau la marginea unei orezării şi, la câţiva paşi de acolo, era o fetiţă cocoţată pe spatele unui bivol.

- Am mai venit aici iarna şi am văzut copii îmbrăcaţi în acelaşi fel, observă bărbatul, arătând-o pe fetiţa care nu purta decât o cămaşă în loc de haină. Totuşi, nu este foarte cald în sezonul ploilor...

Debbie dădu din cap, apoi zâmbi distingând un sat care se profila la orizont.

- Seamănă foarte mult cu unele târguşoare pierdute din centrul Mexicului, spuse ea pe un ton gânditor. Un peisaj superb si niste oameni amărâţi care trăiesc meschin pe un petic de pământ. Oare ţara era la fel de săracă înainte de revoluţie?

- Da, dar ţăranii se bucurau de mai multă

libertate....

Debbie se pregătea să-si continue drumul, când Ben îi
arătă cu degetul o cabană mică, la distanţă de case.

- Ne vom petrece noaptea aici, declară simplu. Ferma aceasta aparţine unei femei pe care o cunosc din timpul războiului.

Profitând de întunericul complice, Debbie îl urmă pe Ben până la adăpostul neînsemnat. După ce bătu, usa se deschise si apăru un adolescent de cincisprezece ani, un metis între chinez si irlandez, observă tânăra femeie cu uimire. După ce-i privi stupefiat, acesta scoase un strigăt de bucurie:

- Mamă, este soldatul!

In timpul acestui schimb de cuvinte, o femeie scundă iesi din umbră pentru a se înclina în faţa nouveniţilor.

- Vizita dumitale mă onorează, Ben Sako, murmură ea într-o engleză perfectă. Doresti să petreci noaptea sub modestul meu acoperis?

- Cu plăcere, Tian, acceptă bărbatul zâmbind. Debbie ţi-o prezint pe Tiau si pe fiul său, Van.

- Sunt încântată să vă cunosc, replică tânăra femeie, salutând-o pe Tian cu o adâncă înclinare a bustului.

Se exprimase în vietnameză şi Tian îşi stăpâni un gest de surpriză.

- Lucraţi pentru Ben? exclamă cu uimire.

- Doar de data aceasta, replică Debbie cu o privire rapidă în direcţia lui Ben.

- Dar tu, Van, cum te simţi? continuă acesta.

- Foarte bine.

Şi el se exprimă în engleză nuanţată de un accent puternic şi Debbie îl studie câteva clipe.

Tatăl adolescentului fusese probabil soldat american, camarad cu Ben, trase concluzia după un timp. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi întrebat pe acesta din urmă pentru a afla mai multe despre mamă şi fiu.

In ciuda sosirii neaşteptate a lui Ben şi Debbie, Tian se grăbi să le prepare o masă delicioasă. Van mâncă în tăcere şi se îndepărtă de masă după ce termină.

Indată după plecarea sa, Ben o puse pe scurt la curent pe Tian cu situaţia, fără să-i împărtăşească îndoielile sale referitoare la intenţiile lui Li. Ii vorbi de asemenea despre accidentul căruia îi fusese victimă Jerry şi Tian îl însărcină să-i transmită urările sale de restabilire rapidă.

Politicoasă, Tian nu făcu nicio remarcă văzându-şi invitaţii aşezându-şi sacii de dormit alături. Totuşi, din expresia sa, Debbie ghici că era roasă de curiozitate.

Chiar dacă ar fi vrut să fie sinceră cu ea, oare ce i-ar fi putut spune? se întrebă Debbie. Ar fi fost incapabilă să analizeze sentimentele care o legau de tovarăsul său de călătorie.

De la scena în care se înfruntaseră pe malul micului pârâu, bărbatul n-o mai atinsese. Totusi, mai mult ca niciodată, Debbie nu-i putea uita prezenţa.

Intr-un mod perfect natural, bărbatul continuase să se dezbrace în faţa ei, sau chiar să se scalde gol, fără însă să caute nici s-o seducă, nici măcar s-o socheze.

In loc să fie mulţumită cum ar fi trebuit să fie, Debbie simţea un fel de dezamăgire. Puţin ipocrită, ar fi preferat ca însoţitorul său s-o ia în braţe si chiar s-o bruscheze puţin. Din păcate, cum îi spusese, părea decis să astepte să-i cedeze de bunăvoie. In ciuda dorinţei pe care o simţea, Debbie era incapabilă să facă acest pas.

Cu mult interes, observă atitudinea lui Ben faţă de Van si de mama sa. Evident, nu era deosebit de intim cu niciunul dintre cei doi prieteni, ci se mulţumi să fie amabil si atent.

A doua zi dimineaţa, în clipa plecării, Debbie îl văzu strecurând câteva monede în mâna tânărului. Asteptă să iasă din sat pentru a da frâu liber curiozităţii:

- Cine este Tian? întrebă luând-o pe drumul care

ducea spre sud. Oare ce făcea acolo?

- Fiul său si cu ea sunt consideraţi adevăraţi marginalizaţi, spuse Ben aruncându-i o privire pe furis.

- De ce? Pentru că tatăl său este american?

- Ei, da. Pentru vietnamezi, chiar si cei mai evoluaţi, acest gen de legătură este cea mai rea dezonoare. Cea mai mare parte dintre copiii cu tată american au fost abandonaţi de mame si umblă de colo-colo pe străzi, trăind din hoţii. Spre deosebire de celelalte, Tian a refuzat să se despartă de fiul său. S-a mutat, pentru a fugi de familie.

- Şi tatăl lui Van? Presupun că a fost ucis în război, reluă Debbie cu mai mult interes.

- In niciun caz! Trăieste linistit în Statele Unite. A fost informat despre existenţa lui Van, dar n-a făcut niciodată nimic pentru a-i veni în ajutor. Cu unii dintre prietenii mei, i-am trimis mici sume de bani mamei sale. Drept mulţumire, ea n-a refuzat niciodată să ne găzduiască în fiecare din sejururile noastre.

Debbie păstră tăcerea câteva minute, apoi reluă cu ardoare:

- Dacă tatăl lui Van s-ar fi căsătorit cu Tian si si-ar fi recunoscut fiul, asta ar fi schimbat cumva situaţia?

- Nu, deloc, la drept vorbind. Marea majoritate a oamenilor nu i-ar fi primit.

- Ce perspectivă oribilă! exclamă Debbie. Ce îngrozitoare nedreptate!

- Şi în Statele Unite? ripostă Ben ridicând din umeri. Crezi că este altfel? Ce s-ar fi întâmplat dacă tu si Kevin aţi fi avut un copil? Şi el ar fi fost metis şi toţi prietenii voştri v-ar fi dispreţuit.

- Da, începând de altfel cu părinţii lui Kevin, replică Debbie tăios. Până la divorţ, n-au încetat să facă aluzii la culoarea şi la ochii migdalaţi ai nepoţilor lor. Ai dreptate. Nu suntem mai buni.

Tânăra femeie tăcu brusc, amintindu-şi ce-i destăinuise tatăl său în ajunul plecării în legătură cu Sako.

- Şi Van? Ce se va întâmpla cu el când va fi adult? insistă totuşi.

Ben din nou ridică din umeri cu un gest neglijent, înainte de a răspunde:

- Va rămâne un marginalizat toată viaţa!

Işi continuară drumul până ce soarele fu sus la orizont. De fiecare parte a drumului, se întindeau câmpuri cultivate şi din când în când se zărea o mamă cu copii mici.

Nu mai era niciun sat, nicio piaţă şi Debbie se opri în faţa unei ferme izolate pentru a face provizii de orez şi puţină carne. Fericită de cumpărăturile sale, tânăra

femeie nu dădu atenţie modului în care o privise bărbatul.

- Fără peşte diseară! Am găsit carne! exclamă ea cu un accent de triumf, venind să i se alăture lui Ben, rămas la adăpostul unui tufiş.

Străbătuseră mai mult de doi kilometri, când bărbatul reperă uniforma kaki a soldaţilor vietnamezi.

- Repede, dă-i actul! sopti în clipa când fură obligaţi să se oprească sub ameninţarea armelor.

Contrar a ce speraseră, bărbatul se încruntă si le înapoie foaia cu un aer dispreţuitor.

- Acesta nu este un document legal, spuse cu dispreţ. Este doar o copie nereusită.

Ben se prefăcu că nu înţelege nimic si începu să gesticuleze spre Debbie.

- Este surd, explică tânăra femeie.

Soldatul continuă să-i ignore si reluă, adresându-se lui Ben ca si când acesta nu avea nimic:

- Să nu minţi! Fermierul v-a auzit vorbind între voi.

Debbie luptă pentru a-si controla vocea si repetă cu cel
mai mare calm:

- Nu vă aude. A fost rănit în război, în timpul unei explozii....

Cei doi militari părură să se consulte, apoi cel mai

bătrân dintre cei doi declară cu autoritate:

- Vino înăuntru si vom examina acest document mai de aproape.

La aceste cuvinte, Debbie avu impresia că inima îi va exploda. Fără să se preocupe de prezenţa sa, soldaţii îl împinseră pe Ben în interiorul postului de poliţie. In clipa în care trecea de usă, tânărul bărbat lăsă rucsacul în exterior.

Oare ce să facă? se întrebă însoţitoarea sa, îngrozită. Il vor
scotoci cu siguranţă şi lucrurile îi vor fi cercetate.

După ce aruncă o privire în jur şi verifică dacă n-o privea nimeni, tânăra femeie îngenunche lângă mica boccea. Cu degetele tremurând, ridică partea rabatabilă şi scoase repede trusa de prim-ajutor, foarfecele şi pistolul. Cu un gest grăbit, ascunse totul în mijlocul hainelor sale. Stătea aşezată cu un aer nevinovat când se deschise uşa. Fără măcar să se preocupe de ea, cel mai tânăr dintre soldaţi întinse mâna pentru a lua rucsacul.

Speriată la ideea de a fi şi ea cercetată, Debbie se hotărî să fugă. Traversă rapid şoseaua şi alergă până la un pâlc de arbori. Cu toată viteza de care era în stare, escaladă trunchiul unui arbore de cauciuc şi se ghemui în mijlocul frunzişului.

Oare ce-i vor face lui Ben? Il vor tortura? Şi rucsacul său? Nu uitase nimic ce l-ar putea incrimina?

Tulburată, se prinse de ramuri şi privi în direcţia colibei. Nu îndrăznea să se întoarcă acolo. Era de preferat să aştepte ca Ben să fie eliberat. Dacă ea nu uitase nimic, n-ar trebui să întârzie să-l elibereze.

Frica tinerei femei nu încetă să se intensifice pe măsură ce timpul trecea. Oare ce făcea Ben acum? se gândi în clipa în care soarele cobora la orizont.

In ciuda a ce ştia despre curajul său, Debbie nu se putu împiedica să se teamă de ce era mai rău. Cu siguranţă, trebuie să-l fi torturat pentru a-l obliga să mărturisească.
Oricum, ce le-ar fi putut spune, când nu stia o vorbă în vietnameză? Indiferent de durere, era incapabil să le spună ce voiau să audă.

La capătul răbdării, Debbie se hotărî să riste totul pe o carte. Terminase de încărcat pistolul lui Ben, când doi soldaţi îsi făcură apariţia si intrară la rândul lor în mica gheretă.

De data aceasta, totul era pierdut, îsi spuse punând arma la loc. Poate ar fi reusit să domine doi adversari, dar cu siguranţă nu patru!

Şi Ben? Ce se va întâmpla cu el? In ciuda precarităţii propriei situaţii, Debbie nu se putea

împiedica să se gândească la soarta tânărului bărbat. Măcar de n-ar fi rănit! îsi repeta pentru a suta oară în acea după-amiază caldă.

Miji usor ochii pentru a lupta împotriva reflexiei soarelui pe tabla ondulată si privi postul de poliţie cu mai multă atenţie. Usa se deschise, dar nimic nu părea să se miste. In sfârsit, o siluetă iesi din umbră si tânăra femeie îsi stăpâni un strigăt de bucurie. Ben! Slavă Domnului, fusese eliberat!

In grabă, se lăsă să alunece jos din arborele în care se cocoţase, zdrelindu-si în trecere mâinile si genunchii înainte de a se târî în spatele tufisurilor, pentru a veni să-l astepte pe Ben la curba drumului.

După o privire în jur, Ben reperă arborii din depărtare. Cu pasi lenţi, înaintă în acea direcţie, apoi strigă în soaptă:

- Debbie! Eşti acolo?

- Ben! exclamă aceasta ieşind din desiş. Cum te simţi? Dumnezeule, dar eşti rănit! se lamentă văzând hematomul de pe pometele obrazului.

- Nu-ţi face griji. N-am nimic grav, în afară de câteva contuzii, continuă bărbatul atrăgând-o spre el. De fapt, mi-ai salvat viaţa. Când au început să răscolească în rucsac, m-am crezut pierdut! continuă fără să înceteze s-o strângă cu tandreţe lângă el. Cum

ai reuşit să scapi de supravegherea lor?

- M-am grăbit, îi explică ea luându-i faţa în mâini pentru a o examina. Oh, Ben, mi-a fost atât de frică! N-am încetat să mă gândesc la tot felul de lucruri! Mi-ar fi plăcut să-ţi vin în ajutor, dar în acea clipă au sosit ceilalţi doi soldaţi. Impotriva a patru, n-aveam nicio şansă, încheie ea, acoperindu-i obrajii şi bărbia cu sărutări. Sunt atât de mulţumită să văd că totul este bine!

- Sunt atât de fericit să te regăsesc, făcu Ben răspunzându-i la îmbrăţişare. O clipă, m-am temut să nu le căşuneze pe tine.... mai ales când am înţeles că aveai pistolul asupra ta, continuă bărbatul, sărutând-o pasionat. Vino, repede... Nu putem petrece noaptea aici, reluă, arătându-i drumul ca pentru a o încuraja. Ne mai rămân o oră sau două de lumină. Să plecăm.... să ne îndepărtăm, în cazul că le va mai veni ideea să ne urmărească.

Debbie îsi luă rucsacul si începu să-l urmeze.

- Ce ţi-au făcut? întrebă, gândindu-se să se menţină la nivelul însoţitorului său.

- Nu prea stiu, pentru că n-am înţeles nicio vorbă din ce m-au întrebat. Nu mi-a fost greu să joc rolul de surdomut. Au deschis rucsacul si mi-au găsit bricheta, dar este la fel cu toate cele care se pot cumpăra pe

piaţa neagră. După aceea, m-au brutalizat puţin, apoi, timp de trei ore, au examinat hârtia pe care le-am dat-o. Fără îndoială că până la urmă au tras concluzia că era autentică, pentru că mi-au dat drumul!

- Slavă Domnului! oftă tânăra femeie.

Trebui să se stăpânească să nu-i ia mâna pentru a se linisti, dar un asemenea gest ar fi părut cât se poate de suspect în ochii unui eventual curios.

Incă emoţionaţi de experienţa pe care tocmai o împărtăsiseră, cei doi tineri continuară să meargă în tăcere, întorcându-se să verifice dacă nu erau urmăriţi.

Brusc, îsi reţinură un strigăt de ciudă, distingând la circa o sută de metri un post de poliţie.

- Repede! Să ne punem la adăpost, murmură Ben la urechea însoţitoarei sale. Poate nu vom avea de două ori acelasi noroc. Să trecem peste câmp!

Cu inima bătând puternic, se strecurară de la tufis la tufis, în speranţa de a scăpa de ochii patrulei.

- Propun să ne oprim, sugeră Ben după un timp. Cu atât
mai rău, pentru o seară vom dormi sub cerul liber!

- Poate nu, replică Debbie arătându-i cu degetul o construcţie la câţiva paşi. Dacă am merge acolo?

- Intr-adevăr, de ce nu? hotărî Ben după ce examină sărmana construcţie. Suntem în ruinele unui

templu vechi.

Nu mai rămăseseră decât acoperişul şi pereţii, dar ansamblul trebuia să fi fost foarte frumos la origine. Vestigiile erau încă impozante şi o atmosferă de linişte şi reculegere se degaja din pietrele pierdute în vegetaţie.

- Să ne instalăm aici! repetă Ben după ce verifică faptul că nimeni nu-i urmărise.

- Şi dacă ne vede cineva? se îngrijoră însoţitoarea sa.

- Ce importanţă are? Suntem într-un sanctuar. Nimeni nu va îndrăzni să ne deranjeze aici. Slavă Domnului, iată-ne în siguranţă, cel puţin pentru câteva ore! încheie Ben, luând-o pe Debbie lângă el. Mi-a fost atât de teamă că vor porni pe urmele noastre!

Cu blândeţe, tânăra femeie scăpă din îmbrăţişarea însoţitorului său şi-i scoase cu autoritate cămaşa murdară de transpiraţie şi praf.

- Nu merită! protestă repede Ben.

- Eşti acoperit de vânătăi! exclamă însoţitoarea sa. Brutele! Chiar te-au maltratat!

- Aş, am văzut şi mai rău de atât! făcu bărbatul examinându-şi neglijent bustul. Sărută-mă mai degrabă. Sunt

sigur că asta mă va vindeca!

Debbie înălţă capul pentru a-l privi si rămase stupefiată. Pentru prima dată, nu era nicio urmă de cinism în vocea sa. Tulburată de sinceritatea pe care i-o ghicea, se apropie de el si-i atinse cu buzele umerii si pieptul gol.

- Esti puţin mai bine? îl întrebă cu timiditate.

- Mult mai bine!

Cu tandreţe, Debbie continuă să sărute semnele cu care era acoperit Ben, lăsându-si buzele să întârzie cu un fel de voluptate peste vânătăi.

Curând, respiraţia bărbatului deveni mai sacadată, după cum si propria sa răsuflare se făcea mai întretăiată. In clipa în care Debbie lăsă capul în jos spre abdomenul său plat, Ben îi luă fruntea si-o atrase spre el pentru a-i săruta gura.

Intr-o izbucnire de patimă, răsuflările li se îmbinară în timp ce se îmbrăţisau strâns, ca si când viaţa toată le depindea de asta.

Pentru prima dată de când se cunosteau, Debbie dădu frâu liber pasiunii care o cuprindea, surprinsă de amestecul de forţă si blândeţe pe care Ben stia să-l demonstreze.

Acum, tânăra femeie era gata, pregătită să i se dăruiască de bunăvoie. Ben avusese dreptate. Incă de

la început fuseseră destinaţi unul altuia, chiar dacă aveau concepţii atât de diferite despre lucruri.

In acea clipă, bărbatul slăbi îmbrăţisarea, pentru a-i acoperi faţa cu o ploaie de mici sărutări.

- Te simţi bine cu adevărat, Lotus? o întrebă pe un ton nelinistit.

- Mă simt foarte bine si mă voi simţi si mai bine când vom face dragoste. Iubeste-mă, te rog! In seara asta, am nevoie. Şi tu, sunt sigură.

Ben tresări, apoi se îndepărtă pentru a o privi mai bine.

- Esti sigură? spuse foarte încet.

- Din întâmplare, ţi-ai schimbat părerea? replică tânăra femeie făcând ochii mari.

- Nu, dar nu vreau să ai regrete. Nu trebuie ca mâine să-ţi faci reprosuri. In ce mă priveste, n-am nici cea mai mică îndoială în legătură cu noi.

Debbie îl privi atent, cu un aer uluit. Oare era acelasi bărbat care aproape o amenintase că o ia cu forţa? Cel care se folosise de un santaj odios pentru a o obliga să-l urmeze la Hong Kong? In sfârsit, nu era momentul să-si pună acest gen de întrebări. Luă usor în mâini faţa bărbatului si răspunse zâmbind:

- Da, Ben, sunt sigură. N-am fost niciodată mai hotărâtă în toată viaţa mea.

- In cazul acesta, cel puţin în noaptea asta, nimic nu ne va despărţi, declară el, ridicându-se pentru a-si lua sacul de dormit.

Cu cea mai mare grijă, îl deschise complet si-l puse pe jos, apoi îl întinse şi pe al tinerei femei, pentru a forma un singur pat moale. Apoi aprinse lanterna şi-i mască lumina cu ajutorul cămăşii.

- Vreau să te pot vedea în timp ce te iubesc, spuse în chip de explicaţie, începând să desfacă legăturile care ţineau tunica lui Debbie.

Când fu goală până la brâu, îşi aţinti asupra ei o privire înflăcărată, apoi lăsă în jos de pe şolduri pantalonii uşori.

Acum, tânăra femeie nu mai purta decât lenjeria fină. Nerăbdător, Ben desfăcu cu un deget sutienul din dantelă, în timp ce însoţitoarea sa îşi scotea triunghiul îngust care o mai îmbrăca.

Rămase îndelung nemişcată, oferită ochilor uimiţi ai bărbatului.

Nu simţea nicio jenă să rămână astfel goală în faţa lui, spre deosebire de cum fusese cazul cu Kevin, primele dăţi. Aici, era ca şi când îi fusese destinată de o veşnicie lui Ben, ca şi când nuditatea sa era doar cadoul pe care i-l făcea.

Fără să înceteze s-o contemple, Ben se debarasă de

propriile haine. La rândul său, Debbie admiră îndelung trupul ferm şi musculos, înainte de a-şi deschide braţele într-un elan de tandreţe.

Rămaseră câteva clipe îmbrăţişaţi, fericiţi de simpla atingere a trupurilor însetate.

- Ia-mă, Ben, murmură tânăra femeie în clipa în care bărbatul o conduse spre patul improvizat. Te vreau. Vino.... nu mă face să astept!

- Şi eu te vreau, replică Ben, acoperindu-i faţa si gâtul cu o ploaie de sărutări. Te doresc de prima dată când te-am văzut, încheie jucându-se cu un mamelon.

- O stiu. Nu mi-ai ascuns-o!

- Deloc. De fapt, te-am dorit de prima dată când ai venit pentru acel interviu. In acea perioadă erai căsătorită, dar as fi dat orice să te pot seduce. Pentru a nu mă trăda, te-am dat afară cât mai repede posibil, încheie fără să înceteze să-i sărute sânii.

- Chiar mă doreai deja? se miră Debbie, lăsându-si degetele să se plimbe pe spatele bărbatului.

- Mai mult decât ţi-as putea spune si la fel ca acum! exclamă Ben acoperindu-i tot trupul cu mângâieri pasionate. De la începutul călătoriei, mi-am petrecut jumătate din nopţi privindu-te dormind. Doar printr-o minune am reusit să mă stăpânesc.

- Şi eu te doresc încă de prima dată, îi mărturisi

Debbie. In acelasi timp, mi-a fost teamă să dau frâu liber sentimentelor.

- Fii linistită, dragostea mea, replică Ben, continuând s-o mângâie cu evlavie. Nu-ţi voi face rău. Vreau doar să păstrezi amintirea acestei nopţi în memorie.

Acum, erau o singură fiinţă. Când tânăra femeie scoase un strigăt uşor de plăcere, Ben îşi exprimă în sfârşit pasiunea atât de mult timp stăpânită. Uniţi de aceeaşi patimă, cei doi tineri atinseră în acelaşi timp culmea extazului....

Debbie îşi termină ultimele boabe de orez. După ce făcuseră dragoste îndelung, Ben şi cu ea hotărâseră să prepare o gustare uşoară.

- Ei bine, ai obţinut în sfârşit ce-ţi doreai, murmură ea zâmbind ştrengăreşte.

- Ai regrete? o întrebă Ben ciufulindu-i părul.

- Nu, în niciun caz!

Ben o privi câteva clipe în tăcere, apoi reluă încet:

- Sunt nebun după tine, nu te-am minţit, spuse el aplecându-se pentru a-i săruta buzele. Totuşi, cu riscul de a te răni, trebuie să recunosc că aş fi acceptat această misiune, chiar dacă n-ai fi fost aici.

- Adevărat? se miră Debbie. Ai fi venit chiar dacă Jim n-ar fi insistat?

Ben dădu din cap, apoi continuă mai încet:

- Da. Aveam alte mijloace pentru a te seduce. Ti-aş fi putut face curte fără să-mi dau osteneala să plec din San
Francisco. Insistând puţin, as fi reusit să-ţi înving scrupulele, încheie, închizându-i gura cu un sărut.

- In acest caz, de ce esti aici? insistă ea.

Un timp, crezu că nu-i va răspunde, dar apoi Ben mărturisi foarte încet:

- Pentru bani. Pentru mine, este vorba în principal să câstig din ce să trăiesc.

- Nu-mi spune povesti! De ce ai venit? Din cauza pericolului? Pentru a-ţi dovedi curajul? Cât despre bani.... ai fi putut avea tot atâţia prin mijloace mai puţin aventuroase! De altfel, chiar si în acest caz, ai fi putut obţine mai mult de la Jim, dacă ai fi vrut....

- Ei bine, poate pentru libertate, acceptă bărbatul după o lungă tăcere. Nu cred în multe lucruri, Debbie, dar cred în liberul-arbitru al omului! Oamenii ar trebui să fie liberi să circule după placul lor, fără să se preocupe de culoare si de idei! Aici, oamenii sunt prizonierii unui sistem opresant, dar pot ajuta câţiva insi să scape de jug!

- Şi în cazul lui Li? întrebă însoţitoarea sa.

- Ascultă, draga mea, reluă bărbatul îmbrăţisând-o

pe Debbie. Puţin îmi pasă de sentimentele prietenei tale, dar ţin totusi s-o ajut să evadeze. Acum, să nu mai vorbim despre asta. Vino mai degrabă lângă mine, încheie atrăgând-o spre el.

Tânăra femeie tocmai se cuibărise lângă însoţitorul său
când acesta o îndepărtă pentru a sări în picioare.

- Acum, suntem în sud. Ar fi de preferat să dormim sub o plasă împotriva ţânţarilor dacă nu vrem să fim plini de înţepături, spuse scoţând din rucsac o bucată mare de tul.

- Noapte bună, Ben, somn uşor, bâigui Debbie strângându-se lângă el.

In ciuda oboselii, tânăra femeie rămase îndelung fără să poată dormi, întinsă în întuneric şi gândindu-se, în timp ce prin minte îi treceau toate evenimentele zilei.

Cel mai surprinzător era pentru ea contrastul dintre cinismul pe care-l afişa Ben în viaţa privată şi idealismul aspiraţiilor sale. Cu siguranţă, era mult mai sensibil decât voia să accepte. Cu puţin noroc, poate va reuşi să-i străpungă carapacea şi să găsească într-o zi drumul spre inima sa?

Era gata să adoarmă când o nouă idee o făcu să deschidă ochii. In focul pasiunii, uitase complet să-şi ia

precauţiile pentru a evita să rămână însărcinată. Pe de altă parte, fără îndoială nu-şi asuma niciun risc. In ciuda tuturor eforturilor lor, Kevin şi cu ea nu reuşiseră niciodată să aibă un copil în timpul celor câteva luni de căsnicie. Probabil era sterilă, încheie în clipa în care se cufundă într-un somn profund.

Ben îşi schimbă poziţia, înduioşat de încrederea pe care i-o demonstra însoţitoarea sa, dormind în braţele lui. Işi atinsese în sfârşit scopul. Reuşise să devină amantul lui Debbie Cheong. Totuşi, în locul triumfului pe care ar fi trebuit să-l simtă, încerca o oarecare reticenţă, o impresie de stânjeneală. In ciuda plăcerii pe care tocmai o cunoscuse cu tânăra femeie, era nefericit si usor frustrat.

Măcar dacă ar fi putut să stie ce-i lipsea! Debbie îi devenise amantă, cum îsi dorise. Ce-ar fi putut să-i ceară mai mult? se gândi ultima dată înainte de a închide ochii.

Capitolul 9

Debbie contemplă îndelung apele calme ale râului, înainte de a exclama:

- Ce spectacol extraordinar! Ţara asta este cu adevărat minunată! spuse întorcându-se spre Ben. Nici războiul n-a reusit s-o urâţească.

Bărbatul o luă tandru de braţ, pentru a o strânge

lângă el.

- Intotdeauna am adorat Vietnamul, oftă el, răspunzându-i la zâmbet. Esti gata să treci pe partea cealaltă? continuă schimbând subiectul.

- Mi-ar plăcea atât de mult să vizitez Hue, murmură Debbie privind cu regret cetatea antică ale cărei ziduri se profilau în depărtare.

Mirat, Ben îi dădu drumul pentru a o privi cu mai multă atenţie.

- Glumeşti, presupun? Credeam că voiai s-o eliberezi pe Li şi să pleci imediat!

- Ei bine, nu doresc nimic mai exact, dar e păcat să fii aici şi să nu poţi vedea un oraş atât de celebru.

- In fond, ai dreptate, încuviinţă Ben, luându-i mâna. Să facem pe turiştii!

- Chiar eşti de acord? insistă însoţitoarea sa, cu faţa luminată de bucurie. Vom intra în Hue?

- Intr-adevăr, de ce nu? replică bărbatul, ridicând din umeri. Nu este decât la o oră de mers de locul în care suntem acum. Vom putea petrece ziua acolo, înainte de a ne culca pe celălalt mal, pentru a ajunge la Phu Bai. Numai că, îţi dau un sfat: să nu vorbeşti când vom fi acolo!

Pentru mai multă siguranţă, Ben o antrenă la adăpostul unui tufiş pentru a îmbrăca uniformele pe

care le furaseră în ajun, dintr-un post de poliţie. Bărbatul îşi reproşase că nu se gândise la asta mai curând. In acest fel, puteau arbora după împrejurări ţinuta kaki a militarilor, sau zdrenţele unor simpli ţărani, care le-ar fi garantat anonimatul în locurile uitate de lume.

După ce intrară în cetatea imperială, cei doi tineri se plimbară la întâmplare de-a lungul străzilor mici şi a caselor vechi înainte de a ajunge pe malul opus, pentru a-şi ridica tabăra.

După ce-şi mâncară cu poftă cina frugală, Debbie şi Ben instalară plasa împotriva ţânţarilor deasupra sacilor de dormit. Era din ce în ce mai cald si numeroase insecte îi atacau acum încă de când se înseră.

- Mi-ar plăcea să fie mâine, oftă tânăra femeie aranjând vesela. Am certitudinea că de data aceasta ne vom atinge scopul!

- Ai mai avut această impresie si ultima dată, îi răspunse Ben cu amabilitate. Pentru moment, nu stiu dacă Li este într-adevăr în lagăr. In caz de ghinion, s-ar putea să petrecem toată vara alergând după ea.

- Curând, este o lună de când suntem în Vietnam, constată Debbie. Mi se pare că suntem în cincisprezece?

- Am încetat să socotesc, ripostă Ben, ridicând dezamăgit din umeri. De altfel, n-are nicio importanţă.

- Probabil ai fi mers mai repede cu Jerry, observă tânăra femeie. Prezenţa mea te-a întârziat.

- Poate, dar pe de altă parte, într-o zi mi-ai salvat viaţa, spuse el, trântindu-se pe patul improvizat. In plus, călătoria cu tine oferă anumite avantaje care lui Jerry i-ar fi fost greu să mi le procure! încheie sărutând-o cu pasiune.

- Serios? îl ironiză tânăra femeie. Jerry nu ţi-a făcut niciodată asta.... sau asta? ripostă acoperindu-i trupul cu o ploaie de sărutări.

Ben desfăcu sutienul tinerei femei pentru a-si afunda gura între sâni.

- Prefer prezenţa ta celei a lui Jerry, murmură cu un oftat de fericire. Dumnezeule, Lotus, nu mă plictisesc să te iubesc, nici să te mângâi!

Terminară în grabă să se dezbrace, pentru a cunoaşte din nou plăcerea de a fi împreună. In compania lui Ben, Debbie câştigase experienţa unei senzualităţi pe care Kevin n-o mulţumise cu adevărat niciodată. La rândul său, Ben descoperea cu tânăra femeie tandreţea şi complicitatea.

Inaintea lui Debbie, nicio femeie nu-i inspirase acest gen de sentimente, această îmbinare de pasiune

şi de tandră prietenie. Totuşi, în loc să încerce să-şi analizeze comportamentul, prefera să profite din plin de situaţie.

Mai târziu, când stătea întinsă liniştită şi fericită în braţele lui Ben, Debbie nu se putu împiedica să se întrebe despre natura exactă a relaţiilor lor. Oare nu risca să sufere, aşa cum se temuse? Oricum, era prea târziu pentru a da înapoi. De altfel, nici nu dorea asta. Ben era pentru ea un amant minunat, blând şi puternic în acelaşi timp. Trăind alături de el, poate va accepta s-o iubească într-o zi? Indrăznea să spere. Cine ştie? Poate experienţa lui Li şi Jim va reuşi să-i schimbe concepţia de viaţă?

In seara aceea, trecu mult până când Debbie adormi. A doua zi dimineaţă, dormea încă profund când Ben o strigă:

- Să ne grăbim, Debbie! Nu trebuie să întârziem prea mult, dacă vrem să fim la Phu Bai înainte de sfârşitul zilei.

Debbie se ridică frecându-si ochii si întrebă înăbusindu-si un căscat:

- Ce ţinută vom adopta astăzi? Uniforma, ca ieri?

Ben se gândi o clipă înainte de a-i răspunde:

- Nu, nu cred. Ar fi prea periculos. Este mai cuminte să punem hainele de ţărani, încheie luându-si aparatul

de ras.

- Ai putea să astepţi, îl tachină Debbie, ocupată să-si strângă părul în coc. De altfel, de ce nu-ţi lasi să crească barba si mustaţa?

- Mi-ar fi teamă că te înţep! spuse pe un ton degajat. Nu.... serios, Debbie. Ţi-ar plăcea mai mult dacă as fi acoperit de păr? o întrebă aruncând o privire spre pieptul său neted.

Debbie se apropie, emoţionată de anxietatea pe care i-o ghicea:

- Imi placi asa cum esti, îi replică atingându-i cu buzele umărul. Imi plac ochii, părul, culoarea pielii tale... până si această cicatrice, continuă urmărind cu degetul arătător linia fină albă care-i brăzda obrazul. Este tot consecinţa unei bătăi într-un bar bar? încheie izbucnind într-un râs ironic.

- Nu. Este vorba de o rană de război - amintirea unei misiuni în China. Mulţumesc, iubito, stii exact cuvintele care trebuie să le spui, spuse Ben cu recunostinţă. Esti gata de plecare?

Cum ea încuviinţă, porniră la drum de-a lungul cărărilor
udate de ploile de vară.

Era extrem de apăsător si o pâclă deasă se ridica din pământ, făcându-i să transpire.

La Phu Bai, Debbie întrebă un trecător despre direcţia lagărului unde se afla prietena sa. Pentru a evita întâlnirile neplăcute, cei doi tineri o tăiară peste câmp, ascunzându-se în spatele tufisurilor.

Curând, zăriră barăcile. In ciuda prezenţei unei santinele la intrare, nu era nici împrejmuire, nici sârmă ghimpată. După toate aparenţele, era mai puţin strict decât în nordul ţării, observă Ben în soaptă.

Ca pentru a confirma această apreciere, Debbie observă doi bărbaţi care ieseau linistiţi, mulţumindu-se să salute gardianul în trecere.

- N-ar trebui să avem probleme s-o facem pe Li să evadeze, sopti Debbie. Nu va avea decât să ne urmeze când se înnoptează....

- Dacă este hotărâtă, reluă Ben, fără să se preocupe de mina jignită a însoţitoarei sale.

Când nu mai fură decât câţiva prizonieri care munceau, Ben si Debbie se apropiară fără să trezească nici cea mai mică reacţie.

- Cunoasteţi oare, din întâmplare, o femeie tânără cu numele de Nguyen Li Ha? întrebă Debbie pe o tânără fată care înainta cu o cazma în mână.

Nu văzuse un bărbat tânăr, îngenuncheat la câţiva paşi, care asculta cu cel mai mare interes.

- Nguyen Li Ha? Nu, cu siguranţă, nu este aici. In

sfârşit.... nu ştiu. Eu de-abia am sosit. Poate o cunoaşte Hung! Hung! Vrei să vii o secundă? strigă adresându-se tânărului.

Fără să-i dea timp să se ridice, îl întrebă cu volubilitate.

- Hung, această doamnă caută o anume Li. Acest nume îţi spune ceva?

- Desigur! Nguyen Li Ha. Tatăl său a fost general înainte de revoluţie.

- Ea este! exclamă Debbie, agitată. Unde este? Aş dori s-o văd!

- Imi pare rău pentru dumneavoastră, replică Hung plecând pleoapele. Li a părăsit lagărul acum câteva săptămâni....

- Aţi putea să-mi indicaţi locul unde se află acum? insistă Debbie, ascunzându-şi cât putu mai bine profunda dezamăgire.

Hung dădu din cap, apoi începu încet:

- Nu ştiu....

In acea clipă, surprinse privirea lui Ben aţintită asupra lui şi reluă pe un ton repezit:

- Aşteptaţi! Acum mi-am amintit! A făcut o cerere pentru a fi transferată în apropiere de Ashaw. Avea bani şi probabil
a reusit.

- Inţeleg, bâigui Debbie, reţinându-si lacrimile. Mulţumesc pentru informaţie.

Când Ben si cu ea fură destul de departe pentru a nu se mai teme de urechi indiscrete, tânăra femeie se prăbusi pe o piatră mare, plată, înainte de a-i explica însoţitorului său cu o voce descurajată:

- Nu mai este aici. Este într-un lagăr în apropiere de Ashaw....

- Nu este adevărat! exclamă tânărul bărbat. Sau si-a pus în minte să facă turul complet al tuturor lagărelor de muncă, sau caută pe cineva! Asta ne va obliga să ne întoarcem din drum, încheie pe un ton puţin mai calm. In acest caz, să mergem.

Dezamăgită de aceste esecuri succesive, Debbie porni în urma lui. Imbrăcară din nou uniformele si o femeie bătrână le propuse să se urce în căruţa sa trasă de doi bivoli. Datorită ei, reusiră să ajungă pe malul râului înainte de apus.

Debbie se aseză în iarba înaltă si privi fără să vadă apele care băteau în albastru ale fluviului. Nu reusea să scape de o impresie de proastă indispoziţie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult i se părea că vorbele lui Hung sunau fals. Mai întâi pretinsese că nu stia unde plecase Li, înainte de a-si schimba brusc părerea.

- Vei crede cu siguranţă că am înnebunit, murmură făcându-i semn lui Ben să vină mai aproape. Tin să ne întoarcem chiar mâine la Phu Bai. Sunt sigură că Hung ne-a minţit.

Ben se întinsese pe spate şi spuse cu o voce leneşă.

- Repetă-mi vorbele sale...

Debbie închise ochii pentru a se concentra mai bine înainte de a continua:

- Mai întâi, l-am întrebat dacă ştia o femeie pe nume Li. Nguyen Li Ha, a exclamat el, precizând că era fiica unui general de armată.

- Da, şi apoi? o grăbi bărbatul.

- Mi-am exprimat dorinţa s-o întâlnesc şi mi-a declarat că plecase. A ezitat, apoi m-a anunţat că trebuia să se afle într-un lagăr în apropiere de Ashaw. Nu ştiu de ce, dar nu sunt liniştită. Pe de altă parte, poate am ajuns să-mi iau dorinţele drept realitate, încheie privindu-l cu un aer nefericit.

- Dacă ţi-aş împărtăşi propriile bănuieli, n-ai fi mulţumită, răspunse Ben ridicând din umeri.

- Poate, într-adevăr, dar prefer să te ascult!

- Ei bine, personal, sunt practic convins că ea l-a trimis pe acel tânăr să ne îndemne pe o pistă greşită.

Tânăra femeie se gândi o clipă, apoi protestă energic:

- Ce interes ar avea? Cum ar fi putut să bănuiască faptul că cineva va veni să ceară informaţii? Şi apoi, pentru ce motiv
l-ar fi însărcinat să ne însele?

- Sunt de acord cu obiecţiile tale, dar nu-ţi va plăcea a doua ipoteză care mi-a venit în minte, ţin să te avertizez.

- Il bănuiesti că este amantul său, nu-i asa? exclamă Debbie pe un ton ofensat.

- Exact. Evident, stia multe despre ea. Ar putea fi o simplă prietenie dar, în acest caz, n-ar fi fost atât de grăbit să scape de noi. S-a comportat ca un bărbat gelos pe femeia sa.

- Li n-ar fi făcut asta! se revoltă tânăra femeie. Cu siguranţă, nu după ce a primit bani si vesti de la Jim! Nu este posibil, încheie frângându-si mâinile cu un gest neputincios.

- Atunci, cum îţi explici asta?

- Şi dacă Hung nutreste pentru ea o dragoste fără speranţă? întrebă Debbie. La urma urmei, poate este îndrăgostit de Li, care la rândul ei este îndrăgostită de Jim. Mi se pare că nu este imposibil.

- In acest domeniu, într-adevăr nimic nu este imposibil, fu de acord bărbatul. De altfel, sunt convins că ne-a minţit. Sunt de părerea ta. Nu ne mai rămâne

decât să ne întoarcem la Phu Bai.

- Şi dacă Li este în lagăr?

- Voi încerca să aflu care-i sunt intenţiile, replică Ben cu convingere. Cât despre Hung, îmi va face plăcere să-i administrez o corecţie bună, pentru că ne-a spus povesti!

In faţa aerului speriat al însoţitoarei sale, se corectă foarte
repede:

- Nu.... nu voi face aşa ceva. Nu ţin să atrag atenţia. Dacă ai prepara orezul în timp ce aprind focul? reluă după ce se ridică.

După ce cinară, Ben scotoci în rucsac în căutarea unei ţigări uitate, dar soldaţii nu-i lăsaseră nimic. O constată cu oarecare dezamăgire.

- Poate ai putea face în aşa fel încât să cumperi, îi sugeră însoţitoarea sa.

- Va trebui să mi le procur de pe piaţa neagră, dar nu merită osteneala, replică bărbatul pentru a se duce pe malul râului să se spele. Ar trebui să profităm pentru a ne spăla hainele, spuse ridicându-se. Imediat ce va fi mai întuneric.

- De ce nu acum?

- In ce mă priveşte, într-adevăr n-are nicio importanţă. Pe tine, nu te sfătuiesc! replică Ben

arătându-i cu degetul o joncă ce aluneca pe suprafaţa fluviului.

- Intr-adevăr, voi aştepta, va fi mai bine! izbucni în râs Debbie.

Se aşezară pe malul râului pentru a se bucura de calmul acelui sfârşit de zi. In clipa în care soarele dispărea în spatele vârfurilor arborilor, apăru luna plină, invadând câmpia într-o lumină argintie.

In tăcerea înconjurătoare, Debbie nu înceta să-şi pună întrebări în legătură cu prietena sa. Oare unde era acum? Ce se întâmplase cu ea? Fusese fidelă primei iubiri, sau acum era îndrăgostită de un alt bărbat? N-ar fi fost de necrezut, într-adevăr. Zece ani reprezentând timp îndelungat, cum bine subliniase Ben. Numai că i se părea de nesuportat s-o bănuiască pe Li ca fiind interesată. N-ar fi acceptat niciodată bani de la Jim, fără să aibă intenţia să i se alăture. Era pe deplin convinsă că tânăra femeie ar fi fost incapabilă de o astfel de atitudine.

Ben îi aruncă o privire pe furis. Cum era de înţeles, Debbie se gândea încă la soarta prietenei sale, în loc să profite din plin de plăcerea clipei!

- Dacă ai spăla hainele acum? îi sugeră luând-o de mână.

- Măcar dacă am avea puţin săpun! se lamentă în

mod comic tânăra femeie, în timp ce freca asa cum putea mai bine zdrenţele lor prăfuite.

- Este mai bine să-l păstrăm pentru a ne face toaleta, replică Ben, ajutând-o să stoarcă uniformele ude.

- Ţine, vrei să întinzi rufele? îl întrebă Debbie, nemiscată în mijlocul curentului.

In lumina lunii, trupul său semăna cu o statuie de alabastru. Era încântătoare! Mai frumoasă decât oricare din cuceririle sale precedente! îsi spuse bărbatul, incapabil să-si desprindă ochii de la silueta subţire.

Era fină si zveltă, dar bine proporţionată. Ben simţi încă o dată acel sentiment familiar. Cât de mult o dorea! Niciodată nu va reuşi să se sature de frumuseţea ei. Tânăra femeie nu părea stânjenită. La drept vorbind, nu-i era deloc ruşine să se plimbe complet goală şi nici nuditatea însoţitorului său n-o deranja câtuşi de puţin.

Că o dorea, nu era în fond câtuşi de puţin uimitor, trase Ben concluzia după ce se gândi o clipă. Totuşi, cel mai tulburător era însăşi constanţa sentimentelor sale.

Inconştientă de atenţia pe care i-o acorda bărbatul, Debbie se întoarse pe mal pentru a-şi lua şamponul din

rucsac.

- In seara aceasta, doresc să-mi fac o toaletă completă, spuse cu o licărire de provocare în ochi. Vrei să mă ajuţi? continuă, înaintând spre mijlocul stufului, cu părul răspândit pe suprafaţa apei.

Ben puse mâna pe sticla cu şampon şi o apăsă pentru a face să cadă din ea câteva picături din preţiosul lichid, pe capul înclinat al lui Debbie. După ce-şi fricţionă energic pielea capului, tânăra femeie insistă:

- Incă puţin, te rog.... Eram într-adevăr murdară....

Ben se hotărî să-şi facă şi el toaleta.

- Cu ce este parfumat? întrebă fluturând flaconul pe jumătate gol.

- Cu flori de câmp! exclamă Debbie fără să înceteze să-şi frece şuviţele de păr încă ude.

Râdea sub coroana de spumă şi Ben simţi cuprinzându-l
o dorinţă înnebunitoare.

- Pari o prinţesă, murmură cu o voce schimbată. O prinţesă orientală!

- In acest caz, trebuie să fii prinţul meu!

Fără să răspundă, Ben îsi scufundă faţa în apă pentru a înlătura ultimele impurităţi. Când iesi, siroind încă de apă, întrebă timid:

- Poate Prinţul Broască?

- Ben, esti cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut! exclamă tânăra femeie, pentru a-l îmbărbăta. Mi-ar plăcea să vezi cum îmi apari!

- Esti un înger, spuse bărbatul atingându-i usor buzele. Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de drăguţ. De când te-am cunoscut, am impresia că am fost în sfârsit eliberat de vraja care mă ţinea prizonier, încheie luând în mâini faţa blândă a însoţitoarei sale, pentru a-i săruta buzele.

Debbie deschise gura sub mângâierea înflăcărată. In culmea plăcerii, îsi lăsară răsuflările să se contopească, în timp ce se îmbrăţisau în apă.

Apa îi cuprindea din toate părţile, învăluindu-i în dulcea sa tandreţe.

Debbie mângâie cu dragoste umerii si spatele însoţitorului său, înnodându-si picioarele cu ale sale în mijlocul stufului. La rândul său, bărbatul îi atinse pieptul si gâtul.

Cu inima bătând puternic, Debbie se lipi de însoţitorul său ca pentru a-l face să simtă cât de mult îl dorea. După câteva clipe, fu prima care se desprinse din îmbrăţişare.

- Mai ales, Ben, să nu te mai îndoieşti niciodată de tine! Eşti un bărbat seducător, cel mai seducător pe

care l-am cunoscut. Promite-mi că n-ai să uiţi!

- De acord, încuviinţă bărbatul, strângând-o mai tare.

Cât de mult îl compătimea dintr-o dată! se gândi Debbie,
cu inima strânsă de o milă ciudată. In fond, Ben fusese întotdeauna puţin iubit!

Fără să-şi dea seama de gândurile însoţitoarei sale, bărbatul se apropie de mal pentru a lua o bucată de săpun.

- Dacă ai veni aici? îi propuse lui Debbie. Este mai puţin adânc. Va fi mai uşor să ne spălăm.

Docilă, tânăra femeie veni să i se alăture. Cu mare blândeţe, Ben începu să-i fricţioneze faţa şi gâtul, apoi pieptul, talia, întârziind pe pielea mătăsoasă a abdomenului delicat bombat.

- Dă-mi piciorul, spuse el cu autoritate.

Debbie o făcu fără să se lase rugată, apoi luă la rândul ei săpunul parfumat şi începu să-l fricţioneze în aceeaşi manieră insidioasă pe care o folosise el în ce o privea.

Ben gemu înăbuşit când mângâierea tinerei femei deveni mai insistentă, apoi se dădu un pas înapoi înainte de a spune:

- Acum, vino să ne clătim repede!

Vorbind, o prinse de umeri si Debbie se găsi în apa adâncă. Când curentul îi atinse pieptul, înclină capul si-si spălă faţa si mâinile.

La rândul său, Ben termină prin a se scutura.

- Esti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată! exclamă el pe un ton admirativ, luând-o din nou lângă el. Te doresc atât de mult, continuă strângând-o mai puternic. Aici.... acum... te rog, nu mă face să astept...

- Aici.... imediat? se miră Debbie.

Cu tandreţe, Ben o făcu să-si înnoade picioarele în jurul taliei sale apoi o luă într-o miscare unduioasă si senzuală. Minute întregi, rămaseră înlănţuiţi, în timp ce valuri mici se spărgeau de trupurile lor. Un spasm mai puternic o făcu pe Debbie să scoată un strigăt de plăcere, apoi totul se pierdu în linistea nopţii

Debbie era asezată pe sacii de dormit, în timp ce Ben îi descurca părul.

- Am fost deseori tentată să-l tund, mărturisi ea când bărbatul îi trecea pieptenul prin părul ciufulit.

- Nu, te implor! Să n-o faci în niciun caz! Iţi ador coafura. Părul este poate ceea ce am remarcat în primul rând la tine!

- Serios? îl tachină Debbie. Şi altceva?

- Pieptul, replică bărbatul, îndepărtând cu blândeţe

o şuviţă de păr care ascundea fruntea tinerei femei.

- Pieptul? repetă ea pe un ton puţin surprins. Am nişte sâni foarte mici!

- Se poate, dar sunt încântători! continuă Ben atingând cu buzele vârful unui sân. Imi amintesc foarte bine. Eram incapabil să-mi iau ochii de la ei. Şi n-am fost dezamăgit, o mărturisesc în mod sincer.

- Şi mai ce? Cum mă găseşti?

Ben se gândi o clipă înainte de a continua:

- Imi aminteşti de tatăl tău. Nu fizic, bineînţeles, dar încăpăţânarea ta.... modul în care insişti, fără să te descurajezi.

- In acest caz, probabil îţi semăn! exclamă tânăra femeie în clipa în care Ben se îndrepta pentru a pune pieptenele în trusa de toaletă.

- La ce te gândeşti? o întrebă revenind să se aşeze lângă ea. De ce pari frământată?

Probabil se gândea din nou la prietena sa, îşi spuse bărbatul în faţa minei preocupate a lui Debbie.

- Ben... este adevărat ce se povesteşte referitor la orientale... Ştii.... tehnica lor amoroasă şi tot acest gen de
lucruri....

Timp de câteva clipe, Ben o privi în tăcere, incapabil să răspundă, apoi izbucni într-un hohot

puternic de râs si reusi să bâiguie:

- In sfârsit, Debbie.... si tu esti chinezoaică! Esti cea mai în măsură să răspunzi la acest gen de întrebări!

- N-are nimic de-a face cu asta, reluă cu încăpăţânare tânăra femeie. Am auzit mereu vorbindu-se de blândeţea si priceperea lor. Tu.... ai călătorit mult si....

Se opri o fracţiune de secundă, se îmbujoră puternic, apoi încheie foarte încet:

- Inţelegi.... în afară de Kevin, eu n-am cunoscut pe nimeni. N-am deloc experienţă si în niciun caz n-as vrea să te plictisesc.

Ben dădu capul pe spate si râse din toată inima.

- Sunt întru totul de acord cu tine! Intr-adevăr, esti lipsită de experienţă, pentru a-mi spune asemenea cuvinte! După ce tocmai am trăit, n-ai înţeles încă faptul că sunt nebun după tine? replică atrăgând-o spre el, pentru a o legăna tandru în braţe. Frumuseţea ta mă încântă, graţia si zâmbetul tău mă vrăjesc! Te-am obligat să mă urmezi până la capătul lumii pentru a nu te părăsi, nu-ţi dai seama? Oare cum poţi să vorbesti de plictiseală când nu visez decât să rămân cu tine?

- Sunt fericită, Ben, deoarece simt acelasi lucru pentru tine. Am impresia că nu mă pot sătura de tine, răspunse Debbie, strângându-se lângă Ben pentru a-i

acoperi faţa cu sărutări pasionate.

Fără să-i dea timp să respire, îsi continuă explorarea, fericită să-l simtă înfiorându-se, incitat. Când îl ghici gata să strige, se aruncă asupra lui cu un ţipăt de victorie si-l aduse cu pricepere în culmea extazului.

- N-ai de ce să le invidiezi pe femeile orientale, murmură el după un timp, când Debbie, epuizată si radioasă, veni să se cuibărească pe umărul său.

Invins de somn, Ben nu întârzie să adoarmă. Debbie rămase îndelung nemiscată, ascultându-i respiraţia care se îmbina cu cântecul râului.

Debbie ar fi preferat să-l evite. Luptase cu toate puterile pentru a nu ceda, dar cu toate acestea, se îndrăgostise de Ben Sako. Oare de ce trebuise să se îndrăgostească de un bărbat care nu credea nici în dragoste, nici măcar în prietenie?

Totusi, încerca o foarte usoară speranţă. Poate va reusi să-i schimbe modul de a vedea lucrurile? De când erau în Vietnam, avusese impresia că-l cunostea în fiecare zi puţin mai bine.

Era capabil de tandreţe si de sinceritate, îi dăduse zilnic această dovadă. Avea comori de devotament. Va accepta într-o zi s-o admită? Aici era cu adevărat fondul problemei...

Debbie plecă pleoapele, pentru a-şi stăpâni lacrimile de emoţie. Totul depinde de Li, acum avea această intuiţie. Dacă prietena sa rămăsese credincioasă primei iubiri, ea avea argumente întemeiate să-i opună lui Ben. Ar fi dovada evidentă a puterii fidelităţii asupra nenorocirii şi adversităţii. In schimb, dacă Li îl uitase pe Jim în timpul ultimilor ani, nu-i mai rămânea nicio speranţă de a face să triumfe punctul său de vedere, îşi spuse stăpânindu-şi un uşor fior înainte de a închide ochii.

Capitolul 10

- Până la urmă, ajung să regret ajutorul pe care ni l-a dat bătrâna femeie, oftă Debbie mergând cu paşi mărunţi şi grăbiţi pentru a se menţine la nivelul însoţitorului său. Dacă nu ne-ar fi luat în căruţă, am fi avut un drum mai scurt de parcurs acum. Oricum, mă tem că vom ajunge foarte târziu în lagăr!

- La ce foloseşte să te lamentezi? ripostă Ben râzând. Dacă nu mă înşală memoria, ieri n-am fost atât de nemulţumiţi să ne odihnim puţin!

Debbie nu-şi dădu nici măcar osteneala să-i răspundă. Strângând şi desfăcând pumnii cu un gest puţin nervos, murmură agitată:

- Nu ştiu de ce, dar am certitudinea că Li chiar se află la Phu Bai!

Cu tandreţe, Ben întinse mâna pentru a o strânge pe cea a tinerei femei, înainte de a o întreba:

- In acest caz, de ce esti atât de nelinistită? Ar trebui să fii, dimpotrivă, fericită la ideea de a o revedea.

Debbie înălţă din umeri, întorcând capul. Nu ţinea să-i dezvăluie gândul său ascuns. De fapt, se temea ca Li să nu-si dorească să rămână. De când se trezise, era bolnavă de teamă la această perspectivă.

După ce săptămâni întregi îi afirmase lui Ben că era

sigură de Li ca de ea însăsi, Debbie era îngrozită. Şi dacă se înselase? Şi dacă însoţitorul său avusese dreptate încă de la început? Oare ce va face ea, dacă Li va prefera să rămână în Vietnam, cu bărbatul pe care l-a ales?

Gata să plângă, încercă să-si elibereze degetele pe care Ben le ţinea prizoniere, dar acesta repetă cu mai multă insistenţă:

- Ce se întâmplă, Debbie? De ce te frământi? Ţi-e teamă că Li va refuza să ne însoţească, nu-i asa? încheie după ce-i aruncase o privire insistentă.

- Da, într-adevăr, mi-e frică de asta. Mi-e teamă că a ales să rămână cu acel bărbat.... Hung! Probabil îţi face plăcere, nu-i asa?

Surprins de acest atac, Ben făcu ochii mari înainte de a replica pe un ton puţin mai dur:

- Oricum, fie că-ţi faci sau nu griji, asta nu va schimba situaţia! Dacă vrea să vină cu noi, este binevenită; dacă nu vrea, nu este treaba noastră!

Desigur, pentru el n-avea importanţă! se gândi însoţitoarea sa, din ce în ce mai furioasă. Totuşi, pentru ea nu era acelaşi lucru. Debbie contase atât de mult pe fidelitatea lui Li pentru a o da de exemplu şi a-l convinge pe Ben de puterea sentimentelor! Incă de la începutul relaţiei lor, îşi dorea nespus să-l facă să vadă

lucrurile ca ea. La început, nu fusese decât o dorinţă teoretică, dar acum, de când erau amanţi, devenise un interes personal. Oare cum putea iubi un bărbat care nu credea decât în dorinţa fizică? Idila dintre Jim şi prietena sa era singurul mijloc la dispoziţia ei.

După cum prevăzuse tânăra femeie, soarele era pe punctul de a apune când ajunseră în sfârşit în vecinătatea lagărului. După ce se ascunseră în spatele unui pâlc de arbori, supravegheară îndelung venirile şi plecările. In afară de gardieni, construcţiile păreau aproape goale, descoperiră după câteva minute. Probabil că prizonierii nu se întorseseră încă de la câmp.

- Cum vom proceda? întrebă Debbie. Este mai bine să încerc să intru imediat, sau să aştept noaptea?

- Fă o scurtă recunoaştere, o sfătui Ben, după ce se gândi o fracţiune de secundă. Incearcă să localizezi dormitorul comun al femeilor. In acest mod, te vei putea duce direct
acolo când va apune soarele.

Străduindu-se să treacă neobservaţi, cei doi tineri ajunseră în spatele lagărului. Acolo, Ben îi arătă însoţitoarei sale barăcile situate la dreapta, în timp ce el se îndreptă rapid spre stânga.

In ciuda spaimei care-i strângea inima, Debbie se

fofilă de-a lungul unei barăci. O privire rapidă prin geamul prăfuit îi arătă imediat că încăperea era goală.

După ce verificase că n-o remarcase nimeni, îsi continuă drumul spre construcţia următoare. Şi aici era vorba de un dormitor, dar din dezordinea din interior, ghici că se afla în secţia bărbaţilor.

La prima vedere, Debbie crezu că a treia sală era pustie de asemenea, dar după ce împinse usa, un examen mai atent îi dezvălui o formă întinsă pe un pat mizerabil, de-a lungul unei ferestre.

Temându-se că se trădase, Debbie se dădu înapoi speriată, când o voce slabă se auzi în liniste.

- Hung, tu esti?

Cu mare greutate, Debbie îsi reţinu un strigăt de surpriză si se apropie în vârful picioarelor. După toţi acei ani, avea impresia că recunoaste accentul lui Li, dar înainte de orice, trebuia să se asigure de identitatea sa.

- Nu, nu este Hung, spuse în vietnameză.

Bolnava se ridicase usor înainte de a cădea din nou pe
saltea, cu un oftat de dezamăgire.

- Hung v-a trimis pentru medicamente? continuă ea încet. I-am spus totusi că nu este cazul. Acum sunt destul de puternică pentru a mă ocupa eu însămi de

asta, încheie închizând ochii, epuizată că vorbise atât de mult.

Debbie mai înaintă si contemplă îndelung faţa slăbită a prizonierei. In ciuda suferinţei si a lipsurilor, necunoscuta îi amintea în mod curios de prietena sa.

- Li? o strigă încetisor.

Femeia deschise ochii si-si aţinti asupra lui Debbie o privire rătăcită.

- Iar visez, murmură ea în cele din urmă. Probabil am un nou acces de febră. Iată că am impresia că o văd si o aud pe Debbie Cheong!

- Nu este un cosmar, Li, ci realitate! exclamă tânăra femeie căzând în genunchi lângă pat. Li, priveste-mă! Sunt eu.... Sunt eu, Debbie! încheie, în timp ce lacrimile îi siroiau pe obraji.

Cu preţul unui mare efort, Li reusi să ridice pleoapele si să se sprijine într-un cot, pentru a atinge cu mâna părul lui Debbie.

- Debbie? bâigui, în sfârsit. Debbie! Dar cum se poate? Cum poţi să fii aici, în Vietnam?

Cu un gest nerăbdător, Debbie îsi sterse lacrimile care-i înceţosau vederea, apoi replică foarte încet:

- Este o poveste foarte lungă, Li. Jim m-a trimis să te caut.

- Jim? exclamă prietena sa roşind puţin. Oh, Debbie,

Jim te-a însărcinat într-adevăr să mă găseşti?

- Da. Am venit cu un fost soldat care te va ajuta să evadezi, dacă doreşti să mă însoţeşti.

De data aceasta, Li încercă să se aşeze şi se prinse agitată de umerii lui Debbie.

- Cum asta, dacă doresc să te însoţesc? repetă pe un ton uluit. De ce pari să te îndoieşti? Bineînţeles că doresc să te urmez şi să-l regăsesc pe Jim! El ce face? reluă cu ochii umezi de emoţie. Cum se simte? Unde trăieşte acum?

- Este foarte bine. De trei ani, lucrează ca interpret pentru guvern. In prezent, ne aşteaptă în Hong Kong, îi explică Debbie.

- De mult aş fi fost lângă el dacă nu m-aş fi îmbolnăvit, reluă Li cu o voce mai puternică. Dacă ai şti ce mulţumită am fost să primesc banii pe care mi i-a trimis! Mă gândisem să ajung în sudul ţării şi să închiriez o ambarcaţiune să mă ducă în Indonezia. Am ajuns până aici, dar am contractat o febră periculoasă. Doctorul n-a fost în stare să descopere despre ce era vorba. Am rămas foarte slăbită mai multe luni. Nici acum nu sunt vindecată. Fără îndoială, mi-ar trebui îngrijiri şi hrană. Singurul lucru care m-a împiedicat să mor - cel puţin aşa cred - a fost amintirea lui Jim!

- Nu ţi-a furat nimeni banii?

Li scotoci sub zdrenţele care-i serveau de haine si scoase
o mică pungă de piele pe care o flutură cu înflăcărare.

- In afară de Hung, nimeni nu stie de ei! A fost singurul care s-a ocupat de mine când mi-a fost cel mai rău! încheie luptând împotriva oboselii care îi marcase trăsăturile.

Brusc, Debbie îsi aminti observaţiile făcute de Ben în legătură cu tânărul bărbat si întrebă blând:

- Acest Hung, te place? Bărbatul care m-a condus până aici crede că poate te-ai îndrăgostit.

- Oh, Debbie! exclamă cu o voce slabă si supărată. Hung este un prieten devotat, dar de Jim sunt legată! As da orice pentru a fi lângă el chiar în această clipă! încheie izbucnind în hohote disperate de plâns.

- Haide, Li, nu mai plânge! o consolă Debbie. Foarte curând, îl vei întâlni pe Jim. Pentru început, vei iesi de aici chiar în seara aceasta!

La aceste cuvinte, Li îsi regăsi sângele-rece si începu să se gândească.

- Impart camera cu alte cinci femei, observă ea pe un ton gânditor. In general, în apropiere de miezul nopţii toată lumea doarme, dar fata de lângă usă are somnul usor.

- Perfect. In acest caz, te vom scoate pe fereastră,

declară Debbie arătând deschizătura aflată chiar deasupra patului prietenei sale. In seara aceasta nu te dezbrăca si ţine-ţi pălăria la îndemână. Ben are un sac de dormit pentru tine.
Mai este ceva ce ai dori să iei cu tine?

- Nu, nimic în afară de asta, replică Li ridicând punga cu aur. Te voi aştepta în apropiere de miezul nopţii, încheie ea strângând-o pe Debbie cu braţele slăbite.

- De acord. Incearcă să dormi şi să te odihneşti bine, continuă prietena sa, îmbrăţişând-o la rândul ei. Vom veni îndată ce va hotărî Ben.

- Ben?

- Mercenarul despre care ţi-am vorbit. Ben Sako....

- Este....?

- Trebuie să plec, sau va fi îngrijorat. Vom vorbi despre toate astea mai târziu, încheie Debbie fugind după un ultim semn din mână.

In clipa când ieşi, se opri pentru a verifica dacă n-o observa nimeni, apoi alergă până la copacii unde o aştepta Ben.

- Ţi-a trebuit mult timp, remarcă acesta simplu. Incepeam să mă întreb dacă n-ai avut necazuri.

Inainte chiar de a răspunde, Debbie îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, apoi îl antrenă într-un dans

nestăpânit.

- Ben, oh, Ben! Am găsit-o! spuse cu lacrimi în ochi. Te-ai înşelat, să ştii! A acceptat să ne urmeze! N-a încetat să-l iubească pe Jim şi să se gândească la el!

Se opri brusc şi repetă pe un ton plin de gravitate.

- Auzi? Il iubeşte pe Jim şi nu l-a uitat!

Ben se aseză pe un trunchi de copac si o privi îndelung înainte de a-i răspunde:

- Asta m-ar mira mult. Să spunem mai degrabă că este grăbită să părăsească Vietnamul!

- Dar nu este adevărat! reluă Debbie cu încăpăţânare. Asteaptă s-o vezi pentru a-ţi face o părere. Este suficient s-o privesti când vorbeste despre Jim! Bineînţeles că vrea să plece de aici - ca oricine în locul său - ţine mai ales să-si întâlnească din nou logodnicul!

- In acest caz, de ce este încă aici? De ce n-a fugit anul trecut?

La întrebarea lui Ben, Debbie păru să-si piardă puţin din vitalitate.

- A fost bolnavă, răspunse, venind să se aseze lângă tânărul bărbat. A contractat o febră periculoasă si, până acum, medicul a fost neputincios în a o ameliora. Sunt luni de zile de când este la pat. Din câte mi-a spus, singurul lucru care a menţinut-o în viaţă, a fost

amintirea lui Jim si perspectiva de a-l reîntâlni. Nu.... n-a fost alegerea ei să rămână aici, încheie cu asprime.

Tăcu o clipă, se gândi, apoi reluă pe un ton nesigur:

- De altfel, oare ce vom face? Nu stiu dacă este destul de puternică pentru a ne însoţi.

- Este mai grea decât tine?

- Oh, Ben, este pur si simplu scheletică! Pe lângă ea, sunt
obeză.

- Vino aici să fac o încercare, îi ordonă bărbatul ridicându-se şi aplecându-se uşor înainte.

Docilă, Debbie se sui în spatele lui, cu braţele bine strânse în jurul gâtului.

- Ar trebui să meargă, spuse Ben punând-o pe pământ. O voi căra, împreună cu sacul tău, în schimb, tu te vei încărca acum cu al meu, continuă aşezându-se din nou. Bineînţeles, în acest fel vom merge mai puţin repede.

- N-are importanţă. Vrei să încep să prepar cina? reluă Debbie, zâmbind vesel.

- Nu.... suntem prea aproape de lagăr. Mă voi duce s-o iau pe Li, apoi ne vom îndepărta câţiva kilometri înainte să ne instalăm tabăra. Cunosc un loc unde ne vom simţi foarte bine. Apoi vom mânca bine, pentru că prietena ta are nevoie să-şi recapete forţele. Sper doar

că vom avea destui bani până la sfârşitul sejurului aici!

- In orice caz, Li are încă aurul pe care i l-a trimis Jim. Il vor putea folosi pentru a cumpăra un apartament.

- Doar dacă se căsătoresc, aşa cum avea el intenţia, mormăi Ben printre dinţi.

- Ce enervant eşti! exclamă enervată tânăra femeie. De ce nu vrei să mă crezi şi să admiţi că ai comis o greşeală de judecată? Li îl adoră pe Jim şi nu visează decât să trăiască împreună cu el!

Cu o urmă de ironie, Ben îi adresă un zâmbet sarcastic:

- Şi asta-ţi face plăcere, nu-i asa?

- Desigur! Sunt încântată pentru ei, o recunosc cu usurinţă! exclamă Debbie cu o mină triumfătoare.

- Nu mă miră din partea ta, încheie bărbatul, întorcându-se.

Lumina lunii era mai puţin strălucitoare decât în ajun, dar razele sale luminau totusi împrejurimile lagărului.

Ascunsi în spatele unui pâlc de copaci, Debbie si Ben supravegheaseră întoarcerea prizonierilor. Cu pasi lenţi, luară direcţia cantinei, în timp ce un bărbat care semăna cu Hung ducea un bol de orez în baraca femeilor.

După terminarea mesei, fiecare se duse în baraca sa. Una câte una, lămpile se stinseră si acum, totul era adormit în interiorul lagărului, cu excepţia singurei santinele care se instalase de pază în faţa porţii de la intrare.

- Dacă am merge acolo, acum? propuse Debbie după câteva clipe.

- Nu. Să mai asteptăm puţin, replică Ben privind luna cu un aer puţin îngrijorat.

Rămaseră pe loc o jumătate de oră, apoi Ben atinse braţul însoţitoarei sale si-i sopti încet:

- Esti gata? Acum dorm toţi.

Simţindu-si gura uscată, Debbie aprobă din cap.

- Mi-e teamă, reusi să bâiguie cu dificultate.

- Totul va fi bine, nu-ţi face griji, o asigură bărbatul strângându-i mâna.

Isi lăsară lucrurile ascunse sub o tufă si ajunseră în spatele lagărului, luându-si maximum de precauţii. Fără nici cea mai mică dificultate, ajunseră sub fereastra pe care Debbie o reperase câteva ore mai înainte.

Tânăra femeie avea impresia că în linistea înconjurătoare
i se auzeau bătăile inimii, dar Ben părea perfect calm si relaxat.

In clipa când deschise fereastra, Debbie o zări pe Li care-i pândea cu un aer îngrozit. Incet, evitând orice zgomot, împinse cearsafurile si rămase nemiscată, cu picioarele tremurând puţin.

Văzând slăbiciunea tinerei femei, Ben o ridică pe Debbie si o ajută să se strecoare înăuntru. In vârfurile picioarelor, aceasta se alătură prietenei sale si o susţinu pentru a o duce în faţa ferestrei deschise.

Din exterior, Ben o prinse de sub umeri, în timp ce Debbie o ridica de picioare.

Li iesise deja când una dintre tovarăsele sale murmură câteva cuvinte în somn. Speriată, Debbie se grăbi să se caţere pe pervazul ferestrei şi să se lase să cadă de cealaltă parte a peretelui, nu fără să-şi zgârie în trecere mâinile şi genunchii.

In acest timp, Ben o luă pe prizonieră în spate şi Debbie se ridică şi-i urmă pentru a ieşi din lagăr şi a ajunge la refugiul copacilor.

In grabă, niciunul nu remarcase că, din dormitorul bărbaţilor, îi observa o umbră.

Când fură în siguranţă, Ben o ajută pe Li să se aşeze şi scoase un oftat de uşurare.

- Ei bine, Lotus, am reuşit! Am reuşit s-o facem să evadeze!

Intorcându-se spre tânăra femeie încă îngrozită, îi

întinse mâna cu un zâmbet larg.

- Ben Sako, spuse el prezentându-se. Sunt fericit să te cunosc.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, bâigui Li, în engleza sa cu uşor accent.

- N-are rost să vorbim despre asta, replică bărbatul luându-şi rucsacul în spate. Vino, Debbie, să mergem. Nu este momentul să întârziem.

In aceeaşi clipă, auziră alergându-se prin desiş şi Hung îşi făcu apariţia, cu ochii ca de nebun şi cu un pumnal în mână.

- N-o veţi avea! strigă el sfidându-i cu privirea. Li, am venit să te salvez!

- Nu, Hung, hotărârea mea este luată, spuse tânăra femeie puţin tăios. Jim i-a trimis, încheie cu un zâmbet încântat.

- Dar te iubesc, Li! Te iubesc din prima zi în care ai sosit! Profitând că tânărul nu-l privea, Ben schimbă cu Debbie
un semn de înţelegere înainte de a dispărea în întuneric, gata să-l dezarmeze pe atacator la prima ocazie.

- Hung, îmi pare rău, murmură Li cu o voce melodioasă. La aceste cuvinte, Ben si Debbie încremeniră. Dacă Li

reusea să-l facă să asculte de raţiune, poate va fi posibilă evitarea încăierării.

- Ti-am spus mereu că-l iubesc pe Jim si as face orice pentru a fi cu el, continuă Li. Debbie este una din prietenele mele. A venit în mod special pentru a mă ajuta să mă eliberez.

- O prietenă! repetă Hung pe un ton încărcat de dispreţ. Cum poţi să crezi asta? Viaţa ta este aici, cu mine, în Vietnam. Cu banii pe care îi ai încă, vom trăi fericiţi, la adăpost de grijL

- Oare ce iubesti exact? îl întrerupse Debbie, înaintând un pas. Pe Li, sau aurul pe care-l are?

Cu un ţipăt de animal, Hung se întoarse si o amenință pe tânăra femeie cu pumnalul ridicat.

Profitând de ocazie, Ben se repezi. Cu muchia palmei, îi dădu lui Hung o lovitură de karate. Arma căzu în praf si
Debbie se grăbi s-o ridice, în timp ce tânărul se aruncă asupra lui Ben cu o forţă pe care furia o înzecea.

Cu ochii mari, Li şi Debbie îi priviră pe cei doi bărbaţi rostogolindu-se în luminiş.

Hung era mai înalt şi mai solid decât Ben şi, cu degetele crispate pe mânerul pumnalului, Debbie stătea pregătită să-i vină în ajutor.

Spre marea sa uşurare, după câteva clipe lupta se

încheie. Cu o lovitură puternică de pumn în plină faţă, Ben îşi trimise adversarul la pământ şi fără, să-i lase timp să se ridice, îl întinse definitiv cu o lovitură aplicată cu braţul la baza gâtului.

- Ce-ai făcut? şopti Debbie pe un ton în care se îmbina uşurarea şi consternarea. Unde ai învăţat să te baţi în acest mod? L-ai omorât?

- In armată, replică bărbatul ca răspuns la prima întrebare. In rest, poţi să te linişteşti. Namila n-a murit ci este doar ameţit, reluă punând mâna pe cel mai mic rucsac înainte de a se apleca pentru ca Li să-i poată urca în spate. Va avea câteva vânătăi şi fără îndoială nu mă va uita curând! Acum, să plecăm înainte să se trezească şi să ne urmărească, încheie pornind la drum.

Incă tremurând toată, Li păstră tăcerea în timp ce cei doi însoţitori mărşăluiau peste câmp pentru a ajunge la şoseaua care ducea la Phu Bai.

- Li, spune-mi secretul tău, se interesă Debbie când fură departe. Cum faci că toţi bărbaţii se îndrăgostesc nebuneste de tine? Ai oare o vrajă, o formulă magică?

Ben o auzi pe tânăra femeie râzând pe înfundate la urechea sa înainte de a răspunde foarte încet:

- Cel mai rău este că era sincer convins că mă iubea. Totusi, n-am făcut niciodată un mister din

sentimentele mele pentru Jim....

- Ei bine, acum probabil a înţeles, replică Ben fără cea mai mică emoţie.

Mai mult de două ore, cei trei tineri îsi continuară înaintarea lentă. După ce evitară Phu Bai, luară direcţia spre nord-vest, pentru a ajunge la vechea bază militară de care-si amintea Ben.

Debbie întinse al treilea sac de dormit si o ajută pe prietena sa să se întindă, pentru a se odihni puţin. Epuizată, tânăra femeie începu să moţăie în timp ce Ben si Debbie aprindeau focul într-o încreţitură a pământului si preparară cina frugală.

Li deschise ochii când Debbie se apropie cu un bol de orez. Stângace, încercă să se aseze dar, Ben se repezise deja s-o prindă în braţe.

- Hei! Nu misca! Te voi ajuta, îi spuse susţinându-i umerii si spatele.

Constientă că era ridicolă, Debbie îsi stăpâni un scurt acces de mânie. Ii era de nesuportat să vadă o altă femeie în compania lui Ben. Oare cum va reacţiona în ziua în care bărbatul o va părăsi fără speranţă de întoarcere? De-abia dacă îndrăznea să se gândească.

Cu lăcomie, Li puse mâna pe beţişoare şi începu să mănânce cu poftă legumele fierbinţi.

- De zece ani, este prima mea masă demnă de acest

nume, murmură în clipa în care Ben o ajută să se culce din nou.

Debbie o privi îngrozită şi nu se putu împiedica să exclame:

- Slăbiciunea ta nu se datorează numai bolii?

- Eram deja foarte slabă înainte de a avea febră, continuă prietena sa. Oare n-ai remarcat cât de şubrede erau celelalte prizoniere?

- Totuşi, noi n-am avut nicio greutate să ne aprovizionăm în timpul călătoriei! continuă Debbie, care nu reuşea să-şi imagineze condiţiile dure de viaţă în lagăr.

- Dar noi, Debbie, aveam bani! îi aminti Ben.

- O dată sau de două ori, am cumpărat provizii cu aurul pe care mi l-a trimis Jim, dar pe cât posibil, am preferat să-l economisesc, prevăzând întoarcerea. Ţineam atât de mult să-mi recapăt libertatea! încheie Li, închizând pleoapele în faţa unor imagini cumplite.

După câteva minute, reluă pe un ton foarte emoţionat:

- Te rog, Debbie, vorbeste-mi puţin despre Jim. Cum a trăit în acesti zece ani? Unde este acum? Mai este mulţumit de munca sa?

- Mâine, Li, o întrerupse Ben ferm. In timpul lunilor ce vor veni, vei avea tot timpul să-i pui întrebări lui

Debbie. Pentru moment, ai nevoie mai ales de odihnă.

- Ai dreptate, încuviinţă ea încet. Dar cum vom iesi oare din Vietnam? Am încă suma pe care mi-a dat-o Jim. Să nu eziţi să mi-o ceri dacă poate fi cumva de folos.

- Nu este suficientă pentru a plăti traversarea pentru toţi, îi explică Ben pe un ton calm. Vom fi obligaţi să străbatem Cambodgia pentru a ajunge în Thailanda. O vom lua pe pista directă...

- Ce numesti astfel?

- Ruta folosită în timpul războiului pentru a transporta trupele până pe front.

- Am luat-o pe acolo mergând la Phu Bai, interveni Li cu o voce egală. Este prost întreţinută, dar încă utilizabilă. In Cambodgia, poate voi putea să vă conduc. Când eram foarte mică, părinţii mă duceau deseori acolo.

- In acest caz, este perfect. Dar tu, Debbie, cunosti bine limba?

- Reusesc să mă fac înţeleasă, spuse tânăra femeie începând să spele bolurile, în timp ce Li si Ben treceau în revistă căile cele mai rapide de a ajunge în Thailanda.

Totuşi, epuizarea veni curând de hac rezistenţei lui Li. Era pe jumătate adormită când Ben instală unul

lângă altul sacul său de dormit şi cel al lui Debbie, cum avea obiceiul s-o facă de când erau amanţi.

Discret, aranjă patul lor la câţiva paşi de locul în care stătea tânăra femeie. Totuşi, destul de aproape pentru a auzi dacă avea nevoie de ajutor în timpul nopţii.

Din adâncul toropelii sale, Li o privi pe Debbie cu anumită stupoare. Aceasta se îmbujoră exact în clipa în care ochii prietenei sale se închiseră.

- Este la capătul puterilor, observă Ben care se apropiase. Este încă bolnavă şi mai ales epuizată. Se vede că este subalimentată de mulţi ani. Eşti gata să vii la culcare? continuă îmbrăţişând-o pe Debbie.

In faţa tresăririi pe care aceasta nu şi-o putuse stăpâni, adăugă foarte repede:

- Aş fi fericit să dorm lângă tine, dar dacă te supără, vom putea foarte bine să despărţim sacii de dormit până la sfârşitul acestei expediţii.

- Nu. Nici nu se pune problema, replică Debbie pe un ton hotărât. Prefer să rămân cu tine. Vom face dragoste de fiecare dată când vom avea posibilitatea. Li va înţelege foarte bine dorinţa de a fi singuri amândoi....

- Te ador! exclamă bărbatul întinzând cu grijă tulul deasupra lor.

In braţele însoţitorului său, Debbie se gândi la situaţie. Fusese puţin jenată să admită în faţa lui Li legătura cu Ben. Totusi, îl iubea prea mult pentru a renunţa la el.

Acum că o găsiseră pe Li, poate bărbatul va accepta să-si revizuiască părerea în legătură cu dragostea si fidelitatea? Poate nu-i era interzisă orice speranţă, îsi spuse cuibărindu-se mai strâns lângă el.

Ben o strânse lângă el până când respiraţia căpătă un ritm regulat. La câţiva pasi, ghicea forma lui Li culcată în sacul său de dormit.

Acceptase să plece din Vietnam. Jim va fi mulţumit că nu-si cheltuise banii degeaba, se gândi cu o urmă de cinism.

Totusi, părerea sa despre tânăra femeie se schimbase puţin. Acum, era obligat să admită că dorea să-si regăsească logodnicul.

Doar dacă-i scăpaseră motivaţiile sale. Nu.... cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins de sinceritatea sa.

De altfel, toate acestea n-aveau nicio importanţă. De ce să-si pună întrebări despre raporturile dintre Li si Jim? Pentru moment, avea alte motive de îngrijorare. Pasiunea sa crescândă pentru Debbie începea să-l preocupe. De obicei, cuceririle sale îl plictiseau repede.

Acum, în schimb, evenimentele nu se desfăsurau după planul stabilit. Cu cât trăia mai mult cu Debbie, cu atât mai puţin îsi dorea s-o părăsească. In acelasi mod, departe de a se domoli, dorinţa
pentru ea nu înceta să se intensifice.

Toate acestea nu se întâmplau fără să-l irite puţin. Ar fi preferat să păstreze controlul situaţiei. Va trebui să studieze modul de a remedia această stare de fapt, încheie adormind în sfârşit.

Capitolul 11

- Credeam că vorbeai de un drum deviat! se lamentă Debbie încărcându-şi efectele pe umăr în timp ce alerga pentru a-i ajunge din urmă pe Ben şi pe Li. Şi insectele astea blestemate! încheie strivind un ţânţar aşezat pe braţul său gol.

Li întoarse capul pentru a-i adresa un zâmbet complice înainte de a remarca:

- Curând, ar trebui să pot merge. Atunci, ne vom mişca mai repede.

Se întorsese deja şi privea în faţa ei, cu braţele înnodate în jurul gâtului lui Ben, când reluă cu curiozitate:

- Şi la San Francisco.... străzile sunt oare tot aglomerate?

- Mai mult ca oricând! ripostă prietena sa. Am renunţat să iau maşina pentru a merge la serviciu. Dimineaţa, folosesc
autobuzul, iar seara iau feribotul.

- Şi Jim? Cum se organizează?

- El preferă masina, răspunse cu răbdare Debbie.

- O masină de ce marcă? insistă prietena sa, arătând un interes viu.

- Un Chevrolet maro, decapotabil, preciză Debbie.

Era de preferat să-i dea imediat maximum de

precizări pentru a evita întrebările nesfârsite, se gândi ea cu o urmă de iritare.

- Conduce la fel de repede?

La aceste cuvinte, Debbie nu se putu stăpâni să râdă, în timp ce Ben ridică ochii la cer, cu un aer exasperat.

- Da, în marea majoritate a timpului, acceptă cu regret. Apropo, îţi amintesti de acel cântăreţ, numit Michael Jackson? Cel care dădea reprezentaţii cu fraţii săi în grupul Jackson Five? Ei bine, a devenit o adevărată vedetă....

Ii descrise cu lux de amănunte ascensiunea cântăreţului negru, apoi Ben preluă stafeta pentru a-i face un rezumat al evoluţiei din lumea spectacolului în cursul ultimei decade. Dacă ar fi putut, cei doi tineri i-ar fi făcut un curs complet despre economia Statelor Unite, pentru a evita să vorbească despre Jim Anderson!

De la evadarea sa, o săptămână mai înainte, Li era inepuizabilă când era vorba de vechiul ei logodnic. Pentru a o mulţumi, ar fi trebuit ca Debbie să răspundă noapte si zi numeroaselor sale întrebări. Unde locuia? In ce consta exact munca lui actuală? Care îi erau gusturile în materie de mâncare şi decoraţiuni? Şi vinul? Il aprecia încă la fel de mult? Avea prieteni?

Cum îşi petrecea weekendurile? Şi părinţii săi? Locuiau încă în acelaşi cartier?

Până acum, Debbie se supusese fără să se lase prea mult rugată, dar Ben începuse să se înfurie doar la numele de Jim Anderson!

Singurul lucru pe care Li îl lăsase în umbră era fidelitatea logodnicului său şi Debbie se grăbise s-o liniştească. Numai că, pentru a aborda acest gen de subiect, aştepta să fie singură cu prietena sa. Ben era prea cinic pentru a îndrăzni să se exprime liber în faţa lui.

Timp de mai multe zile, mai continuară să urmeze drumul care şerpuia în adâncul văii până la frontiera cambodgian'. Deşi şoseaua nu mai era întreţinută, pădurea nu-şi reintrase încă în drepturi şi drumul forma prin junglă un fel de rană prost cicatrizată.

Ben continua s-o care pe Li, dar evident nu va mai dura mult acum, estimă Debbie. De altfel, se grăbea ca lucrurile să intre în normal. Ben era epuizat şi ea însăşi suferea în fiecare seară puternice dureri dorsale provocate de greutatea rucsacului.

La sfârşitul zilei, cei trei tineri îşi instalară tabăra la adăpostul unui tanc părăsit de trupele americane. Ca de obicei, Li mâncase cu poftă orezul si vânatul prins de Ben. Când fu oarecum sătulă, începu iar s-o întrebe

pe Debbie despre Jim si planurile sale.

Tânăra femeie se supuse cum putu mai bine, în timp ce Ben se îndepărtă pentru a nu mai auzi.

Când Debbie avu certitudinea că era singură cu prietena sa, remarcă încet:

- Acum, nu mai ai mult de asteptat. In mai puţin de două luni, veţi fi din nou împreună.

- Ştiu, murmură Li zâmbind larg. Sunt atât de mulţumită! Acesti zece ani au fost pentru mine un adevărat infern!

Debbie îi atinse usor umărul cu un gest compătimitor înainte de a continua:

- Şi pentru Jim timpul a trecut greu. Grijile l-au îmbătrânit prematur. De fapt, pare mai în vârstă decât în realitate.

- Asta îmi este egal, oftă însoţitoarea sa. De altfel, si eu m-am schimbat! A trăit singur în timpul lipsei mele?

- Da...

Debbie tăcu, asteptând ca Li să-i pună alte întrebări, dar cum aceasta rămase tăcută, reluă cu amabilitate:

- Te întrebi dacă s-a lăsat consolat?

- Nu, replică prietena sa cu o voce tristă. Nu... nu vreau să mă gândesc la asta. Imi este suficient să stiu că nu m-a uitat.

- Poate, dar presupun totuşi că asta te frământă? insistă Debbie.

- Bineînţeles, recunoscu tânăra femeie. In ce mă priveşte, eu nu l-am înşelat niciodată, dar situaţia noastră nu se poate compara. Eu eram într-un lagăr, în timp ce Jim a fost mereu liber. In plus, este un bărbat seducător....

- Intr-adevăr, dar n-a profitat, te pot asigura, afirmă Debbie. Eu şi cu Jim suntem prieteni de la căderea Saigonului. Lucrăm împreună de aproape zece ani şi cunoaştem aproape totul unul despre celălalt. In ce mă priveşte, l-am susţinut când era dezamăgit. Iţi pot garanta că n-a fost nimeni, niciodată, în viaţa lui. Ţi-a fost credincios, să fii sigură.

Cu ochii umezi de lacrimi, Li schiţă un zâmbet uşor.

- Mulţumesc că m-ai liniştit, bâigui în cele din urmă. Regret că a rămas singur în tot acest timp, dar în mod egoist, sunt fericită că m-a aşteptat!

Işi şterse ochii de lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, apoi reluă pe un ton brusc mai ferm:

- N-am încetat să-ţi pun întrebări despre Jim şi nu te-am întrebat nimic despre tine. N-am ştiut nici măcar că ai fost căsătorită.

- Sunt doi ani de când am divorţat, îi explică Debbie, precizând de ce căsătoria sa cu Kevin fusese

un eşec total. Acum, aş dori să întâlnesc un bărbat pe care să-l iubesc aşa
cum îl iubesti tu pe Jim.

- Şi cel cu care ai actualmente relaţii? o întrebă Li cu curiozitate.

- Ben? Nu crede în dragoste, ripostă tânăra femeie ridicând din umeri cu un gest indiferent. Reduce raporturile amoroase la simple contacte fizice...

- Dar tu îl iubesti sincer, nu-i asa? insistă prietena sa.

- Este adevărat, dar nu stiu dacă mă va iubi si el într-o zi...

- O sper din toată inima, Debbie! făcu Li, strângându-i mâna cu impulsivitate. Ai merita-o din plin!

Păstrară tăcerea câteva clipe, pierdute în gândurile lor, apoi Li reluă pe un ton îngrijorat:

- Jim pare într-adevăr atât de bătrân cum spui? Nu pot să suport ideea de a-l regăsi schimbat!

Debbie izbucni în râs si-si luă cu tandreţe prietena după gât.

- Oh, Li, nu-ţi face griji! Jim este departe de a avea aerul unui mos!

- Şi eu? Nu mai sunt decât imaginea a ceea ce am fost!

- Haide, Li, fii puţin rezonabilă! Tocmai ai fost bolnavă! Ajunsă la San Francisco, machiată si coafată, vei fi mai frumoasă ca niciodată! Du-te repede să te culci acum, pentru că te-ai decis să încerci mâine să mergi o parte din zi!

In timp ce vorbea, Debbie întinsese sacul de dormit al prietenei sale, apoi pe al ei si al lui Ben la câţiva pasi de acolo. De îndată ce se întinse în sacul său, Li adormi cum o făcea în fiecare seară.

Rămasă singură, Debbie se duse să se aşeze pe o buturugă şi rămase nemişcată, admirând stelele. Era acolo de câteva minute când auzi un foşnet de frunze şi-l zări pe Ben, care ieşea din junglă.

- Ei bine, aţi reuşit să epuizaţi subiectul Jim Anderson? întrebă el cu o voce ironică lăsându-se să cadă alături de însoţitoarea sa. Dacă mai aud încă o dată rostindu-i-se numele, simt că voi începe să urlu, încheie râzând.

- Intr-adevăr, am vorbit despre el, replică distrată tânăra femeie.

- Astăzi ce aţi abordat? Gusturile lui în materie de îmbrăcăminte? Cărţile preferate, sau opţiunile religioase şi chiar politice?

- Nu, i-am explicat lui Li că Jim i-a fost credincios în toţi aceşti ani. Şi apoi, l-am menţionat pe Kevin...

motivele despărţirii noastre...

- Ce importanţă are acum? replică Ben tăios.

Surprinsă de intonaţia sa, Debbie se întoarse pentru a-l
privi:

- Ce anume? La ce faci aluzie? La Kevin, sau la fidelitatea lui Jim?

- La amândouă, presupun, spuse bărbatul ridicând din umeri cu un gest dezamăgit.

- Li era decisă să nu se formalizeze, dar a fost fericită să afle că Jim n-a uitat-o. I-am afirmat că n-a înselat-o niciodată.

- Cum poţi să garantezi? obiectă bărbatul cu o voce puţin sceptică.

- Am mai abordat acest subiect, Ben, oftă Debbie. Dacă ar fi fost cineva în viaţa lui Jim, as fi fost prima care ar fi aflat.

- Oricum, n-are nicio importanţă, repetă Ben cu indiferenţă. Principalul este că a avut grijă să trimită s-o caute.

- Intr-un sens, ai dreptate, nu neg. Pe de altă parte, fidelitatea lui Jim este un element determinant în relaţiile lor viitoare. O simt, fără să mi-o pot explica în mod clar.

- Şi Kevin? întrebă Ben, pentru a schimba subiectul.

- Kevin? Oh, nimic special! Li voia amănunte despre viaţa mea privată în timpul acestor ani. Asa că i-am povestit circumstanţele căsătoriei si ale recentului divorţ, încheie întinzându-se pe spate pentru a admira mai bine bolta înstelată.

Ben se întinse si el si reluă instalând plasa împotriva ţânţarilor deasupra patului lor:

- Mai esti atasată de el?

- De Kevin? Nu.... în niciun caz, afirmă Debbie după ce se gândi o fracţiune de secundă.

"Doar tu contezi acum pentru mine", ar fi vrut să-i strige în clipa în care bărbatul o luă în braţe si o acoperi cu sărutări
pasionate.

Pentru ea, Kevin nu avea mai multă realitate decât o fantomă, o umbră pe care o întâlnise într-o altă viaţă.

- Ei bine, sunt încântat, murmură Ben, mângâind tandru faţa şi gâtul lui Debbie.

Plină de speranţă, tânăra femeie aşteptă să mai adauge ceva.... un cuvânt care să-i dovedească afecţiunea sa, dar el tăcu şi se mulţumi s-o atragă pentru a face dragoste cu blândeţea sa obişnuită.

Ca de obicei, Debbie fu pe deplin mulţumită. Totuşi, în loc să adoarmă, cum făcea întotdeauna, rămase cu ochii mari deschişi aţintiţi în întuneric.

Nu avea nimic de aşteptat de la Ben. Era fericit s-o ştie eliberată de legăturile sentimentale, dar nu va face niciodată nimic pentru a revendica locul lăsat liber de Kevin.

Toate argumentele se loveau de indiferenţa sa. Nici chiar exemplul lui Li şi Jim nu-i schimbase modul de a gândi, se gândi Debbie adormind în cele din urmă.

A doua zi dimineaţă, Li reuşi să meargă aproape două ore şi, începând de atunci, progresele sale fură cu adevărat fulgerătoare. De când mânca pe săturate, tânăra femeie îşi recăpăta forţele de la o zi la alta.

Când cei trei tineri ajunseră la frontiera cambodgiană, îşi revenise complet. Singura urmă a lungului său calvar era subţirimea excesivă, apropiată de slăbiciune.

Urmând instrucţiunile lui Ben, cele două femei îmbrăcară uniformele rămase în sac de la traversarea din Phu Bai si părăsiră Vietnamul fără nici cel mai mic incident.

Ajunsi în Cambodgia, cei trei prieteni se afundară în pădurea care acoperea pantele montane. Văzând natura încă neatinsă în acea parte a lumii, Debbie îsi dădu seama de ravagiile pe care le făcuse războiul în Vietnam.

Incă o dată trebuiră să evite soselele prea

frecventate si să-si ia precauţii pentru a-si procura hrana indispensabilă supravieţuirii.

In fiecare seară, cele două femei făceau exerciţii de a vorbi în limba ţării si Li o învăţă pe prietena sa o mulţime de expresii pe care Debbie nu le stia.

Datorită bunelor îngrijiri, Li îsi recăpătase o mare parte din vitalitate. Tenul său îsi pierduse paloarea bolnăvicioasă si-n ochi îi strălucea acum o lumină veselă. Ca si însoţitorii săi, tânăra femeie era obosită de acest mars istovitor, dar cu toate acestea, se făcea pe zi ce trecea mai frumoasă, asa cum fusese cu zece ani mai înainte.

Acum, Debbie era cea care simţea o oboseală ciudată. Era mai obosită decât la începutul călătoriei, mai mult chiar decât în perioada în care căra povara lui Ben în locul propriului rucsac. Ii era tot mai greu să se trezească dimineaţa, iar seara se culca imediat după cină.

Nu le spusese nimic nici lui Ben, nici lui Li, pentru a nu-i obliga să-şi încetinească viteza. In ciuda epuizării, ţinea înainte de orice să ajungă în Thailanda. Totuşi, reacţiile sale nu scăpaseră privirii pătrunzătoare a amantului său. Intr-o seară, după cină, se apropie de Debbie şi o atrase spre el.

- Eşti obosită, nu-i aşa? o întrebă tandru.

- Da, dar nu mai mult decât voi doi, murmură Debbie cu faţa ascunsă lângă umărul bărbatului. Oare când vom ajunge în sfârşit pe cealaltă coastă?

- Intr-o zi sau două.

Ben îşi înălţă capul pentru a o privi cu mai multă atenţie.

- Imi fac griji pentru tine, reluă după scurt timp. Pari la capătul puterilor. Eşti sigură că nu eşti bolnavă?

- Totul este în regulă, te asigur! Nu sunt obişnuită să merg astfel, atâta tot! replică tânăra femeie, cu fruntea rezemată de pieptul însoţitorului său.

Ben zâmbi, mângâindu-i părul cu un gest liniştitor.

- Debbie, îi şopti el. Li a plecat la râu să-şi facă toaleta. Nu se va întoarce curând...

Işi lăsă fraza neterminată, aşteptând ca Debbie să-i ofere buzele, ca altădată când Li era absentă.

- Debbie? Mă auzi?

In acea clipă, simţi că tânăra femeie aţipise lângă el. Era la capătul puterilor, îşi spuse, legănând-o uşor.

Din fericire, călătoria ajunsese la sfârşit. In două zile, vor fi la Bangkok, şi acolo Debbie va putea dormi o săptămână.

Apoi, la întoarcerea în Statele Unite, o va duce pe proprietatea sa. Până acum, nu invitase nicio femeie acolo, dar Debbie era un caz aparte....

Cei trei tineri se aflau pe culmea colinei, examinând pădurea care se întindea cât vedeai cu ochii.

- Thailanda nu este la mai mult de câţiva kilometri, anunţă Ben cu mulţumire.

- Libertatea! murmură Debbie zâmbindu-i cu veselie. Sunt sigură că totul va fi mai bine când nu ne vom mai teme în orice clipă că vom fi aruncaţi în închisoare!

- Evident, încuviinţă Li la rândul său. Când te gândesti că în câteva zile voi fi cu Jim!

- In principiu, trebuie să vină să ni se alăture în lagăr cu pasapoartele, îndată ce-l vom anunţa de sosirea noastră, declară Ben fără să înceteze să scruteze orizontul.

- Care pasaport, Ben? Cel adevărat, sau cel fals? îl tachină Debbie. Ai intenţia să sfârsesti călătoria sub o identitate falsă?

- In măsura posibilă, prefer să evit asta. Pasaportul adevărat este ascuns în dublura valizei mele. Dar tu, Li? Ai vreun document care să-ţi stabilească identitatea?

- Da... actele mele sunt în pungă, cu banii de la Jim.... Cât timp vom rămâne în Thailanda?

- O săptămână, presupun, făcu Ben ridicând din umeri. Depinde în mare parte de sosirea lui Jim. Acum,

să mergem. Mai trebuie să trecem frontiera şi aceasta este mai strict păzită decât cea care desparte Vietnamul de Cambodgia!

- Oare cum vom proceda? întrebă Debbie cu îngrijorare, adâncindu-se în inima pădurii, în urma bărbatului.

- Incă nu ştiu. N-am avut niciodată ocazia s-o iau pe acest drum, dar zeci de refugiaţi trec pe acolo în fiecare zi. Aşa că probabil nu prezintă probleme majore.

Se opriră la doi kilometri de frontieră. Ben le sfătui pe cele două femei să prepare mâncarea înainte de a se însera, pentru ca lumina focului să nu poată să le trădeze prezenţa. In timp ce ele se agitau, Ben se duse în recunoaşterea locurilor.

O reţea groasă de sârmă ghimpată trecea prin liziera pădurii şi la fiecare două sau trei sute de metri, se afla o santinelă.

Singurul mod de a trece, era să taie sârma ghimpată la umbra unor copaci înalţi, apoi să se târască pentru a scăpa de privirea soldaţilor.

Aşteptând ca apa pentru prepararea orezului să înceapă să fiarbă, Li discuta veselă, în culmea fericirii la ideea de a se afla curând la San Francisco, în compania lui Jim. In schimb, nervozitatea lui Debbie nu

înceta să se intensifice în timp ce astepta întoarcerea lui Ben. Oare vor reusi sau nu să ajungă în Thailanda? Problema era cu totul diferită decât la plecarea din Vietnam, câteva zile mai înainte.

După o oră, bărbatul se întoarse în sfârsit si declară, asezându-se alături de Debbie:

- Sunt gardieni peste tot, dar Slavă Domnului, vegetaţia este atât de deasă pe alocuri, încât trebuie să fie posibil să treci fără să fii văzut. Vom astepta să se înnopteze complet, apoi vom porni la drum, încheie încărcându-si arma.

Li si Debbie terminară de aranjat totul, apoi cei trei tineri supravegheară cu nervozitate mersul soarelui.

De multe zile, pentru prima dată Li încetase să vorbească despre Jim si de planurile sale de viitor. Tăcută, părea si ea cuprinsă de o îngrijorare confuză.

In sfârsit, când luna fu sus pe cer, Ben dădu semnalul de plecare.

In sir indian, înaintau în cea mai mare liniste, fiind atenţi să nu se împiedice de o piatră sau de un bustean putred.

In cele din urmă, după un timp care li se păru o vesnicie, Ben se opri si le arătă cu degetul un luminis unde se ridica o cabană si un post de observaţie înalt.

- Santinela este acolo, le spuse agitând mâna spre

stânga. Vom trece pe acolo, încheie, antrenându-le în direcţia opusă.

Având grijă să evite orice zgomot, se strecurară sub lianele încurcate. Când o rază de lumină peste sârma ghimpată le indică faptul că aproape ajunseseră, Ben aruncă o privire în jur, apoi scoase foarfecele din rucsac. Se auziră două pocnete şi Ben îndepărtă sârma pentru a lărgi breşa.

Li se rostogoli prima de cealaltă parte a gardului, urmată imediat de Debbie care-şi zgârie degetul arătător într-un ghimpe ruginit. Işi reţinu un strigăt uşor de durere în clipa în care Ben li se alătură.

Tocmai se îndepărtaseră, când un glonţ le şuieră pe deasupra capetelor.

- Repede! Pe aici! strigă Ben antrenându-le în direcţia unui pâlc des de copaci, în timp ce soldatul continua să tragă.

Respirând greu, se adânciră în mijlocul pădurii şi rămaseră nemişcaţi, gata să se prăbuşească de oboseală.

- Nu este atât de gravă ca o rană de glonţ, dar mă doare al naibii! murmură Debbie legănându-şi mâna zgâriată.

Ben scoase din rucsac mica trusă de urgenţă. Cu gesturi precise, curăţă plaga şi făcu un pansament

sumar.

- Indată ce vom ajunge în lagăr, te sfătuiesc să consulţi un medic, declară calm. Nu este foarte adâncă, dar în această climă cea mai mică julitură se poate infecta.

Toată dimineaţa, îşi continuară marşul epuizant prin vegetaţia deasă. Era deja târziu când Ben hotărî să facă o
pauză până a doua zi dimineaţă.

După ce dormiră câteva ore, cei trei tineri porniră din nou la drum si ajunseră în sfârsit la o sosea pietruită care ducea direct în lagărul de refugiaţi.

Curând, apăru în sfârsit o mare adunare de corturi si barăci. In loc să fie usurată, cum se asteptase, Debbie simţi un fior de teamă. După acele luni petrecute în mijlocul junglei, aglomeraţia si învălmăseala i se păreau greu de suportat.

După ce mai merseră un timp, ajunseră în faţa unui portal de intrare si Debbie abordă o tânără femeie, pentru a afla unde era biroul de primire.

- Pe acolo! le indică aceasta, arătând cu degetul un imens cort verzui, chiar la mijlocul aleii centrale.

Cu mare greutate, Ben si cele două însoţitoare ale sale îsi croiră drum printre câinii flămânzi si copiii care se jucau în praf. In cele din urmă, o călugăriţă înaintă

spre ei si spuse cu o voce melodioasă:

- Bine aţi venit în lagăr. Sunt sora Mary....

- Mă numesc Ben Sako si ele sunt Debbie Cheong si Nguyen Li Ha, replică bărbatul în cea mai bună engleză a sa. Debbie si cu mine suntem americani, dar Li este vietnameză. Ar fi posibil să telefonez, sau să trimit o telegramă pentru a anunţa un prieten să vină să ne ia? întrebă cu amabilitate.

La aceste cuvinte, faţa călugăriţei se lumină, în timp ce
exclama:

- Dar vă aşteptam! Du-te şi caută-l pe Jim Anderson, reluă adresându-se unui băieţel de aproximativ zece ani.

Debbie era gata să scoată un strigăt de emoţie, în timp ce prietena sa bâigui cu ochii plini de lacrimi:

- Este aici? Jim este aici?

- Da. Este o lună de când vă aşteaptă, răspunse sora Mary. Nu prea ştiu cum, dar a aflat de explozia ambarcaţiunii voastre. Cum nu aveaţi destui bani să ajungeţi în Indonezia, a dedus că veţi fi obligaţi să treceţi pe aici.

- Oh, Debbie, în sfârşit îl voi vedea! Este aici... aici, foarte aproape de mine!

- Nu te agita aşa, o linişti prietena sa. Vino aici să

te aranjez puţin, continuă, trecând un pieptene prin părul lui Li.

După ce şterse de bine de rău praful şi lacrimile care murdăreau obrajii tinerei femei, Debbie se dădu un pas înapoi şi decretă cu o voce pe care emoţia o schimbase imperceptibil:

- Eşti perfectă. In niciun caz să nu-ţi faci griji!

In aceeaşi clipă, recunoscu silueta lui Jim, care alerga în direcţia lor. Când fu la câţiva paşi de locul unde erau cele două femei, se opri.

Secunde interminabile, Li şi cu el rămaseră faţă în faţă, devorându-se din priviri.

Brusc, parcă trecutul nu mai exista. Nimic nu mai conta, nici oboseala lui Li, nici ridurile, nici părul cărunt al însoţitorului său. Se regăseau, emoţionaţi si înfioraţi, cu mult timp în urmă, în zilele frumoase care precedaseră căderea Saigonului.

Cu un strigăt al bucuriei, Jim desfăcu braţele.

- Li!

- Jim, oh, Jim! Te iubesc atât de mult! răspunse tânăra femeie repezindu-se la pieptul lui. Ce mult mi-ai lipsit, în toţi acesti ani!

Capitolul 12

Debbie îl privea pe Jim îmbrăţisând-o pe Li cu un gest pasionat.

- Oh, dragostea mea, dragostea mea, mi-ai lipsit atât de mult! bâigui el cu o voce sacadată.

In braţele sale, tânăra femeie tremura, scuturată de suspine convulsive. Jim încerca s-o linistească.

- Oh, Li, am.... am.... începu pe un ton gâtuit.

Incapabil să termine, tăcu, paralizat de acea intensitate a
sentimentelor sale.

Rămaseră astfel minute lungi, uitând decorul mizerabil si mulţimea care-i privea cu curiozitate.

Cu un gest reflex, Debbie îsi sterse ochii cu dosul mâinii si observă că sora Mary părea si ea gata să plângă. Doar Ben era impasibil, ca si când nimic din toate astea nu-l privea.

- Asta merită să-ţi asumi orice risc, murmură Debbie atingându-i cotul. Au un aer atât de fericit! Nu regret nimic! încheie ea, dând frâu liber emoţiei.

La câţiva paşi, Jim desfăcu îmbrăţişarea care-l unea cu Li, păstrându-i mâna în a sa. Cu un zâmbet radios, se apropie de Ben şi de Debbie.

- Oare ce aş putea să vă spun? Cum să vă mulţumesc?

- Lăsându-mă în sfârşit liber să-mi văd de treburile mele, replică Ben cu oarecare duritate.

Jim lăsă ochii în jos, profund jenat, înainte de a bâigui cu un aer încurcat:

- Nu mi-aş fi pus niciodată ameninţările în practică, să ştii. Ceea ce am spus....

- Incă de la plecarea noastră, am ştiut deja că ai revenit la sentimente mai bune, îl întrerupse Ben zâmbind. De fapt, am acceptat de bunăvoie misiunea pe care mi-ai încredinţat-o, încheie întinzându-i mâna.

Jim o luă şi o strânse într-un elan de recunoştinţă, înainte de a se întoarce spre Debbie.

- Ce pot să-ţi spun? repetă el. Mulţumesc, draga mea Debbie, făcu el sărutând-o. Sunt pe deplin conştient că-ţi datorez mai mult decât bani!

La menţionarea banilor, Li scotoci într-o cută a tunicii şi-i întinse punga mică din piele, cu un aer triumfător.

- Iată ce ar trebui să te ajute să-ţi plăteşti datoriile, Jim, murmură încet. Am încă aproape în totalitate suma pe care mi-ai trimis-o. Este o poveste lungă, continuă când Jim deschise gura s-o întrebe. Iţi voi povesti totul puţin mai târziu.

- De acord, dragostea mea, spuse Jim îmbrăţişând-o. Mă mai vrei? Esti oare dispusă încă să te căsătoresti cu

mine? întrebă, după ce ezită o fracţiune de secundă.

- Da, oh, da! exclamă Li cu un zâmbet fericit. Nici n-ar trebui să mai întrebi!

Jim îi adresă lui Ben o privire ironică înainte de a replica:

- Nu m-am gândit cu adevărat la asta, dar recent, mi s-a făcut observaţia că în zece ani ai fi putut foarte bine să-ţi schimbi părerea! Esti sigură de tine, Li? Esti sigură că vrei să te căsătoresti?

- In zece ani, sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat. Nu este cazul să asteptăm nicio secundă în plus pentru a-ţi deveni soţie!

- In acest caz, este perfect! Avem de ales între a ne căsători chiar aici, sau să asteptăm să ne întoarcem la Bangkok, îi explică tânărul bărbat. In ce mă priveste, as fi fost fericit ca nunta noastră să se celebreze de către preotul din parohia mea, dar trebuie să fim căsătoriţi legal pentru a-ţi obţine viza.

- In acest caz, să ne căsătorim diseară, aici, dacă vrei! ripostă prompt Li.

- Eşti hotărâtă? repetă Jim, privind-o cu tandreţe. Nu vei regreta ceremonia pe care ai fi putut-o avea.... rochia albă... florile şi domnişoarele de onoare?

Cu ochi strălucitori, Li scutură din cap în semn de negare.

- Nu, Jim. Mă simt foarte bine aşa.

- Jim, mi-ai adus valizele? interveni în acea clipă Debbie. Am o rochie care îi va veni perfect lui Li.

- Da, am luat bagajele tale şi pe ale lui Ben. Acum, îl voi consulta pe preotul lagărului, pentru a vedea dacă acceptă să ne căsătorească diseară. Evident, ne bazăm pe voi pentru a ne fi martori?

Ben acceptă fără umbră de ezitare, dar Debbie obiectă cu un aer plin de maliţie:

- Cu plăcere, dacă nu-ţi este teamă că am să izbucnesc în plâns!

- Nu veţi fi singura, adăugă sora Mary în şoaptă. Veniţi cu mine, spuse adresându-se celor două femei. Debbie, bagajele dumitale se află în biroul meu, ca şi cele ale domnului Sako. Cu siguranţă, doriţi să vă schimbaţi şi să vă faceţi toaleta.

La aceste cuvinte, Li scutură din cap.

- Du-te înainte, Debbie. Eu prefer să mai rămân puţin cu Jim, declară strângându-i acestuia mâna cu un gest tandru.

In timp ce o urma pe Debbie în direcţia cortului rezervat sorei Mary, Ben observă cu un aer preocupat:

- Va fi prima dată în viaţa mea când voi fi martor. Care este exact rolul meu? N-as vrea să fac vreo gafă...

- Il vei supraveghea pe Jim, pentru a-l împiedica să

bea. Il vei susţine dacă i se face rău. Il vei împinge spre altar dacă în ultimul moment va dori să-si schimbe părerea!

- Chiar exagerezi! Te-am târât prin junglă mai mult de trei luni si încă n-ai învăţat respectul pe care mi-l datorezi! exclamă sărutând-o. Mulţumesc, draga mea, te-ai comportat ca un adevărat soldăţel, încheie dându-se un pas înapoi.

- Nu-mi mulţumi. Fericirea lui Li si Jim este toată recompensa mea!

Se opri si-si aruncă din nou braţele în jurul însoţitorului său, exclamând:

- Oh, Ben, nu esti încântat de fericirea lor? Nu esti si tu emoţionat?

- Bineînţeles, mă bucur pentru ei, spuse bărbatul pe un ton serios. Du-te repede si te pregăteste acum, continuă, îndepărtând-o usor. Nu mai este mult timp.... Profită de ocazie să-ţi îngrijesti rana.

In aceeasi clipă, sora Mary se întoarse încărcată cu un vraf de lenjerie curată.

- Există un dus în exterior, spuse întinzând câte un prosop fiecăruia dintre tineri. Nu este ceva luxos, dar este mai bine decât nimic!

- Un dus, chiar rece, mi se pare culmea confortului, replică Debbie scoţând din valiză un halat

plusat si trusa de machiaj. De fapt, de când am sosit, am impresia că visez.

Urmând-o pe călugăriţă, Debbie descoperi o baie cu aspect rudimentar, dar suficient de izolată pentru a o pune la adăpost de priviri indiscrete. După ce dezbrăcă hainele murdare, tânăra femeie lăsă apa să curgă îndelung peste membrele sale extenuate.

După ce se sterse, îsi pansă degetul zgâriat, apoi se întoarse în cort pentru a se machia.

Termina să se coafeze când Jim îsi făcu apariţia si se prăbusi pe un scaun lângă birou.

- Nu esti încă gata? se miră ea.

- Am tot timpul. Ceremonia este prevăzută pentru ora opt. Li mi-a spus că Ben este amantul tău, continuă cu bărbia în mâini.

- Sper că nu te-a socat prea mult! exclamă Debbie, închizând trusa. Uit întotdeauna că vietnamezele sunt mai pudice decât noi.

- Nu asta este problema! De altfel, pentru ea, Ben este un erou! continuă Jim mai tăios. La drept vorbind, nu Li, ci eu sunt îngrijorat pentru tine. Credeam că nu-l puteai suporta pe Ben Sako!

- Intr-adevăr, acceptă Debbie. La început cel puţin, l-am considerat ca pe un bădăran lipsit de interes.

- Şi acum?

- Acum, am învăţat să-l cunosc, continuă tânăra femeie, ridicând din umeri. Este blând şi atent. Sub înfăţişarea dură, este demn de încredere.

- Totuşi, am impresia că el consideră ridicole legăturile care ne unesc pe Li şi pe mine?

- Da.... nu crede deloc în fidelitate, îi mărturisi însoţitoarea sa. De altfel, ne-am certat deseori pe acest subiect, încheie ea, venind să se cocoaţe pe marginea mesei şi jucându-se distrată cu o şuviţă udă de păr.

Jim se ridicase şi măsura încăperea nervos.

- Ascultă, Debbie, n-aş vrea să-ţi pară că vreau să te indispun, dar ai suferit deja destul din cauza lui Kevin pentru a-ţi asuma din nou nişte riscuri, murmură după o ezitare. Este deja prea târziu, nu-i aşa? continuă el oprindu-se. Te-ai îndrăgostit de el?

- N-aş fi devenit niciodată amanta sa dacă nu l-aş fi iubit, recunoscu simplu Debbie.

- Dar el? Oare ce simte faţă de tine?

- Nu ştiu, Jim. Dacă judec după comportamentul său, sunt importantă pentru el. In rest, nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Speram ca povestea voastră să-i deschidă ochii.

- Şi mai speri? o întrebă Jim cu o voce neîncrezătoare.

- Am această slăbiciune, într-adevăr, oftă tânăra

femeie, foarte încet. Acum, te rog, încetează să-ţi faci griji! Spune-i mai degrabă lui Li să vină s-o ajut să se facă frumoasă, încheie pe un ton vesel.

Vorbind, se apropie de tânărul bărbat si-i mângâie repede obrazul.

- Esti un înger, Jim, si-ţi mulţumesc, spuse cu o voce schimbată. Nu stiu ce mi se întâmplă acum, probabil este oboseala, dar nu încetez să plâng, încheie stergându-si ochii.

- Esti îndrăgostită, atâta tot!

Câteva secunde mai târziu, Li îsi făcu apariţia. După ce făcu un dus, se întoarse în biroul pus la dispoziţie de sora Mary si îmbrăcă rochia albă a prietenei sale.

După ce o îmbărbătă cu sfaturi, Debbie puse într-o geantă cea mai frumoasă lenjerie a sa, câteva rochii si trei cămăsi de noapte si reluă, întorcându-se spre Li:

- Asteaptă! Iţi voi face un coc!

Cu ajutorul unor ace de păr, prinse părul prietenei sale, apoi se dădu un pas înapoi cu o exclamare de bucurie:

- Oh, Li, esti într-adevăr splendidă!

- Nici tu n-arăţi rău, replică aceasta din urmă, sărutând-o pentru a-si exprima recunostinţa.

Debbie începu să râdă, apoi continuă pe un ton

brusc serios:

- Ti-am pregătit cu ce să te schimbi până când îţi vei reînnoi garderoba! Diseară, va trebui să porţi neglijeul alb, încheie întinzându-i lui Li trusa de călătorie.

- Debbie, cum să-ţi mulţumesc? Ai făcut atât de multe pentru mine!

- Nu ştiu.... imediat ce ne întoarcem la San Francisco, mă vei invita la tine pentru a mânca rulouri de primăvară! replică Debbie râzând din toată inima. Acum, pleacă repede. Suntem deja în întârziere!

Jim, Ben şi preotul le aşteptau în faţa cortului care servea de capelă. Jim era foarte elegant într-un costum de culoare închisă, la fel ca Ben, în picioare lângă el.

- Eşti superbă, draga mea, murmură Jim sărutând cu tandreţe buzele logodnicei sale.

După ce semnară actele care le permiteau obţinerea vizei, Li şi Jim pătrunseră în cort pentru a schimba jurămintele care le vor pecetlui destinul.

In ciuda temerilor sale, Debbie nu plânse, ci admiră modul în care evoluară evenimentele spre marea fericire a prietenilor săi.

Puţin mai departe, în faţa altarului improvizat, Jim scoase inelul pentru a-l trece pe degetul logodnicei sale. In clipa în care preotul îi binecuvântă, Debbie

aruncă o privire în direcţia lui Ben. Cu un aer indiferent, acesta părea foarte departe de ceremonie. Oare la ce se gândea? se întrebă ea curioasă.

Exemplul lui Jim şi Li îl va face să-şi schimbe într-o zi vederile?

***

Gata, Jim tocmai îsi pierduse libertatea! gândea Ben exact în acea clipă. In sfârsit, cu atât mai bine pentru el, pentru că asta îi îndeplinea cele mai dragi dorinţe!

Ghicea emoţia lui Debbie. Căsătoria aceasta nu făcuse decât să-i întărească modul de a privi viaţa. Mai mult ca niciodată, va fi convinsă că dragostea conduce lumea.

In ce-l privea, rămânea sceptic. Desigur, în acest caz, simpla dorinţă fizică nu era suficientă pentru a explica purtarea lui Jim si Li. Ar fi stupid să nege, dar ar fi interesant de urmărit evoluţia sentimentelor lor. Oare cum va rezista pasiunea care-i lega în prezent la eroziunea timpului?

Ceremonia ajunse la sfârsit. După ce binecuvântă ultima dată micul grup adunat în cort, preotul dădu semnalul de împrăstiere.

După efuziunile si urările de toate felurile, sora Mary îi invită pe cei patru tineri să vină să mănânce în apartamentele sale. Ben si Debbie nu se putură stăpâni

să râdă, văzând că mâncarea de rezistenţă consta în principal din orez! Totusi, era atât de delicios cu garnitura din carne si legume, încât Debbie îsi uită jurământul de a nu mai mânca orez câte zile va avea!

Când se termină masa, era deja târziu şi tinerii căsătoriţi se retraseră în cortul lor, în timp ce sora Mary îşi puse biroul la dispoziţia lui Ben şi Debbie.

- Sărmana Li! murmură aceasta din urmă, urmărindu-şi cu privirea prietenii care se îndepărtau. N-are nici măcar dreptul la o noapte a nunţii cu adevărat demnă de acest nume!

- Nici vorbă, nu va fi atât de rău, ripostă Ben ridicând din umeri cu un gest fatalist. Cortul lui Jim i se va părea culmea confortului după viaţa pe care a dus-o de peste zece ani! încheie împingând mobilele pentru a întinde sacii de dormit.

- Poate, dar o tânără mireasă merită ceva mai bun! Ştii.... ca în romane... şampanie şi o mulţime de flori.... fără să uităm cearşafurile de mătase sau de satin.... Când mă gândesc că nu are decât sacul de dormit slinos!

- Te înşeli amarnic! exclamă Ben râzând. Jim a prevăzut totul!

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ei bine, imaginează-ţi că s-a gândit să aducă o imensă saltea gonflabilă şi cele mai frumoase cearşafuri!

- Nu este adevărat!

- Ba da! De altfel, totul ocupă întreaga suprafaţă a solului. Ştiu, pentru că l-am ajutat să instaleze totul înainte
de a mă schimba.

Debbie se trânti pe patul improvizat si începu să râdă din toată inima.

- Imi imaginez foarte bine reacţiile lui Li!

- Sunt sigur că, în taină, este încântată, reluă Ben înainte de a veni lângă ea. In ce te priveste, nu am nimic asemănător să-ţi ofer, doar vechiul nostru sac de dormit. Data viitoare când vom face dragoste, va fi într-un pat adevărat, mă angajez solemn!

- Vechiul nostru sac de dormit? repetă însoţitoarea sa cu un aer de îndoială. Mă întreb dacă îl voi putea suporta! Poate în amintirea vremurilor bune de odinioară!

Tânăra femeie se întoarse, înfiorându-se usor. Era frântă de oboseală si perspectiva unei zile de mers prin pădure îi făcea cu adevărat groază.

Cu un gest reflex, îl căută cu mâna pe Ben, pentru a se cuibări lângă el în chip de consolare, apoi deschise

ochii, mirată să nu-l simtă alături.

Imediat, reveni la realitate. Nu mai era sub vechea plasă împotriva ţânţarilor ruptă toată, ci într-o cameră a celui mai
mare hotel din Bangkok.

Intoarse capul şi descoperi părul de culoare închisă al însoţitorului său, chiar mai negru între cearşafurile imaculate. La această imagine, inima îi bătu mai puternic. Cât de mult îl iubea! Il iubea din toată inima pe acest bărbat energic şi curajos, plin de tact şi generozitate. Măcar de ar avea certitudinea că o iubea şi el!

Rezemată într-un cot, Debbie se înclină pentru a-l săruta pe bărbat pe obraz. La această atingere, el ridică pleoapele şi-i zâmbi cu un aer plin de tandreţe.

- Bună, scumpo, spuse Ben atingând uşor părul lui Debbie. Este prima dată când te trezeşti înaintea mea! încheie după ce o sărută lung.

- Da. Am fost surprinsă să văd că dormeai.

Ben se apropie de tânăra femeie şi o strânse lângă el înainte de a răspunde:

- Sunt extenuat, Lotus. Mă simt la capătul puterilor, ca după fiecare misiune.

- Totuşi, ieri păreai încă în plină formă, se miră Debbie. Te-am văzut debordând încă de energie.

- Simplă problemă de antrenament, reluă bărbatul, acoperind faţa lui Debbie cu o ploaie de mici sărutări. Sunt în stare să rezist foarte mult timp, în caz de necesitate, dar după aceea mă prăbuşesc complet.

- Şi asta s-a întâmplat aseară, nu-i aşa? îl tachină Debbie.

O clipă, am crezut că nu-ţi plac, încheie lăsându-si mâna să se plimbe pe pieptul lui.

- N-ai fost deloc mai bravă, mi se pare! replică prompt bărbatul. Am avut impresia că dormeai în picioare.

- N-a fost decât o impresie! In schimb, tu ai adormit efectiv în timp ce eram sub dus, preciză tânăra femeie cu o urmă de maliţie. Şi când te gândesti că-mi pusesem cea mai frumoasă cămasă de noapte, cu scopul de a te seduce!

La aceste cuvinte, Ben izbucni în râs si înlătură cearsafurile pentru a o privi mai bine.

- Iartă-mă, dar nu consider asta foarte tragic! De fapt, nu este prea târziu.... Lasă-mă să te admir!

- Nici vorbă, dimineaţa sunt sifonată toată, stii bine! se lamentă ea întorcând capul. Ai avut timp din plin să-ţi dai seama de asta în timpul sejurului în Vietnam.

- Şi de fiecare dată, am fost frapat de frumuseţea ta, murmură bărbatul punând stăpânire pe gura ei într-

un sărut tandru. Iţi ador neglijeul si te ador si pe tine, încheie după ce o contemplase un timp.

După ce o sărută din nou, se ridică pentru a se aseza între perne.

- Ben? întrebă Debbie, cu o voce ofensată.

Bărbatul râse sarcastic si replică, mângâindu-i trupul.

- Nu te îngrijora! Nu caut deloc un pretext pentru a te evita! Trebuie să telefonez la aeroport pentru a ne rezerva biletele de întoarcere. Poimâine, îţi convine? Asta ne lasă timp să vedem împrejurimile şi să dormim pe săturate.

- Pentru mine este perfect, acceptă Debbie, în timp ce bărbatul se aşează pe marginea patului pentru a lua receptorul.

Debbie se apropiase astfel încât să rămână lângă Ben. Gândindu-se la căsătoria lui Li şi Jim, îşi lăsă distrată vârfurile degetelor să se plimbe pe spatele şi talia lui....

Totul se desfăşurase bine. Li păruse radioasă a doua zi dimineaţă, înainte de a lua autobuzul care trebuia să-i ducă la Bangkok.

Ajunse acolo, cele două perechi se despărţiseră. In timp ce Ben şi Debbie se duseseră direct la hotel, Li şi Jim ajunseseră la ambasadă înainte de închidere,

pentru a scoate actele necesare la obţinerea vizei. Demersurile puteau fi destul de îndelungate şi Jim hotărâse să petreacă luna lor de miere vizitând o parte a Thailandei.

Inainte de a se despărţi, se întâlniseră toţi patru la restaurantul hotelului şi băuseră în cinstea tinerilor căsătoriţi. Spre dezamăgirea lui Debbie, numeroasele pahare veniseră de hac rezistenţei lui Ben. Acesta adormise îndată ce se culcase, privând-o de seara romantică la care visase, se gândi Debbie în timp ce mângâierile îi deveneau mai insistente.

Bărbatul scoase un strigăt de emoţie şi încercă să se îndepărteze, dar Debbie îl urmă continuând să se joace cu el.

- Incetează, te rog! murmură Ben cu mâna pe receptor. Nu.... iertaţi-mă, nu vorbeam cu dumneavoastră, reluă adresându-se persoanei care-i răspunsese. Da.... două bilete.... Debbie, încetează.... te implor! Da... Ben Sako.... Două bilete pentru poimâine dimineaţă...

Debbie făcu să i se audă râsul cristalin, fără să înceteze însă manevrele insidioase.

Acum se ridicase si ea. In miscare, cămasa îi alunecase, descoperindu-i pieptul.

Ben schiţă un gest pentru a se mai îndepărta si

rămase în echilibru lângă noptieră, în timp ce tânăra femeie îi acoperea cu sărutări spatele si ceafa, fără să se preocupe că era pe jumătate goală.

- Debbie, te rog... Zborul de ora paisprezece îmi convine. Da.... mulţumesc foarte mult, încheie Ben, punând aparatul pe soclul său.

Cu un gest rapid, se întoarse, prinse încheieturile mâinilor tinerei femei si o răsturnă pe spate, în mijlocul patului.

Puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut sălbatic si declară cu o voce răgusită de dorinţă:

- Vrăjitoareo! Mă înnebunesti, să stii! Sper doar că, din greseală, nu ne vom afla la celălalt capăt al Statelor Unite!

Debbie îi adresă un zâmbet victorios înainte de a răspunde:

- Totul este din vina ta. Eşti prea tentant! continuă Debbie răsucindu-se pentru a-l muşca de umăr. Mă crezi oare insensibilă la acest gen de provocare?

Ben îi lăsă mâinile pentru a-i scoate cămaşa.

- Ştiu că nu eşti de lemn, Debbie Cheong! spuse jucându-se cu vârfurile sânilor ei.

- Nici tu! ripostă tânăra femeie respirând mai repede. Eşti încântător de bun la mângâieri.

Indelung, îşi explorară reciproc trupurile goale,

apoi Debbie întrebă foarte încet, îndrăznind o mângâiere mai precisă:

- Iţi place asta?

- Ca şi când n-ai şti! replică Ben fără să înceteze să-i acopere pieptul cu sărutări.

Incet, gura sa îşi continuă explorarea lentă. După ce întârzie pe talia subţire a însoţitoarei sale, se opri pe urma mai deschisă la culoare a bikinilor lui Debbie.

- Dar ţie, îţi place asta?

- Da, îi răspunse ea în şoaptă.

- Şi asta? continuă bărbatul, cu buzele alunecând mai jos.

- Da.... Ben.... oh, da.... oftă Debbie într-un murmur de extaz, în timp ce bărbatul se aplecă pentru a o lua cu înflăcărare.

O aduse foarte repede în culmea plăcerii, asteptând cu răbdare să fie gata, să-si piardă puterile înainte de a izbucni la rândul său si a i se alătura într-un extaz comun.

Rămaseră minute întregi nemiscaţi unul în braţele celuilalt, apoi Ben se eliberă si întrebă pe un ton ironic:

- Te-ai consolat pentru dezamăgirea de aseară?

- Intru totul! acceptă Debbie cu usurinţă. Ne vom mai vedea când ne vom întoarce la San Francisco? spuse pe un ton prefăcut indiferent.

- Sper să te întâlnesc în weekend, replică Ben sărutându-i buzele. Şi poate chiar în timpul săptămânii! La drept vorbind, mi-ar plăcea să te văd cât mai des posibil, Lotus, pentru că ne simţim atât de bine împreună!

- Subscriu la program, încuviinţă tânăra femeie. Acum, dacă am face un dus? Nu uita că mi-ai promis să mă duci să vizitez niste temple.

Se întoarse îmbrăcată cu juponul, când însoţitorul său făcu observaţia:

- Dacă nu te mai îmbraci puţin, nu vom mai pleca niciodată.

Tânăra femeie îi scoase limba strengăreste, îmbrăcând o rochie usoară de vară. Apoi se aseză pe marginea patului si începu să se consacre micului dejun, în timp ce Ben intră si el în baie.

- Sper că Jim si Li vor avea de asemenea timp să descopere oraşul, remarcă tânăra femeie, în clipa când el apăru îmbrăcat şi bărbierit.

- Nu-ţi face griji pentru ei, îi răspunse indiferent. Aminteşte-ţi că sunt în plină lună de miere!

Expresia lui Debbie se îmblânzi când continuă pe un ton visător:

- Sunt atât de mulţumită pentru ei! Sunt atât de fericită să constat că dragostea dintre un bărbat şi o

femeie poate dura, încheie ungând cu unt un corn.

- Oare ce-ţi permite să afirmi că va dura? întrebă însoţitorul său fără să înceteze să mănânce.

Debbie îşi lăsă ceaşca de cafea şi-l privi cu un aer stupefiat:

- Şi de ce ar trebui să cred contrariul? După toate prin câte au trecut, sunt sigură că va fi o căsnicie reuşită. In sfârşit, Ben.... se iubesc! De ce oare trebuie să reconsideri totul?

Bărbatul se aşeză indiferent picior peste picior şi susţinu o clipă privirea însoţitoarei sale înainte de a replica:

- Poate încercările erau cimentul care-i lega...

- Explică-te. Mărturisesc că nu înţeleg.

- Totuşi, este simplu, Debbie. Imaginează-ţi.... doi logodnici despărţiţi de război, care se regăsesc după ani de chinuri. Este emoţionant, nu-i aşa? Ce se va întâmpla cu ei la întoarcerea la San Francisco? Ca toată lumea, vor avea de înfruntat grijile de fiecare zi, problema banilor. Cât timp vor rezista sentimentele lor la banalitatea vieţii în comun?

- Denigrezi totul! exclamă Debbie sărind în picioare. Nu poţi decât să te gândesti la ce este mai rău! Nu crezi în dragoste si faci totul pentru a demonstra cât de bine fondată este teza ta!

- Dar ce vrei, Debbie, dragostea nu există! Preferi să te amăgesti cu povesti în loc să accepţi realitatea si esti liberă s-o faci, dar nu mă obliga să văd lucrurile ca tine! In tot cazul, ai ales ca exemplu un cuplu extraordinar. Priveste în jurul tău! Nu ţin seama de mine... mă gândesc la părinţii tăi.... sau la ai mei.... sau la Kevin si la tine. Vezi că dragostea nu durează!

- Poate în aceste cazuri, dar as putea să-ţi citez căsnicii reusite, se încăpăţână Debbie, cu ochii plini de lacrimi. Părinţii lui Jim, sau chiar ai lui Li.... proprii mei bunici. Este vorba într-adevăr de dragoste, nu poţi să negi!

- Mă simt incapabil să judec, Debbie, reluă el grav. In ce mă priveste, dragostea este un sentiment care îmi rămâne străin.

Debbie se dădu un pas înapoi si păli ca si când ar fi fost lovită.

- Debbie, îmi pare rău, reluă Ben fără s-o lase să vorbească. Ştiu că sperai mai mult, dar refuz să te mint, chiar pentru a-ţi face plăcere. Nu cred în dragoste, nu ţi-am ascuns-o niciodată. Totuşi, asta nu mă împiedică să apreciez ce am împărtăşit.... plăcerea, tandreţea, umorul şi complicitatea. De ce să complicăm totul?

- Dacă trebuie să-ţi explic, Ben, atunci într-adevăr

situaţia este chiar disperată, murmură tânăra femeie fără să-şi poată stăpâni lacrimile. Totuşi, voi încerca. Acea plăcere despre care vorbeşti, tandreţea şi complicitatea, eu le numesc "dragoste"! Te iubesc, Ben, te iubesc din prima zi! Te iubesc chiar înainte de a-mi da seama. Nu mi-e ruşine de sentimentele mele. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată un bărbat, mai mult decât l-am iubit vreodată pe Kevin!

Tăcu o clipă, apoi reluă, măsurând camera cu nervozitate:

- In aceste condiţii, sunt incapabilă să continuu să-ţi fiu amantă. Aveam intenţia să rămân cu tine cât timp mă vei vrea, dar nu mai este posibil. Nu pot să iubesc pe cineva care nu simte nimic pentru mine.

- Ei bine, Debbie, când te vei hotărî în sfârşit să te comporţi ca un adult? bombăni Ben ridicându-se la rândul său. Oare ce pretinzi de la mine? Să te mint? Să-ţi povestesc întâmplări instructive?

- Nu! replică tânăra femeie cu o voce înecată de lacrimi. Nu-ţi cer decât să-ţi pese de mine. Mi-ar plăcea să mă iubeşti, pretind prea mult? încheie, împăturindu-şi cămaşa înainte de a o aranja în valiză.

- Dar ce faci? se miră Ben văzând-o pe tânăra femeie adunându-si lucrurile de toaletă. Ce ţi s-a întâmplat deodată? Ai înnebunit?

- Plec... chiar astăzi. M-am plictisit de tine si de lipsa ta de discernământ. Pentru că nu vrei să înţelegi nimic, te părăsesc. Poţi continua să trăiesti cum ai făcut-o întotdeauna. Mie, asta nu-mi convine. Doresc să iubesc si să fiu iubită.

- Debbie, esti ridicolă...

Fără măcar să-i răspundă, ridică receptorul si chemă băiatul de pe etaj.

- Voi lua avionul chiar în această după-amiază, spuse după ce închise.

- Te-ai gândit bine? o întrebă Ben, încruntându-se. Odată trecută de această usă, totul va fi terminat între noi. Nu vei regreta?

In aceeasi clipă, se bătu la usă si Debbie înmână bagajele sale angajatului hotelului înainte de a riposta:

- Ba da, Ben, regret deja! Numai că n-am de ales. Doresc să obţin ceva ce tu nu-mi poţi da, încheie iesind din încăpere fără măcar să se întoarcă.

Ca un automat, Debbie străbătu holul de la parter, apoi strigă un taxi pentru a o duce la aeroport.

Cu inima frântă, privea străzile si mulţimea colorată. Iubea un bărbat nemilos, un bărbat rece, lipsit de sentimente. Era mai bine să plece decât să sufere fără speranţă....

Fără o privire pentru femeile care i se ofereau de

fiecare parte a bulevardului, Ben mergea la întâmplare, pierdut în gândurile sale.

Sperase totuşi că o fată va şti să-i schimbe ideile. De la plecarea lui Debbie, cu o săptămână mai înainte, nu reuşise s-o uite. Fără ea, viaţa părea anostă şi lipsită de interes.

N-ar fi crezut niciodată posibil să regrete pe cineva cum o regreta, se gândi bărbatul, aplecându-se pentru a proteja flacăra brichetei.

Totuşi, lumea era plină de femei la fel de tinere şi la fel de dezirabile ca Debbie. De ce oare amintirea sa devenise o asemenea obsesie?

Dragostea.... Ii cerea mai mult decât îi putea da. Dragostea era bună pentru oamenii de genul ei... ca Li sau Jim Anderson. In ce-l privea, acest fel de emoţie îi va rămâne străin pentru totdeauna.

Capitolul 13

Debbie stătea alături de domnul si doamna Anderson la aeroportul din San Francisco pentru a astepta sosirea lui Jim si a lui Li.

- Crezi că acela este avionul lor? întrebă domnul Anderson arătând un aparat care tocmai descria cercuri largi deasupra pistei.

- Poate, replică tânăra femeie. Nu uitaţi că am venit înainte. In principiu, nu sosesc decât într-un sfert de oră.

- Sper că nu esti contrariată că am venit atât de devreme, interveni doamna Anderson aranjându-si buclele decolorate. Suntem atât de grăbiţi să ne vedem copiii! Am asteptat această zi cu atâta nerăbdare! Debbie... sunt destul de bine asa? o întrebă netezindu-si cu mâna gulerul taiorului.

- Sunteţi perfectă, nu vă frământaţi, o linisti Debbie.
Credeţi-mă, sunteţi mult mai bine decât Jim si Li când s-au întâlnit după toţi acesti ani! De altfel, eram toţi într-o stare cu adevărat catastrofală, încheie privindu-si unghiile cu manichiura făcută.

- Pari încă puţin obosită. Debbie, observă însoţitoarea sa. Această călătorie probabil te-a epuizat, continuă ea, îmbrăţisând-o pe tânăra femeie cu un gest

amical. Ne-am făcut atât de multe griji pentru tine! Cum a reacţionat tatăl tău aflând ce s-a întâmplat?

La această evocare, Debbie îsi stăpâni un zâmbet amuzat.

- Să spunem că n-a fost încântat. Câteva secunde, am crezut că va exploda. După ce s-a calmat, a fost interesat de tot ce i-am povestit. Intotdeauna a adorat Vietnamul si cea mai dragă dorinţă a sa ar fi să se întoarcă acolo, încheie Debbie înăbusindu-si un căscat.

- Nu ţi-ai revenit încă după expediţie, reluă doamna Anderson, observând cearcănele care subliniau ochii lui Debbie. Măcar dormi suficient?

Debbie dădu afirmativ din cap. De la despărţirea de Ben, adormea îndată ce punea capul pe pernă. Cu toate acestea, nu reusea să alunge un sentiment de oboseală permanentă. Ii era greu să-si termine ziua si, în cea mai mare parte a timpului, se ducea la culcare fără să se gândească la cină.

Oare suferinţa o epuiza atât de mult? De la plecarea din Bangkok, nu avusese nicio veste de la Ben. Desi stiuse că nicio cale de înţelegere nu era posibilă între ei, suferea totuşi că-l pierduse pe bărbatul pe care-l adora. Oboseala sa era probabil preţul efortului pe care trebuise să-l facă pentru a pleca fără speranţă de întoarcere.

In spatele ei, familia Anderson începuse să se agite.

- Crezi că Li ne va iubi? o întrebă mama lui Jim cu oarecare teamă. Oare se va simţi bine în apartamentul pe care i l-am pregătit?

- Sper mai ales că va reuşi să se acomodeze cu obiceiurile noastre, adăugă soţul său. Manierele noastre s-ar putea să-i pară deplasate.

- Nu vă neliniştiţi! le repetă Debbie. Cu siguranţă, şi ea îşi face griji. Priviţi! Avionul lor tocmai aterizează!

Se apropiară de barierele de securitate şi supravegheară primii pasageri. Brusc, Debbie recunoscu silueta lui Jim.

- Pe aici! strigă ea agitând mâna.

Tânărul bărbat o zărise şi se aplecă spre Li pentru a-i arăta prezenţa lui Debbie.

- V-o prezint pe soţia mea, spuse bărbatul puţin mai târziu, după ce-şi îmbrăţişă părinţii.

Cu ochii umezi de lacrimi, doamna Anderson îşi strânse nora la piept, bâiguind foarte încet:

- Bine ai venit. Am fost atât de grăbiţi să te cunoaştem în sfârşit!

- Suntem atât de fericiţi, reluă soţul său apropiindu-se şi
el.

- Mulţumesc, murmură Li cu un zâmbet plin de

recunostinţă. Jim mi-a vorbit despre dumneavoastră.... Ştiu tot ce aţi făcut pentru a-l ajuta în toţi acesti ani. Este norocos să aibă niste părinţi ca dumneavoastră.

Tăcu, se întoarse spre Debbie si adăugă cu o voce mirată:

- Ben nu este cu tine?

- Nu. Nu ne mai vedem. Iţi voi explica mai târziu, încheie tânăra femeie încet.

După ce luară bagajele lui Jim si Li, urcară toţi cinci în masina familiei Anderson. Cei doi călători erau foarte obosiţi. Debbie îi lăsă în usa apartamentului lor după ce promise să vină a doua zi dimineaţă s-o ia pe Li pentru a merge la cumpărături în centrul din San Francisco.

Intoarsă acasă, tânăra femeie ronţăi câteva îmbucături înainte de a se culca.

După cum prevăzuse, Debbie ajunse la sfârsitul dimineţii la prietenii săi. Jim propuse să le însoţească, dar cunoscându-i aversiunea pentru cumpărarea hainelor, cele două femeie se grăbiră să refuze oferta.

Iesind din apartament, Li nu-si putu stăpâni un fior usor si se înfăsură strâns în puloverul doamnei Anderson.

- Imi va fi greu să mă obisnuiesc cu frigul, observă ea distrată.

- Intr-adevăr, este rece pentru acest anotimp, recunoscu prietena sa. Totuşi, linişteşte-te. Aici, iarna este relativ blândă. Te-ai fi putut căsători cu un canadian şi să trăieşti cea mai mare parte a anului în zăpadă!

- Ce oroare!

Ajungând la centrul comercial, Li nu încetă să se extazieze în faţa schimbărilor survenite în cursul anilor. Brusc, profitând de un stop, se instală comod în scaunul său şi întrebă încet:

- Vrei să-mi vorbeşti de Ben, sau este prea personal?

Debbie ridică din umeri cu un gest fatalist, înainte de a
răspunde cu o voce nesigură:

- Speram că vederea fericirii voastre îl va face să-şi schimbe părerea. A făcut dragoste cu mine în mod minunat, m-a tratat cum niciun bărbat n-a făcut-o vreodată, apoi m-a privit în ochi şi mi-a declarat că nu mă iubea şi nu mă va iubi niciodată!

Nervoasă, Debbie îşi şterse lacrimile pe care nu le putuse reţine, fiind atentă să nu-şi şteargă machiajul.

- Se înşală, declară prietena sa.

- Ştiu. Am petrecut trei luni încercând să-l conving de asta. Nu vrea să admită că dragostea este o

realitate.

- Nu asta am vrut să spun, continuă Li. Te iubeşte. Este suficient să vezi modul în care te priveşte. Te iubeşte, dar nu-şi dă seama.

- In niciun caz! obiectă Debbie, cu o urmă de duritate.

- Ba da, insistă prietena sa. Sare în ochi, te pot asigura. Poate ai gresit părăsindu-l astfel.

- Poate, dar ce s-a făcut rămâne făcut! Atâta timp cât priveste viaţa cum o face acum, nu ne vom înţelege. Dar în niciun caz să nu-ţi faci griji pentru mine, încheie oprindu-se la marginea trotuarului.

Cele două femei îsi petrecură restul zilei făcând cumpărături. Puţin dezorientată de la sosirea sa, Li nu întârzie să se obisnuiască până la urmă cu exagerările modei si-si cumpără o mulţime de haine.

Intorcându-se seara, îi arătă cu mândrie achiziţiile lui Jim, rămas acasă.

- Dacă ai cina aici? îi propuse acesta lui Debbie în clipa în care se pregătea să plece.

Debbie preferă să refuze. Jim si Li erau încă proaspăt căsătoriţi si apreciau să rămână singuri amândoi. In ce o privea, dorea să se culce devreme după această zi petrecută prin magazine. După ce mâncă un fruct si un iaurt, se duse în camera sa, fără

să vrea să se gândească la ipoteza nebunească ce i se impunea.

In următoarele cincisprezece zile, oboseala deveni mai insidioasă, în timp ce greţurile matinale o lăsau extenuată pentru toată ziua. Era timpul să privească adevărul în faţă. In timpul sejurului în Vietnam, nu luase nicio precauţie. Trebuia să fie însărcinată.

După câteva zile, văzând că situaţia nu se ameliora, Debbie îi telefonă ginecologului, care-i stabili o întâlnire la sfârşitul după-amiezii.

- Jim, trebuie să mă duc la medic. Voi lipsi o oră sau două, spuse tânăra femeie pătrunzând în biroul lui Jim. Dacă se întreabă de mine, poţi spune că nu lipsesc mult?

Bărbatul înălţă capul şi se încruntă văzând trăsăturile trase ale prietenei sale.

- Ce ai? Ce nu este în regulă, Debbie? In sfârşit.... sunt un prost. Dacă te-ai fi simţit bine, n-ai fi simţit nevoia să-ţi consulţi medicul! De altfel, de un anumit timp pari obosită. Probabil ai contractat ceva în timpul călătoriei....

- Poate, acceptă tânăra femeie, frapată de ironia involuntară a constatării lui.

- In orice caz, vino să mă vezi îndată ce te vei întoarce, continuă Jim pe un ton preocupat. De-abia

aştept să ştiu ce-ţi va găsi!

- De acord, îi promise tânăra femeie ieşind din încăpere pentru a aştepta un taxi.

Ajunsă la specialist, aşteptă cu nerăbdare rezultatul testului. Oare ce va face dacă era însărcinată, aşa cum totul arăta? se întrebă cu îngrijorare sporită.

Era adâncită în gândurile sale când o infirmieră o strigă din nou. După ce se dezbrăcase, Debbie se întinse pe masa de consultaţii.

- Sunt însărcinată? întrebă în clipa în care doctorul îsi făcu apariţia.

Bătrânul bărbat dădu din cap înainte de a-i răspunde.

- Dacă am înţeles bine, nu este chiar o veste bună pentru dumneata?

- Nu, nu chiar, recunoscu Debbie.

- Să vedem mai îndeaproape... Apoi, vom studia împreună cea mai bună soluţie.

După ce o ascultă cu grijă, doctorul Osgood se îndreptă si declară fără s-o privească măcar.

- Mai întâi, îţi voi spune că esti însărcinată în două luni si jumătate. Dacă doresti, voi putea fi mai exact după ce vei face o ecografie.

Vietnamul! Copilul său fusese conceput undeva în mijlocul junglei! Poate chiar în acea seară minunată, pe

malul râului!

- Când este prevăzută nasterea? întrebă, străduindu-se să-si ascundă emoţia.

- In aprilie. Voi fi mai categoric după ecografie, repetă medicul. Imbracă-te si vino în biroul meu....

Docilă, Debbie urmă ordinele practicianului si se duse în încăperea vecină. Un copil! Astepta un copil! Cât ar fi fost de fericită în alte împrejurări! Incă îsi amintea eforturile disperate de la începutul scurtei sale căsătorii cu Kevin....

Ginecologul obervă imediat emoţia pacientei si o invită să
se aşeze:

- Nu eşti obligată să ai un copil, ştii, nu-i aşa? Oricum, nu era prevăzut....

- Ei bine, în mijlocul Vietnamului, mi-ar fi fost greu să-l evit, îi explică Debbie, făcându-i un rezumat rapid al modului cum îşi petrecuse vara.

- Ei bine, după cum ţi-am spus, te poţi gândi la diferite soluţii, continuă medicul. Poţi păstra copilul, să avortezi sau să-l ai, dar să-l abandonezi. Cunosc un cuplu care ar fi foarte fericit să-l adopte. Dacă te hotărăşti să-l păstrezi, ai avea interesul să-l contactezi pe tată.

- Nu, răspunse Debbie cu asprime.

- Oricum, n-ai nevoie să iei decizia imediat. Deocamdată, îţi voi prescrie doar un medicament pentru a-ţi calma greţurile şi un întăritor, pentru că eşti obosită.

- De acord, încuviinţă tânăra femeie. De altfel, cred că voi păstra copilul.

- Mai gândeşte-te. Nu te grăbi....

Doctorul Osgood îi scrise reţeta, apoi îşi conduse clienta până la uşa cabinetului. După ce-i mulţumi călduros, Debbie îşi făcu datoria să se întoarcă la serviciu.

Va avea un copil, se gândi atingându-şi cu timiditate pântecul. Copilul lui Ben.... Copilul lor... In general, Debbie nu era împotriva avortului, dar în acest caz, nu se punea problema! Il iubea pe Ben şi ştia deja că va iubi copilul.
Orice s-ar întâmpla, copilul va vedea lumina zilei la data fixată!

Ajunsă în biroul său, Debbie începu să traducă un comunicat foarte plicticos. Fără să vrea, gândurile îi reveneau la maternitatea sa. Cum va face să-si crească singură copilul? Va avea probleme să joace în acelasi timp rolul de tată si de mamă. Fără să mai vorbească de reacţiile tatălui său. Va fi furios si dat peste cap. Cât despre bunica sa, prefera nici să nu se gândească la

asta.

Brusc, izbucni în hohote de plâns disperate. Cu fruntea în mâini, plânse ca si când inima i se sfâsia.

Brusc, înălţă capul, simţind o mână pe umărul său, în timp ce Jim exclamă complet speriat:

- Debbie, ce se întâmplă? Ce ţi-a spus doctorul? De ce plângi astfel?

Tânăra femeie se îndreptase si-si tampona ochii, încercând în zadar să-si stăpânească plânsul.

- Oh, Jim, astept un copil! se lamentă printre suspine. Sunt însărcinată, cu Ben!

Bărbatul îsi înăbusi o înjurătură înainte de a se lăsa în jos pentru a o lua în braţe.

- Haide, Debbie, nu este atât de îngrozitor, spuse legănând-o la pieptul său lat.

- Ce se va întâmpla cu mine? bâigui tânăra femeie, cu pleoapele rosii de plâns.

- Mai întâi, mi-ar plăcea să te calmezi puţin, reluă Jim întinzându-i batista sa. Apoi, te voi duce acasă.

- Nu! In niciun caz nu vreau să vă deranjez pe Li şi pe tine, protestă însoţitoarea sa. Acum, totul va fi în ordine.

- Nu fi ridicolă, continuă Jim, luând telefonul pus pe birou. Li.... ce faci, iubito? Vom avea o invitată diseară. Debbie vine cu mine. Poţi să ne faci ceva bun pentru

masă?

Tăcu o clipă, apoi reluă cu putere:

- Nu.... nu se simte foarte bine. Iţi voi explica mai târziu. Pe curând.... Te sărut.

La sosirea lor, Li îi aştepta în uşă. După o privire rapidă la faţa pătată de lacrimi a prietenei sale, o lăsă să intre şi-i întinse un pahar plin cu un lichid de culoarea ambrei. Debbie se pregătea docilă să-l ia, când avu o tresărire şi i-l întinse lui Jim.

- Nu pot să beau alcool..

- Eşti bolnavă? se miră prietena sa.

- Nu chiar, dar femeile însărcinate trebuie să fie rezonabile.

- Oh! Eşti sigură? exclamă Li venind să se aşeze pe canapea lângă Debbie.

- Pe deplin. Vin de la medic.

Jim înaintase şi întrebă înainte de a lua un scaun:

- Ce preferaţi? Să cinăm imediat sau să stăm liniştiţi de vorbă?

- Să cinăm puţin mai târziu, sugeră Debbie. Tocmai am luat medicamentele si nu-mi este foarte foame.

- Oricum, rulourile de primăvară nu sunt încă terminate complet, nu-ţi face griji! interveni Li cu un aer agitat. Totul este din vina noastră, Jim! Dacă n-am

- Totul este din vina mea, vrei să spui! o întrerupse

soţul său cu înflăcărare. Dacă n-as fi obligat-o pe Debbie să ne însoţească, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

La aceste cuvinte, Debbie nu se putu stăpâni să nu râdă pentru prima dată de la începutul zilei.

- Ascultaţi. .Mi se pare că Ben si cu mine suntem primii
vinovaţi! Ar fi trebuit să fiu atentă. Tata m-a avertizat în ajunul plecării mele si cunosteam perfect caracterul lui Ben. Voi chiar n-aveţi nimic să vă reprosaţi!

- Poate, dar dacă nu te-as fi obligat să-l urmezi pe Ben Sako, n-aţi fi devenit niciodată amanţi si acum n-ai fi fost însărcinată, continuă Jim ridicându-se pentru a măsura salonul în lung si-n lat, cu mâinile vârâte în buzunarele
pantalonilor. In sfârsit… nimic nu te obligă să ai acest copil….

- Jim!

Cu mâinile în faţa gurii, Li îl măsura cu o privire îngrozită.

- Ştii, în zece ani, obiceiurile au evoluat. Acum, avortul este legal, o linisti soţul său.

Debbie scutură din cap cu încăpăţânare:

- Nu. N-aş putea să mă hotărăsc niciodată la asta. Il iubesc pe Ben şi simt că-i voi iubi copilul. Am intenţia

să-l păstrez şi să-l cresc cum pot mai bine. Evident, singură, ceea ce nu va fi uşor şi mă îngrijorează puţin. Fără să mai vorbesc de tata şi de biata bunică-mea, care vor fi tulburaţi!

Tăcu, pentru a-şi şterge obrajii umezi de lacrimi şi termină mai în şoaptă:

- Va trebui să le mărturisesc adevărul! De-abia îndrăznesc să mă gândesc!

- Nu te frământa în legătură cu ei, o linişti Li cu amabilitate. Vei vedea, vor fi nebuni după copil!

- Şi apoi, nu eşti singură, interveni Jim. Li şi cu mine suntem aici şi vom veghea asupra ta!

Tăcu şi dispăru în încăperea vecină înainte de a reveni fluturând un cec.

- Mai întâi, să-ţi înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat. Aveam intenţia să-l aduc la birou, dar am uitat complet. Jerry Chan mi i-a înapoiat şi Li a vândut aurul care-i rămăsese. Sako a fost plătit! Totul îţi aparţine!

- Nu este grabă, protestă Debbie. Tu şi cu Li veţi avea nevoie de un apartament.

- Şi tu? Va trebui să te muţi înainte de naşterea copilului, observă Li cu multă blândeţe.

- Te rog, Debbie, fă-mi plăcerea şi ia cecul! reluă Jim. N-ai ezitat să-ţi rişti viaţa pentru a o salva pe Li,

acceptă cel
puţin banii care-ţi revin!

Când Debbie puse cecul în posetă, Jim o întrebă cu curiozitate:

- Ai intenţia să-l anunţi pe Sako de situaţie?

- Nu.

- Ar trebui să-l pui la curent, mi se pare, remarcă prietena sa, cu amabilitatea obisnuită.

- Şi pentru ce? Copilul acesta n-are nevoie de un tată lipsit de sentimente omenesti!

- Te vom ajuta, Debbie, poţi conta pe noi, îi aminti prietena sa.

- Mulţumesc, sunteţi foarte amabili! bâigui tânăra femeie, ascunzându-si emoţia.

- Vei vedea, nu te vom lăsa, îi promise Jim cu un zâmbet usor. Cât despre tatăl tău, îndată ce-si va reveni din soc, te va susţine si el, sunt convins. Acum, dacă am trece la masă? continuă vesel. Te găsesc foarte slabă pentru o viitoare mamă!

Debbie îl urmă în sufragerie, în timp ce Li prăjea rulourile de primăvară. Greaţa i se calmase sensibil. Pentru prima dată de multe zile, îsi dădu seama că era flămândă....

Incet, septembrie se încheie şi sosi octombrie, cu cortegiul lui de ploi şi de ceaţă. Debbie se simţea încă

obosită. Din fericire, de mai multe ori pe săptămână, Jim o invita la cină, în compania lui Li.

Pentru a evita orice oboseală, o conducea apoi până în Sausalito, unde tânăra femeie nu mai avea decât să se culce şi să doarmă până a doua zi dimineaţă.

Gordon şi Nyen-Nyen remarcaseră paloarea şi mina ei răvăşită, dar Debbie evitase problema punând oboseala actuală pe seama celor trei luni petrecute în Orient.

In ciuda sfaturilor lui Jim şi Li, nu găsise încă puterea de a-şi anunţa tatăl că aştepta un copil de la Ben Sako.

Totuşi, era imposibil să amâne la infinit, era conştientă de asta. Se hotărî să-şi anunţe mai întâi bunica, ale cărei reacţii păreau mai puţin înspăimântătoare decât cele ale tatălui său. Apoi, îi va vorbi acestuia.....

Sâmbăta următoare, tânăra femeie îi telefonă bunicii, care o invită la cină, cum o făcea întotdeauna la sfârşitul săptămânii.

După ce-şi lăsase maşina mai jos de imobil, Debbie urcă scara şi se opri în faţa uşii lăcuite în roşu. Cu inima bătând puternic, îşi recăpătă respiraţia şi ciocăni scurt.

Bunica o întâmpină cu tandreţea obişnuită şi o

conduse până în micul salon.

- Oare când mi-o vei aduce pe prietena ta? o întrebă,
când nepoata se instala pe canapea. De-abia astept s-o revăd.

- Aveam intenţia, dar n-am avut timp, îi explică Debbie. Dacă esti liberă, am putea veni săptămâna viitoare? I-am promis să-i dau câteva lecţii de conducere. Vom profita de asta pentru aţi face o vizită.

- Cum se simt tinerii căsătoriţi? reluă bătrâna doamnă cu un zâmbet înduiosat.

- Foarte bine. Cât de bine se poate. Radiază de fericire.

- Sunt încântată pentru ei. Mi-ar plăcea atât de mult să fie la fel si pentru tine, draga mea! oftă ea, studiind-o pe tânăra femeie cu mai multă atenţie. In această clipă, ai ochii foarte tristi. Ce se întâmplă, Debbie? Oare îl regreţi pe Kevin?

- Pe Kevin? In niciun caz! Nu este ca un străin pentru
mine. Nu, eu...

Se opri, îsi muscă buzele si continuă pe un ton repezit:

- Sunt însărcinată, Nyen-Nyen...

- De cât timp? exclamă bunica sa.

- De cel puţin trei luni. Doctorul Osgood n-a putut fi mai exact.

- S-a întâmplat în timpul sejurului în Vietnam, nu-i asa? Tatăl este acel soldat, mercenarul care a fost cu tine?

Debbie dădu afirmativ din cap, apoi reluă cu timiditate:

- Mă vei considera o proastă si vei avea dreptate. Tata mă avertizase, dar asta nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de el.

- Ce vei hotărî? Vei păstra copilul?

- Da, Nyen-Nyen. Ştiu că sunt stupidă, dar îl iubesc pe Ben şi ţin să am copilul. Mă judeci foarte rău? încheie întorcând capul.

Bunica se aplecă pentru a o atrage spre ea şi murmură cu o voce plină de tandreţe:

- Oare cum aş putea să te judec rău, draga mea? Te iubesc şi sunt mândră de decizia ta. In ce te priveşte, eşti îndrăgostită încă de bărbatul care ţi-a făcut acest copil, nu-i aşa?

- Da, Nyen-Nyen, acceptă Debbie în şoaptă.

- In acest caz, n-ai nimic de regretat, declară bătrâna doamnă cu autoritate.

Debbie o privi o secundă cu un aer stupefiat, înainte de a întreba:

- O gândeşti cu adevărat?

- Bineînţeles! Vei aduce pe lume un copil din dragoste. Trebuie să fii mândră de tine!

- Nyen-Nyen, te iubesc atât de mult! exclamă Debbie cu ochii plini de lacrimi. Mi-a fost atât de teamă că te şochez!

- Draga mea, din partea ta, nu mă poate răni nimic! Care a fost reacţia tatălui tău? reluă pe un ton preocupat.

- Nu i-am spus încă nimic,mărturisi Debbie cu

regret. N-am avut curaj până acum. Cu siguranţă, se va supăra şi va avea dreptate, dar nu pot suporta ideea de a-l auzi ţipând!

- Cât de rău îl cunosti! observă cu blândeţe bunica sa. Nu va ţipa.... Dar, cu cât vei astepta mai mult, cu atât va fi mai necăjit.

- Ştiu, dar n-am îndrăznit. Poate săptămâna viitoare....

Trecând la masă, cele două femei continuară să vorbească
despre copil si despre măsurile la care trebuia să se gândească în curând.

Era foarte târziu când Debbie se hotărî în sfârsit să-si ia rămas-bun.

Bunica o conduse până la usa de la intrare, apoi o urmări cu privirea până ce tânăra femeie urcă în masina sa decapotabilă.

In ciuda eforturilor de a face impresie bună, era evident că Debbie suferea de această situaţie, se gândi înăbusindu-si un oftat de regret.

Bătrâna doamnă rămase îndelung nemiscată în mijlocul salonului, pierdută în gândurile sale. Brusc, înălţă capul cu un aer decis si merse la telefon, unde formă numărul fiului său.

- Gordon? Mama ta la aparat. Trebuie să te văd....

Nu.... nu te îngrijora. Mă simt perfect. As vrea doar să vorbim despre Debbie.... Nu.... Poţi să vii imediat? Perfect, nu m-am culcat. In jumătate de oră? Te astept, copilul meu, încheie Nyen-Nyen, închizând încet.

Capitolul 14

In somnul adânc, Debbie nu-şi putu stăpâni un fior uşor. Nu visase. Tocmai răsunase soneria de la uşa de la intrare. Cine putea veni? Nu aştepta pe nimeni, trase concluzia consultând cadranul deşteptătorului. Ora unsprezece! Şi ea care prevăzuse să se trezească devreme, pentru a face puţină ordine în apartament, înainte de a merge la cinema! Trezirea târzie îi dădea toate planurile peste cap, îşi spuse sărind din pat pentru a-şi îmbrăca halatul, înainte de a alerga până în vestibul.

- Tată! exclamă ea descoperindu-şi tatăl nemişcat în uşă. Hm.... intră, te rog.... Mă duc să-ţi fac o cafea, continuă când Gordon se aşeză într-un fotoliu în salon.

- Du-te mai degrabă să te îmbraci. Voi prepara eu cafeaua, dacă aroma ei nu te deranjează prea mult. Mama ta
nu putea s-o suporte când te astepta.

- Asadar, stii! exclamă tânăra femeie evitându-i privirea. Nyen-Nyen ţi-a spus tot!

- Da. M-a ameninţat chiar cu cele mai rele represalii dacă am ghinionul să te fac să plângi. Asa că te conjur, nu face mutra asta! Poţi fi linistită, nu te voi chinui, continuă cu o urmă de asprime în voce. Nu mi-ai răspuns. Doresti cafea? In ce mă priveste, o cească nu-

mi va face rău!

Avea o mină îngrozitoare si trăsăturile trase, iar tânăra femeie ghici că fără îndoială nu închisese ochii toată noaptea.

- Voi bea si eu, replică Debbie încet. Doctorul Osgood nu mi-a interzis. In cantitate moderată, nu poate să-i dăuneze copilului.

In timp ce tatăl său dispărea în direcţia bucătăriei, Debbie îmbrăcă niste blugi vechi fără să le ridice fermoarul si o bluză largă pentru a-si ascunde formele plinuţe. După ce se spălă pe dinţi si se pieptănă, se întoarse în salon unde Gordon sosi cu o farfurie plină de tartine fierbinţi.

- Cafeaua va fi gata curând. Până atunci, ai face bine să mănânci....

- Cu plăcere, acceptă tânăra femeie muscând cu poftă din pâinea prăjită crocantă.

După ce-si umplu ceasca si pe cea a fiicei sale, Gordon veni si se aseză. O observă îndelung pe Debbie înainte de a
întreba cu o blândeţe neobişnuită la el:

- N-am intenţia să-ţi fac reproşuri, Lotus, dar mi-ar plăcea să ştiu. Ce s-a întâmplat exact? Te-am avertizat totuşi împotriva acestui individ?

- Ştiu, oftă ea. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Jerry

n-ar fi fost rănit. A trebuit să-l înlocuiesc şi.... în sfârşit, eu.... el....

- A profitat de asta! încheie Gordon, fără s-o lase să vorbească.

- Nu, tată, nu chiar!

Un timp, Debbie păru că se pierde în amintiri, apoi reluă mai calm:

- La drept vorbind, în timpul călătoriei am descoperit o altă faţetă a caracterului lui Ben. Nu te-ai înşelat în legătură cu el. Poate fi dur şi nemilos, dar este în stare şi de blândeţe, şi chiar de loialitate...

- Asta nu l-a împiedicat să plece îndată ce şi-a terminat misiunea! sublinie tatăl său cu oarecare duritate.

- Am avut o scenă îngrozitoare la Bangkok, îi mărturisi fiica sa. El nu crede în dragoste şi, după tot ce am trăit, n-a ezitat să declare că nu cunoaşte acest gen de sentiment. Dar în aceste condiţii, relaţiile dintre noi deveneau de neconceput.

- Ben ar fi dorit să continue să te vadă? insistă Gordon, fără să-şi ascundă surpriza. Intr-o vreme, întotdeauna el era cel care o rupea primul.

- Da, si era nebun de furie când i-am împărtăsit hotărârea mea, murmură Debbie. M-a acuzat că distrug un lucru plăcut.

Câteva minute, Gordon păstră tăcerea, apoi întrebă prudent:

- Presupun că nu stie de copil?

- Nu, si n-am intenţia să-i vorbesc despre el, recunoscu Debbie cu hotărâre. Nu vreau un tată ca el pentru viitorul meu copil. Ţin să-l cresc într-o atmosferă linistită, înconjurat de dragoste si afecţiune. N-are nevoie de un tată indiferent!

- Cum a fost cazul pentru tine? făcu Gordon încet.

Mirată, tânăra femeie înălţă capul pentru a-l privi mai
bine.

- Eu am stiut întotdeauna că mă iubeai, observă ea în cele din urmă. Nu esti foarte expansiv, dar n-am avut niciodată vreo îndoială în legătură cu acest subiect.

- Te iubesc, Lotus, nu se pune problema. Nu mă gândeam la mine, ci la mama ta. Femeia aceea a fost întotdeauna un monstru de egosim.

- Ai dreptate, recunoscu tânăra femeie după ce se gândi o clipă. Am suferit mult din cauza răcelii sale faţă de mine. N-as vrea cu niciun preţ ca si copilul meu să aibă acest gen de experienţă.

- Oare cum poţi spune asta? interveni tatăl sau pe un ton preocupat. Poate te-ar surprinde reacţiile lui Sako. De ce nu

şi-ar iubi sincer copilul?

- Nu...îl cunosc foarte bine, oftă Debbie. Prefer să-mi
cresc singură copilul.

- Poate greşeşti, draga mea, obiectă tatăl său. Pentru a fi pe deplin fericit, un copil are nevoie de afecţiunea celor doi părinţi. Ştiu că opinia publică a evoluat mult în aceşti ultimi ani, dar gândeşte-te la reacţia prietenilor săi de şcoală, când va fi mare! Chiar în zilele noastre, este evident când un copil este fără tată....

- Nu vreau să ştiu asta, îl întrerupse Debbie cu înflăcărare. Dragostea este mai importantă decât orice se va spune.

Gordon dădu din cap şi reluă cu calm:

- Sunt întru totul de acord cu tine. Dragostea este importantă, dar în viaţă, este aproape la fel de primordial să faci faţă responsabilităţilor. Ben Sako are partea sa în ce s-a întâmplat. Pentru acest motiv, trebuie să-şi facă datoria şi să te ia de soţie. Poţi să ai încredere în mine că ţi-l voi aduce!

- Nu! exclamă tânăra femeie cu o voce gâtuită. Te rog, nu te ocupa de asta. Nici copilul, nici eu n-avem nevoie de el.Tată, te rog, nu încerca nimic pentru mine! Cu niciun preţ, n-aş dori să mă căsătoresc în asemenea

condiţii!

- Şi de ce? o întrebă el, stupefiat. Ar fi totuşi mai uşor pentru tine şi pentru copil!

- Dar nu înţelegi? gemu Debbie, cu ochii plini de lacrimi.
Il iubesc, dar el nu mă iubeste! Cum i-as putea sta alături stiind că mă suportă din milă? Nu este posibil! Şi copilul? Crezi oare că o asemenea ambianţă i-ar fi de folos?

Gordon se ridicase pentru a face câţiva pasi. Isi îmbrăţişă fiica si o încurajă:

- Nu plânge, draga mea, te rog insistent! Nu uita că i-am promis bunicii tale să nu-ţi produc nici cea mai mică indispoziţie. Mărturisesc totusi că-mi este greu să înţeleg.

- Nu mă miră, spuse tânăra femeie, râzând printre suspine. Uneori si mie îmi este greu să înţeleg!

Amabil, Gordon îi întinse batista sa si merse până la fereastră pentru a admira vederea.

- Ai început să cauţi un alt apartament? Nu vei mai putea urca mult timp toate aceste etaje.

- Deja mă oboseste, recunoscu Debbie. M-am gândit vag să cumpăr o vilă în cartier. Am bani destui pentru prima plată. In aceste condiţii nu voi avea nicio greutate să obţin un împrumut de la bancă.

- Intr-adevăr, mi se pare o idee excelentă, încuviinţă tatăl său privindu-si ceasul. De fapt, este aproape ora prânzului. Ce-ai spune să mergem la restaurant? Te invit! Nepoatei mele îi este cu siguranţă foame!

- Cum asta "nepoata ta", se miră Debbie. Şi dacă din întâmplare este un bărbat mare si frumos?

- Mi-ar plăcea să fie o fată. O fată la fel de frumoasă ca
mama sa....

Incapabilă să-şi reţină lacrimile, Debbie se ridică din fotoliu.

- Mulţumesc pentru amabilitate şi înţelegere, bâigui în culmea emoţiei. Mă schimb şi sosesc imediat. Ştiu o cafenea în josul colinei, unde se servesc nişte enormi creveţi prăjiţi, încheie alergând să se închidă în camera ei.

Gordon se aşează din nou pentru a o aştepta. Debbie îşi pusese în minte să nu-i spună nimic lui Ben despre copil. Oricare ar fi fost motivele, el n-o aproba. In ciuda greşelilor sale faţă de Debbie, Ben merita să fie informat de situaţie.

Hotărârea sa era ferm luată când Debbie reveni în salon. Va lua asupra lui anunţarea lui Ben Sako. Fireşte, Debbie va fi furioasă, dar erau situaţii în viaţă când părinţii erau obligaţi să nu ţină seama de părerea

copiilor lor.

Ben miji ochii, încercând să distingă Buickul care ajunsese în capătul aleii. Era oare omul de legătură pentru acea misiune în China? Işi dăduse în principiu acordul şi nu mai aştepta decât confirmarea.

Dacă Debbie nu l-ar fi părăsit, ar fi refuzat probabil, pentru a nu se îndepărta. In împrejurările actuale, n-avea niciun motiv să facă pe dificilul. Banii vor fi bineveniţi pentru a-si cumpăra viţă-de-vie si a-si dezvolta afacerea.

Ben continuă să-l observe pe bărbatul care închise grilajul înainte de a se apropia. In mod ciudat, avea vaga impresie că-l cunostea. Stătu în usă si asteptă să distingă faţa vizitatorului.

- Colonele Cheong! exclamă el când tatăl lui Debbie urcă scările de la intrare.

Oare ce se întâmpla? Avea si colonelul o misiune să-i propună, sau venea pur si simplu din partea lui Debbie?

- Bună ziua, sergent, declară Gordon strângând mâna pe care i-o întindea Ben. Mi se pare că arăţi în formă. S-ar spune că-ţi reuseste viaţa civilă.

- Din spusele lui debbie, si dumneavoastră vă merge bine.

- Pot să-mi permit să intru? continuă Gordon

Cheong. La drept vorbind, sunt aici tocmai pentru a discuta despre fiica mea.

Debbie. Fără să vrea, Ben revăzu faţa mică ce-i bântuia noapte si zi gândurile, zâmbetul său fermecător si ochii mari încrezători.

Continua să-i lipsească prezenţa tinerei femei. Era constient că, pierzând-o, pierduse totul. De la întoarcerea din Bangkok, aproape în fiecare zi trebuia să lupte împotriva
dorinţei de a-i telefona.

Din ce în ce mai surprins, tânărul bărbat îşi conduse musafirul în camera de zi şi-i oferi un scaun înainte de a se aşeza pe un colţ al divanului.

Cei doi bărbaţi se observară îndelung, ca doi adversari, înaintea unei înfruntări, apoi Ben nu mai rezistă şi întrebă jenat:

- Aţi vorbit despre Debbie..Ce face? Sper că se simte
bine.

- Ei bine, nu chiar, îi explică Gordon, măsurându-l cu aceeaşi răceală. Este într-o stare jalnică. Suferă în permanenţă de greţuri puternice şi trebuie să se îndoape cu medicamente pentru a putea munci. Din câte spune Jim Anderson, îi este din ce în ce mai greu să-şi termine ziua.

- Este însărcinată, trase concluzia Ben, cu o voce fără inflexiuni. Este însărcinată cu mine. Când trebuie să nască? De ce naiba nu m-a anunţat? continuă pe un ton ofensat. Dacă sunt tatăl, mi se pare că am dreptul să aflu!

- In principiu, naşterea este prevăzută în aprilie, reluă Gordon, scoţând din buzunar un pachet de ţigări.

I-l întinse lui Ben şi reluă, aruncând un nor de fum:

- Debbie este foarte sensibilă. Are un mod extrem de romantic de a privi viaţa. Fiica mea ţine în mod special ca acest copil să crească într-un climat de dragoste şi blândeţe. In sinea sa, este convinsă că tu nu eşti în stare să-i dai asta,
încheie, privindu-l drept în ochi.

Sub privirea lui Gordon, Ben se tulbură usor.

- In ce mă priveste, nu cred deloc în dragoste.... în această platitudine dintre un bărbat si o femeie, recunoscu după ce ezită o clipă. Este cu totul altceva când este vorba de copilul meu.

Se ridicase în timp ce vorbea si trăgea din ţigară cu putere.

- Imi pare sincer rău că Debbie este însărcinată din cauza mea. Foarte sincer, nu m-am gândit la asta. Am obiceiul să frecventez femei care-si iau precauţii....

- Totusi, în general, Debbie este departe de a fi

imprudentă, comentă Gordon pe un ton gânditor. De data aceasta, am impresia că si-a lăsat inima s-o ia înaintea raţiunii.

"Te iubesc, Ben". I-o repetase deseori în momentele de plăcere, înainte de a i-o striga cu voce tare la hotel, la Bangkok. Il iubise cu pasiune si din cauza acestei iubiri îsi asumase niste riscuri, se gândi tânărul bărbat cu un sentiment de vinovăţie.

- N-ar fi trebuit să suporte toate astea singură, remarcă în cele din urmă. Imi pare rău de ce s-a întâmplat. Ţin ca acest copil al nostru să-mi poarte numele. Mă voi căsători cu Debbie.

- Nu mă asteptam la mai puţin de la tine, recunosc, replică Gordon, relaxându-se imperceptibil. De altfel, chiar dacă n-aveai intenţia să te căsătoreşti, era normal să fii pus la curent. Debbie refuză să înţeleagă acest punct de vedere.

- Regret doar că n-am ştiut mai curând, reluă Ben. De ce nu m-aţi anunţat de starea lui Debbie?

- De-abia am aflat eu însumi, recunoscu Gordon pe un ton uniform. Fiica mea o ştia de acum o lună, dar nu mi-a spus nimic. Se temea de reacţia mea. I-a fost teamă că-i voi face reproşuri în legătură cu tine.

Tăcu şi-l privi pe Ben cu severitate înainte de a relua:

- Inainte de a pleca, o atenţionasem asupra înclinaţiilor tale. Eram sigur că o vei face să sufere. Nu i-a servit de lecţie, încheie cu o bruscă tristeţe. De ce a trebuit să te iei de fata mea? Dumnezeule, Sako, nu puteai s-o laşi să trăiască liniştită?

Pentru prima dată în viaţă, Ben simţi povara remuşcărilor şi a conştiinţei încărcate.

- Imi pare rău, bâigui foarte încet. Regret că am rănit-o. Regret şi că este însărcinată. Mă voi strădui să-mi fac datoria.

- Contez pe tine, replică Gordon ridicându-se şi pornind spre uşă.

Ben îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. "Debbie este însărcinată". Il credea atât de rece şi atât de indiferent, încât nu considerase util să-l informeze despre situaţie. Totuşi, acest copil aparţinea la fel de mult şi unuia şi celuilalt. Cum îl putea bănui că este atât de las încât să fugă de responsabilităţi? încheie, schimbându-si cămasa înainte de a urca în masină si a o lua pe drumul spre Sausalito.

Debbie îsi lăsă sandvisul de-abia început si privea filmul cu cea mai mare atenţie. Până la urmă, nu mersese la cinema. Când, iesind de la restaurant, Gordon o adusese acasă, preferase să-si aranjeze apartamentul.

Nu-i era foame după prânzul îmbelsugat pe care-l comandase tatăl său. Cu un oftat usor de plăcere, se rezemă de spătarul scaunului în clipa când cuvântul "sfârsit" apăru pe ecranul televizorului.

Era pe cale să schimbe canalul pentru a urmări alt program, când auzi sunându-se la usa de la intrare. Impi- etrită de emoţie, îl recunoscu pe Ben pe palier.

Acum părea că-si revenise din oboseală, dar trăsăturile îi erau trase si ochii de culoare închisă, anormal de încercănaţi.

- Imi permiţi să intru? o întrebă, examinând silueta îngreunată a tinerei femei si faţa mică, palidă.

- A trebuit ca tata să te anunţe! exclamă Debbie într-o tresărire de revoltă. De ce se amestecă? Ducă-se naibii, el şi ideile sale strălucite!

Bărbatul o prinse uşor de umeri şi o îndepărtă pentru a-şi face loc apoi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se opri în faţa sa cu un aer de reproş.

- Credeai că soarta copilului meu îmi va fi indiferentă? exclamă pe un ton acuzator.

- Şi ce altceva ar trebui să cred? ripostă Debbie trântind dintr-o dată uşa după el. Mi-ai declarat că nu mă iubeşti şi nu mă vei iubi niciodată! încheie mergând să se aşeze pe marginea canapelei.

- Deformezi intenţionat sensul cuvintelor mele,

protestă Ben, măsurând nervos încăperea. Am emis doar părerea că nu cunoşteam acea stare de graţie pe care prietenii tăi şi cu tine o numiţi solemn "dragoste!" Asta n-are nimic de-a face cu sentimentele pe care mi le inspiră copilul meu!

Se opri, luă loc într-un fotoliu în faţa tinerei femei şi încheie cu o voce foarte calmă:

- Am venit să te cer în căsătorie.

- Ce? exclamă tânăra femeie cu ochii măriţi. Ai înnebunit!

- Mi se pare totuşi evident, replică Ben tăios. Imi porţi copilul. N-am intenţia să fug de responsabilităţile faţă de voi doi.

La aceste cuvinte, Debbie sări în picioare şi-l măsură furioasă.

- Puţin îmi pasă de sentimentele tale de responsabilitate! îi strigă cu putere. Nu doresc câtusi de puţin să fac o căsătorie de convenienţă si încă mai puţin să-ţi asumi răspunderea noastră!

- In sfârsit, Debbie, este normal să simt ce simt! Sunt responsabil pentru tine si pentru copilul meu! Nimic mai firesc....

- Mai întâi, nu este copilul tău, Ben, ci al meu! exclamă tânăra femeie, brusc tristă. Nu-l voi împărţi cu un tată incapabil de afecţiune. Am suferit prea mult eu

însămi că n-am fost dorită! Pe mine, mama nu m-a iubit niciodată!

- Ce-ar trebui să spun eu, în acest caz? Tata si mama nu m-au iubit niciodată! replică Ben ca un ecou. De altfel, pentru asta ţin ca să fie copilul nostru crescut de amândoi părinţii.

- Ce fel de tată vei fi, Ben? continuă Debbie cu o voce încărcată de dispreţ. Esti incapabil de sentimente umane!

Tăcu o clipă, apoi reluă cu mai puţină siguranţă:

- Şi eu, Ben? Ce rol voi avea în toate astea? Nu m-am schimbat de la ultima noastră întrevedere. Incă am nevoie de ce refuzi să-mi oferi tu.

In ciuda soarelui care strălucea în spatele geamurilor, Ben avu impresia că un vânt rece începu brusc să sufle. Isi aţinti o clipă privirea asupra lui Debbie, fără să răspundă, apoi exclamă cu o voce gâtuită:

- Şi ce vei face dacă nu te căsătoreşti cu mine?

Debbie îşi muşcă buzele. In mod neaşteptat, Ben părea
preocupat de soarta viitorului său copil. Oare ce ar trebui să facă? Avea vreo şansă să-i străpungă carapacea? Cu atât mai rău! In ciuda riscurilor, va juca totul pe o singură carte!

- M-am gândit să fac un avort, spuse cu neglijenţă, făcând un pas în direcţia ferestrei.

Ben tresări. Din doi paşi, se apropie şi o prinse de umeri pentru a o face să se întoarcă:

- La naiba! Ai înnebunit! Nu ţi-o voi permite niciodată, mă auzi? Iţi interzic să faci o asemenea crimă!

- Şi de ce? îl întrebă încet. Asta nu te priveşte.

Ben îi dădu drumul şi începu să se plimbe prin salon, într-o stare de extremă agitaţie:

- Pentru cel puţin două motive. Mai întâi, ai ucide copilul care ne aparţine amândurora. Şi nu vreau asta. Ţin la acest copil, Debbie, chiar dacă soarta sa îţi este indiferentă.

Tăcu şi reveni să-şi lipească fruntea de geam înainte de a continua:

- Apoi, n-o vei face pentru că te-ai putea răni. Ai aşteptat prea mult pentru a recurge la un avort. In stadiul în care eşti, ţi-ai asuma prea multe riscuri. Nu te voi lăsa să te joci cu sănătatea ta. Vei duce sarcina la termen, ai înţeles? Pentru mine, viaţa ta şi a copilului nostru sunt sacre! decretă întorcându-se brusc pentru a o sfida cu privirea.

Se astepta s-o vadă protestând si fu luat pe nepregătite de expresia ei sincer uimită.

- Dar Ben, mă iubesti si iubesti si copilul! articulă Debbie pe un ton grav. In definitiv, înţeleg că mă iubesti si că ţii la mine.

- N-am.... spus niciodată asta! protestă bărbatul, stânjenit la culme.

- Ba da, tocmai ai mărturisit-o! continuă Debbie cu un accent de triumf. Când ţi-am vorbit despre avort, erai gata să explodezi! Dacă soarta mea îţi era indiferentă, n-ai fi intervenit. Ben.... oare n-ai înţeles? Am avut întotdeauna intenţia să păstrez copilul nostru, deoarece te iubesc si-l iubesc si pe el!

- Ei bine, recunosc cu plăcere că sunt usurat, făcu bărbatul ridicând din umeri. In acest caz, de ce refuzi să te căsătoresti cu mine?

Debbie ezită o fracţiune de secundă, apoi reveni la fereastră pentru a desena cu vârful degetului pe geamul aburit.

- Nu mă voi căsători niciodată cu un bărbat care n-are curajul să fie sincer cu mine, declară în cele din urmă. Adineauri, mi-ai repetat că nu mă iubesti si că ai venit doar cu scopul de a-ţi face datoria. Este gresit, extrem de gresit! Mă iubesti, chiar dacă nu accepţi asta. Numai că, pentru a mă căsători cu tine, va trebui totusi s-o spui o dată! O dată în viaţă, ar trebui să nu-ţi pese de mândria ta şi să recunoşti ca toată lumea că ai

sentimente omeneşti!

- Debbie, eşti ridicolă! mormăi Ben cu severitate. Ai nevoie de mine. Am o grea responsabilitate în ce s-a întâmplat. Sunt pe deplin conştient de asta, dar te rog, nu complica lucrurile cu teorii complet depăşite!

De cealaltă parte a încăperii, tânăra femeie scutură din cap cu încăpăţânare.

- Nu este o noţiune perimată, Ben. Dragostea face parte din realitate. Mă iubeşti şi-l iubeşti pe copilul nostru, dar eşti laş, Ben. Asta este toată problema!

- Laş? se miră bărbatul. Chiar nu înţeleg!

- Da, laş! insistă însoţitoarea sa. Refuzi să fii sincer, să priveşti adevărul în faţă, continuă Debbie mergând spre intrare. Copilul meu n-are nevoie de un tată de genul tău, încheie deschizându-i uşa. Du-te, Ben. Du-te acasă. Gândeşte-te la toate astea. Când vei accepta să recunoşti faptele, te vei putea întoarce.

Ben ridică din umeri cu un gest plin de neputinţă. Inainte de a ieşi pe palier, se opri în faţa tinerei femei şi-i atinse buzele cu un sărut foarte uşor.

Când dispăru, Debbie rămase îndelung în mijlocul micului vestibul. Riscase. Poate îl pierduse pe Ben pentru totdeauna?

Şi dacă se înşelase complet în analizarea comportamentului său? Poate, până la urmă, n-o iubise

deloc. Perspectiva unui avort îl socase poate doar în ideea că era rezultatul virilităţii sale?

Şi chiar dacă o iubea? Asta n-ar schimba cu nimic situaţia atâta timp cât va refuza să accepte faptele.

Nu-i rămânea decât să spere. Totusi, Gordon avea dreptate. Avea nevoie de Ben pentru a trăi din plin.

Asezat în faţa mesei, Ben privea fără să vadă paharul pe care de-abia si-l turnase.

Erau deja trei zile de când o văzuse pe Debbie si nicio clipă nu încetase să se gândească la ce-i spusese ea.

Dându-i crezare, o iubea la fel cum îl iubea pe viitorul lor copil. In ciuda tuturor eforturilor sale de a încerca să vadă mai limpede, nu reusea să-si definească propriile emoţii.

Dragostea.... Ce însemna oare acest cuvânt? Dorinţa, da.... stia ce reprezenta. O dorea pe Debbie. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să discute cu ea, s-o audă râzând si glumind, cum stia atât de bine s-o facă. In plus, în timpul călătoriei lor într-o natură ostilă, avusese ocazia să-i aprecieze sângele-rece si tenacitatea. Ii admira curajul si luciditatea. Dorise s-o ajute şi s-o protejeze de fiecare dată când i se păruse în pericol, sau doar obosită.

Da.... Simţea toate astea faţă de ea, dar aceasta era

oare dragostea de care Debbie nu înceta să vorbească?

Cât despre copil. . fără să mai aştepte, deschisese un
cont pe numele lui. Fie că Debbie voia sau nu, avea intenţia să vegheze la educaţia sa. Curând, va fi tată şi această simplă perspectivă îl umplea de o bucurie foarte plăcută, se gândi schiţând involuntar un zâmbet de mândrie.

Işi termină paharul şi se ridică să se ducă să-l spele. Trebuia s-o revadă pe Debbie. Avea nevoie să stea de vorbă cu ea. Chiar mâine îi va telefona şi o va invita la cină. Vor avea toată seara pentru a-şi confrunta concepţiile despre viaţă şi relaţiile omeneşti.

Liniştit de decizia pe care tocmai o luase, Ben se pregătea să se ducă să închidă uşa de la intrare, când distinse farurile unei maşini în capătul aleii.

Recunoscu cu stupefacţie bărbatul care-l contactase deja pentru o nouă misiune în China populară. Plecarea era stabilită deja, îi explică acesta, ajuns în salon. Avionul său pleca la trei. Totul era aranjat.

Ben avu o înţepătură de regret. Măcar dacă nu şi-ar fi dat cuvântul, ar fi putut anula totul. Acum, era prea târziu pentru a da înapoi.

Işi aruncă în grabă câteva haine de schimb în geanta de călătorie si urcă în masină pentru a ajunge la

aeroport. Sperase să găsească o cabină telefonică înainte de decolare, dar asociatul celui care plătea îl astepta la biroul de plecări pentru o ultimă punere la punct si completare a instrucţiunilor, în vederea misiunii.

Fugitiv, se gândi să scrie, dar nu era prudent. Incă o dată, reusita planurilor sale pretindea cea mai mare discreţie.

Cu o mână obosită, îsi frecă pleoapele înrosite de nesomn înainte de a ajunge la locul său din faţa unui avion lung, cu destinaţia Seul. Nu-i mai rămânea decât să spere ca Debbie să accepte să aibă răbdare, îsi spuse în clipa în care o scuturătură usoară îi arătă că aparatul ajunsese la capătul pistei.

Capitolul 15

- Debbie, unde trebuie să aranjez toate astea? întrebă Jim împingând uşa noii case, cu braţele încărcate cu cutii de toate mărimile.

Inainte de a avea timp s-o închidă, o pală bruscă de vânt făcu uşa să se trântească, zguduind locuinţa până în temelii.

- Pune-le în baie, hotărî tânăra femeie după o privire rapidă. Atenţie, Li! Nu uita că nu trebuie să ridici obiecte foarte grele! continuă când sosi prietena sa. Sarcina ta este aproape la fel de înaintată ca a mea.

- Chiar exagerezi! exclamă râzând Li. De altfel, nu este aproape nimic înăuntru! Unde le pot pune?

- In camera copilului, te rog. Vei vedea imediat, încheie Debbie masându-şi şalele cu o strâmbătură uşoară.

- Lotus, iată-i pe cei care mută mobilierul, interveni Gordon terminând de golit portbagajul Buickului. Le-a trebuit toată dimineaţa pentru a le coborî pe scările tale păcătoase! Mi-ar fi plăcut să fii acolo pentru a-i auzi tunând si fulgerând!

- Imi imaginez fără greutate! făcu aceasta dând directive nou-veniţilor.

In timpul ultimelor două săptămâni, Jim si Gordon renovaseră vila pe care o cumpărase Debbie. In ciuda

preţului imobilului, tânăra femeie preferase să rămână în Sausalito, periferia cea mai elegantă din San Francisco.

După plecarea muncitorilor, Jim si Li îsi petrecură restul zilei asezând la loc vasele din bucătărie. Cât despre Gordon, plecase promiţându-i lui Debbie să revină cu o cină caldă.

In timp ce munceau, cele două tinere femei nu încetară să vorbească despre viitorii lor copii, în timp ce Jim avea grijă să le usureze sarcinile cele mai grele.

După ce terminară de aranjat bucătăria, Li si Debbie începură să despacheteze hainele tinerei femei si să le atârne în dulapul din camera sa.

Când Debbie se pregătea să agaţe o tunică încântătoare de femeie însărcinată, oftă cu regret

- Ar fi trebuit să astepţi, îi spuse prietenei sale. Cu puţin noroc, ai fi putut mosteni tot ce am îmbrăcat!

- Voiam cât mai repede posibil un copil, îi explică Li. Jim va avea curând treizeci si trei de ani si eu nu sunt deloc mai tânără. De altfel, sper că vârsta nu ne va împiedica să fim nişte părinţi buni.

Debbie începu să râdă şi replică blând:

- Ce proastă eşti, Li! In ce mă priveşte, nu-l găsesc pe Jim prea bătrân pentru a-i servi de tată adoptiv copilului meu.

In acest timp, Li se aşezase pe mochetă pentru a pune în vestiar pantofii lui Debbie.

- Ei bine, Debbie? o întrebă ridicând capul. Nu ţi-a dat niciun semn de viaţă de la vizita din octombrie?

- Nu… n-a mai venit niciodată, oftă prietena sa. In noaptea ceea am pariat şi am pierdut totul.

Li terminase acum de aliniat în ordine pantofii lui Debbie şi reluă cu calm:

- Aş fi jurat totuşi că era sincer îndrăgostit de tine. Nu înţeleg de ce părea atât de preocupat de sănătatea ta şi de cea a copilului dacă nu s-a gândit să afle veşti de la tine.

- Tata a văzut exact în ce-l privea. De fapt, puţin îi pasă de mine şi de copil. Dacă a venit în acea zi, presupun că a făcut-o doar pentru că simţea un vag sentiment de vinovăţie, declară Debbie punându-şi genţile pe etajera cea mai înaltă a dulapului în perete. Când am refuzat să-l iau de soţ, s-a simţit brusc uşurat, încheie ea ştergându-şi lacrimile care îi veniseră în ochi.

- Il iubeşti încă, nu-i aşa?

- Mi-e teamă că-mi va trebui timp pentru a-l uita definitiv, încuviinţă tânăra femeie. Ii port copilul si voi face tot ce pot mai bine pentru ca el să nu mostenească defectele tatălui său.

Jim si Li rămaseră cu Debbie până la sfârsitul după-amiezii. De când îi anunţase că va fi mamă, o înconjuraseră cu tot felul de atenţii mărunte. Intre afecţiunea lui Gordon si a lui Nyen-Nyen si cea a prietenilor săi, Debbie de-abia dacă avusese timp să regrete că fusese părăsită de amant.

La sfârsitul toamnei, Gordon îi propusese s-o ducă pe proprietatea sa. Debbie refuzase cu încăpăţânare. Nu voia cu niciun preţ să revină asupra termenilor stabilit cu tânărul bărbat. Atâta timp cât nu va fi capabil să recunoască faptele, prefera să se lipsească de el.

După ce-si conduse cei doi prieteni până la usa de la intrare, Debbie începu să pună masa. De la sfârsitul anului, practic nu mai avea greţuri. In schimb, în cea mai mare parte a timpului îi era foame.

Sări în picioare auzind Buickul lui Gordon frânând la capătul aleii si deschise pachetul pe care i-l întinse tatăl său.

- Pare delicios! exclamă servindu-si o porţie copioasă de pui rece.

- Sunt mulţumit că-ţi place, Lotus. Te-ai mai putea îngrăsa puţin fără niciun inconvenient....

- Doctorul Osgood mă găseste foarte bine asa cum sunt,

spuse Debbie cu gura plină.

- Copilul n-ar trebui să fie foarte mare. Sako n-are nimic dintr-un uriaş, iar tu eşti mai degrabă mică.

- Deocamdată, fătul este întru totul normal pentru etapa sa de dezvoltare, continuă ea luând din nou cartofi prăjiţi.

Un timp, tatăl său o privi cu mulţumire mâncând cu poftă, apoi întrebă stângaci:

- In ciuda a tot ce ţi-a făcut, îl mai iubeşti pe Sako, nu-i aşa?

- Ei, din păcate da! oftă tânăra femeie. Greşeala mea a fost probabil că i-am mărturisit. Cu siguranţă, ar fi fost mai bine să accept ce-mi oferea, continuă ea, după ce bău o înghiţitură de ceai. Am pierdut orice şansă de a-l mai vedea într-o zi, încheie ea întorcând privirea înceţoşată de lacrimi.

Gordon îşi şterse calm gura cu şerveţelul, apoi observă pe acelaşi ton liniştit:

- Ai dreptate. De altfel, ţi-e mai bine singură decât cu un bărbat de genul lui Sako!

- Cum asta? exclamă Debbie privindu-l cu un aer stupefiat. Am crezut că ţineai totuşi să mă căsătoresc. Din ce motiv ţi-ai schimbat părerea?

- Mi-am amintit de propria mea căsnicie, mărturisi Gordon. Când am aflat că erai însărcinată, asta m-a

înnebunit. L-aş fi ucis pe Sako dacă ar fi refuzat să-şi facă datoria. Mă simţeam în stare de orice. Apoi, m-am gândit bine. Mama ta nu ne-a iubit niciodată cu adevărat nici pe unul, nici pe celălalt. As fi dat orice ca ea să simtă puţină tandreţe pentru mine si să se preocupe câtusi de puţin de educaţia ta. In acest caz, copilul tău va fi mai fericit decât să fie chinuit de un tată indiferent.

Fiica sa îl privi cu atenţie câteva secunde înainte de a răspunde:

- Sunt practic argumentele pe care le-am dezvoltat în prezenţa lui Ben.

- Ai făcut foarte bine, draga mea. Ai fi fost nefericită cu el. Oh.... pentru că vorbim de copil, era gata uit! I-am adus un
mic cadou …… Asteaptă, mă întorc imediat, făcu împingându-si scaunul pentru a ajunge la masina rămasă în faţa peronului.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse încărcat cu un pachet voluminos.

- Il pun în camera copilului. .

- Despre ce este vorba? se miră tânăra femeie.

- De un mic pat pliant!

- Un pat! Chiar esti un amor! exclamă Debbie aruncându-si braţele în jurul gâtului.

- Acum, iartă-mă draga mea, continuă Gordon după ce o sărută. Te voi lăsa. Am o invitaţie la o serată si, în ciuda eforturilor, n-am putut să refuz.

- Bineînţeles! Du-te repede, si-ţi mulţumesc încă o dată.

- Voi veni în viitorul weekend pentru a monta leagănul, promise Gordon plecând.

După ce strânse masa, Debbie trecu în salon pentru a începe să despacheteze cărţile, discurile şi bibelourile rămase în cutii.

Epuizată de ziua grea, făcuse o baie lungă şi se pregătea să se culce când auzi soneria de la uşa de la intrare. Imbrăcă repede un halat şi întredeschise fereastra.

- Cine este acolo? întrebă cu prudenţă.

- Eu sunt, Lotus, îi răspunse Gordon. Şi Ben este cu mine.

Ben! Ce mister era ăsta? Tânăra femeie alergă în grabă în vestibul. Ben intră fără să-i arunce o privire şi se trânti pe canapea. Părea năuc şi hainele fluturau pe el ca nişte cârpe.

- Trebuie să vorbim, spuse el cu o voce sacadată. Cred că într-adevăr te iubesc. Unde mă pot spăla? încheie brusc.

Prea uimită pentru a putea articula vreun cuvânt,

Debbie îi arătă cu degetul uşa băii. Privea îndelung locul unde se aşezase Ben, când tatăl său reveni cu un urs din pluş şi geanta tânărului bărbat.

- Aştepta în faţa casei mele, cu ursul în braţe, spuse el dându-i jucăria. Din câte am putut înţelege din explicaţiile sale, a trecut pe la apartamentul tău exact după mutare. Neştiind unde să te găsească, a venit la mine. Am încercat să-l conving să aştepte până mâine, dar n-a vrut să audă
nimic.

- Ce i s-a întâmplat? întrebă Debbie pe un ton îngrijorat. Pare la capătul puterilor si a slăbit foarte mult.

- Da.... într-un fel, îmi aminteste puţin de Li la întoarcerea din Vietnam. Se pare că se întoarce dintr-o misiune extrem de delicată.

O misiune! Oare cum nu se gândise mai devreme? se întrebă Debbie. Fără niciun motiv, presupusese că Ben si-a petrecut iarna pe proprietatea sa.

- Acum, plec, reluă tatăl său, scoţând-o din gânduri. Cu siguranţă, aveţi multe lucruri să vă spuneţi. Dacă ai vreo problemă, telefonează-mi, încheie, sărutând-o cu tandreţe.

- De acord.

Rămasă singură, Debbie începu să astepte. Oare ce

însemna lipsa îndelungată a lui Ben si întoarcerea lui bruscă? De ce insistase atât de mult să-i vorbească?

"Credea că o iubeste", îi declarase câteva minute mai înainte. Oare care era sensul exact al cuvintelor sale? In general, persoanele raţionale n-au nicio îndoială asupra sentimentelor lor! De altfel, chiar dacă o iubea într-adevăr, se punea o întrebare. Cum va reacţiona ea? Va fi în stare să uite toate suferinţele din trecut si să-l ierte?

Chiar în acea clipă, vocea lui Ben se auzi în usa băii.

- Debbie, nu este prosop. Imi poţi aduce, te rog?

- O secundă! replică tânăra femeie mergând să caute
lenjeria depozitată în camera de oaspeţi.

- Mulţumesc, Lotus, spuse grav tânărul bărbat. Cum ţi se pare ursul?

- Superb!

- Am găsit animalul ăsta afurisit la aeroportul din Seul. Mi-am petrecut două zile întregi în avion pentru a putea fi aici în seara asta. Trebuie să vorbim....

Debbie dădu din cap în semn de încuviinţare, impresionată de cât de slab era însoţitorul său:

- De acord, dar lasă-mă mai întâi să-ţi prepar cina. Eşti slab de speriat!

- Da. Două săptămâni fără să mănânci, echivalează cu orice regim! Pregăteşte-mi ce vrei în timp ce fac un duş.

- De acord.

Când el se închise din nou în baie, tânăra femeie alergă în bucătărie să bată o duzină de ouă şi să prăjească un teanc de felii de pâine.

Se pregătea să pună totul pe o tavă, când Ben îşi făcu apariţia, slab şi jigărit, în nişte blugi uzaţi.

- Mănâncă repede! spuse Debbie servindu-l. Cântăreşti probabil mai puţin decât mine, acum.

- Fără îndoială, ai dreptate, replică bărbatul, onorând masa improvizată.

- Misiunea ta a durat mult? întrebă tânăra femeie aşezându-se.

- Am plecat după trei zile de la vizita pe care ţi-am făcut-o în octombrie si sunt în San Francisco din această după-amiază, răspunse el simplu. As fi venit mai degrabă, dar n-am stiut noua ta adresă. Jim si Li nu erau nici ei acasă. A trebuit să astept întoarcerea tatălui tău.

Se opri pentru a bea o înghiţitură de cafea, apoi reluă mai încet:

- Am vrut să-ţi telefonez. Am încercat s-o fac în ziua plecării mele, dar n-am avut timp....

- Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată, admise Debbie cu o voce nesigură.

- De asta mă temeam. In timpul călătoriei, m-am gândit zi si noapte la tine! Timp de o lună, mi-am păstrat speranţa. După a treia lună, m-am resemnat.

- Foarte sincer, te credeam la tine acasă. Unde ai fost, de data asta?

- In nordul Chinei. Trebuia să organizez evadarea a doi prizonieri politici, dar am fost denunţaţi puţin după sosirea mea. A trebuit să ne ascundem o lună în vârful munţilor, apoi ne-a surprins zăpada si am fost obligaţi să asteptăm.

- Dar ai reusit? întrebă Debbie, fără să-si ascundă îngrijorarea.

- Da, dar nu sunt pregătit să accept o altă misiune în China în mijlocul iernii! Timp de câteva zile, am avut certitudinea că vom rămâne acolo!

Debbie îl privi mâncând, luptând împotriva unei dorinţe furioase de a-l prinde de umăr şi a-l scutura până când îi va răspunde. O iubea sau nu? Şi în acest caz, de ce era acolo?

Dar el îi ceru altă porţie de omletă şi încă puţină cafea.

- Mulţumesc, Lotus, spuse Ben prinzându-i mâna pentru a-i săruta palma. Este mai mult decât meritam!

- Intr-adevăr! spuse indiferentă tânăra femeie stivuind farfuriile murdare în chiuvetă. Ar fi trebuit să-ţi fac doar un bol de orez!

- De data aceasta, chiar şi orezul mi s-ar fi părut delicios, replică Ben ridicându-se pentru a-şi conduce însoţitoarea în salon. Aş vrea să-ţi vorbesc. Ştiu, este târziu, dar mi-ar plăcea să continuăm conversaţia începută în octombrie trecut.....

După ce se aşează alături de Debbie pe colţul canapelei, continuă grav:

- Voiam să-ţi telefonez în ziua plecării mele, ţi-am mai spus.

- Am dedus din tăcerea ta că nu mă iubeai, îl întrerupse Debbie. Mi-am asumat un mare risc vorbindu-ţi cum am făcut-o. Presupun că m-am înşelat.

- Pentru a fi pe deplin sincer, nu ştiam dacă te iubeam sau nu.... De altfel, ce este dragostea? In ce te priveşte, care este definiţia? Iată întrebarea pe care intenţionam să ţi-o pun când am fost obligat să plec în China.

Debbie lăsă ochii în jos, se gândi o clipă, apoi începu cu
calm:

- Pentru mine, dragostea cuprinde o mulţime de lucruri, Ben. Mai întâi, dorinţa fizică, după cum bine se

înţelege. Dar asta nu ajunge. Pentru mine, dragostea este dorinţa de a vorbi cu persoana iubită, să te preocupi de gusturile si de părerile sale. Este de asemenea dorinţa de a proteja.... Mai este nostalgia când esti despărţit de ea si mai ales plăcerea de a vedea crescând copilul provenit din această dragoste.

In timp ce vorbea, Ben se ridicase. Se opri, îsi vârî mâinile în buzunarele blugilor si mărturisi cu o voce gâtuită:

- In acest caz, te iubesc, Debbie. Te iubesc de mult, dar nu stiam.

Impresionată de suferinţa sa, tânăra femeie murmură slab:

- Dar cum oare ai putut avea îndoieli în legătură cu acest subiect? Cum ai putut să negi dragostea pe care mi-o purtai? încheie întinzându-i braţele.

Ben veni si se aseză din nou lângă Debbie, îmbrăţisând-o înainte de a-si pune capul pe umărul său.

- Cum? Pur si simplu pentru că nu stiam ce înseamnă să iubesti, replică bărbatul îndepărtându-se pentru a o privi mai bine. La Bangkok, deja din Vietnam, simţeam pentru tine sentimentele pe care tocmai le-ai descris, dar pentru mine, nu însemnau dragoste. Dragostea despre care discutai tot timpul cu Li, o vedeam ca în filmele vechi.... un fel de orbire, de

lovitură de trăsnet, presupun, în timp ce în cazul meu, nu se întâmplase deloc aşa. Am început să te iubesc treptat, în mod insesizabil

- Ce ciudată manieră de a privi lucrurile! exclamă tânăra femeie atrăgându-l spre ea. Ce păcat că nu mi-ai mărturisit toate astea mai devreme!

Ben ridică din umeri cu un aer dezamăgit, apoi reluă pe un ton puţin încordat:

- Ştii, în acest domeniu, educaţia mea a fost neglijată. Tatăl tău n-a avut ocazia să-ţi vorbească de primii mei ani?

- Ba da.... mi-a povestit că ai fost condamnat de mic de părinţi şi plasat în orfelinate, cămine de copii....

- Ascultă.... Nu-mi face nicio plăcere să-mi examinez trecutul, dar vreau să încerci să înţelegi. Debbie, eşti prima persoană din lume - la drept vorbind singura - care m-a iubit vreodată. Cea mai mare parte dintre noi au experienţa tandreţii la prima tinereţe. N-a fost cazul meu. Ai fost prima care te-ai gândit la mine, dar am fost prea orb pentru a-ţi aprecia întru totul comportamentul.

- Când ai devenit conştient de evoluţia sentimentelor tale?

- In China, în timpul ultimei misiuni....

Tăcu şi-şi aţinti asupra lui Debbie o privire

încărcată de tristeţe şi înţelegere.

- Oh, Debbie, te rog, nu fi atât de mâhnită! Mi-ar fi plăcut să-ţi pot spune că a fost aici, la tine, în seara plecării mele, dar nu! In acea perioadă, eram prea tulburat pentru a-mi da seama de situaţie. In China, mi s-au deschis ochii cu adevărat. Puteam să mor, să nu mă mai întorc niciodată. Te asigur că n-am fost atât de îngrozit niciodată în viaţa mea!

- Şi de ce? îl întrebă tânăra femeie, ţinându-si respiraţia.

- Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, acceptă bărbatul foarte încet. Mi-a fost teamă că nu-ţi voi mai auzi râsul si că nu-l voi cunoaste niciodată pe viitorul meu copil.

- In timpul disputei noastre, te-am acuzat de lipsă de curaj. Acum îţi mai este teamă?

- Nu-mi mai este teamă să te iubesc, dragostea mea, declară grav Ben. Tot restul vieţii mele nu-mi va ajunge pentru a ţi-o repeta! continuă lăsându-se să alunece pe covor pentru a îngenunchea la picioarele tinerei femei. In schimb, mi-e teamă că vei refuza să mă ierţi. Mi-ai oferit dragostea ta si am respins-o!

Debbie rămase tăcută, pierdută în gândurile sale. Il iubea pe Ben, nu putea să nege, dar va putea într-adevăr să-l ierte într-o zi pentru răul pe care i-l făcuse?

In acea clipă, privirea îi căzu pe faţa rugătoare a însoţitorului său. Brusc, nu mai văzu bărbatul care era acum, ci copilul privat prea mult timp de orice afecţiune.

- Da, te iubesc si te iert, Ben, murmură cu nesfârsită blândeţe. Numai că.... eşti oare în stare să mă iubeşti aşa cum visez eu să fiu iubită? Nici eu n-am cunoscut niciodată tandreţea mamei. Departe de a mă înăspri, asta m-a făcut şi mai vulnerabilă. Am dorit să fiu totul pentru bărbatul pe care l-am ales. Oare tu vei fi acela?

Cu ochii pierduţi în cei ai iubitei sale, bărbatul o contempla cu adoraţie.

- Şi eu, Debbie, am nevoie de dragostea ta. In rest, încă nu ştiu. Dacă mă accepţi de soţ, îţi promit să-mi consacru toată viaţa pentru a te face fericită. Te implor, Debbie, acordă-mi şansa să repar suferinţele pe care ţi le-am pricinuit prin încăpăţânarea mea stupidă!

- Sunt de acord, bâigui tânăra femeie printre lacrimile care o orbeau. Iubeşte-mă, te rog, mi-ai lipsit atât de mult!

Ben se ridică şi veni să se aşeze alături de Debbie.

- Te iubesc atât de mult, draga mea, mărturisi legănând-o tandru pentru a-i potoli suspinele. Te iubesc, ca şi pe viitorul nostru copil. Am deschis deja

un cont pe numele lui!

Stupefiată, Debbie înălţă capul înainte de a întreba:

- Dar când ai avut timp să te ocupi de asta?

- In luna octombrie, după ce te-am părăsit. Contul este pe numele Sako junior.... Vezi, încă din acea clipă speram că ne vom căsători. Debbie, draga mea, accepţi să te căsătoreşti cu mine?

- Oh, da, Ben! Să ne căsătorim chiar mâine!

- Mâine, nu stiu, dar cât mai curând posibil! ripostă bărbatul râzând, după ce o sărută îndelung. Te doresc atât de mult, dragostea mea, încheie foarte încet. Regret că nu se poate

- Cum asta? spuse Debbie foarte speriată. Ai fost rănit în timpul misiunii?

- Dimpotrivă, mă simt foarte bine, dar în starea ta, cu siguranţă nu poţi face nimic.

Inveselită la această idee, Debbie începu să râdă din toată inima.

- Oh, Ben, îmi pari foarte prost informat pentru un viitor tată! Intr-o zi, Li mi-a spus că doctorul Osgood a fost categoric. Raporturile sexuale nu pot dăuna bebelusului.

- Şi Li este însărcinată? se miră bărbatul.

- Da, nasterea sa este prevăzută pentru luna iunie. Pentru a se amuza, Jim si cu ea l-au poreclit pe viitorul

copil Bangkok!

- Ce este bine pentru Li, poate nu este bine pentru tine, reluă Ben cu încăpăţânare.

- In sfârsit, Ben, sunt sănătoasă tun! protestă tânăra femeie venind să se cuibărească lângă el.

- Nu esti decât o vrăjitoare, o vrăjitoare minunată! mormăi bărbatul încet, străduindu-se să se îndepărteze puţin.

- Inţeleg, spuse Debbie cu tristeţe. Nu-ţi mai plac. Mă găseşti diformă....

La aceste cuvinte, Ben tresări puternic şi se apropie pentru a o îmbrăţişa din nou.

- Cum poţi crede asta? protestă pe un ton vehement. De când te-am părăsit, n-am avut ochi pentru o altă femeie! Sarcina nu-ţi răpeşte nimic din farmec, dimpotrivă!

Tăcu, timp în care o sărută, apoi încheie brusc, cu o voce hotărâtă:

- Telefonează-i doctorului Osgood şi pune-i întrebarea. Mi-e teamă să nu te rănesc, sau să rănesc copilul.

- Ben! Haide, eşti ridicol!

Bărbatul insistă atât de mult încât Debbie trebui să se hotărască să-şi sune medicul. In ciuda jenei, îi expuse problema în câteva cuvinte rapide, apoi închise

oftând profund.

- Ne interzice raporturile amoroase timp de încă cinci ani!

- Ai un diavol în tine! exclamă Ben strângând-o lângă el cu pasiune. Chiar este adevărat, draga mea?

- Desigur, Ben, poţi să te linişteşti.

Fără să adauge nimic, Debbie îi întinse mâna şi-l conduse spre camera sa. După ce închise uşa, Ben o îmbrăţişă cu nerăbdare şi murmură cu gura în părul ei mătăsos:

- Mi-ai lipsit atât de mult! Nu voi putea niciodată trăi fără
tine!

- N-ar fi trebuit să te părăsesc, declară tânăra femeie, cu degetele înnodate în spatele cefei lui. Ar fi trebuit să am răbdare să încerc să înţeleg.

- Nu, ai acţionat exact cum trebuia, continuă Ben, mângâindu-i usor spatele. Dacă ai fi rămas, te-as fi făcut să suferi fără măcar să-mi dau seama.

Ii luă faţa în mâini si încheie aruncându-i o privire plină de adoraţie:

- Fac jurământ că nu voi mai avea niciodată de ce să-ţi cer iertare!

- Te cred, sopti Debbie în clipa când el se aplecă să-i sărute buzele. N-ai oare impresia că se află un intrus

între noi? întrebă, renunţând să se cuibărească mai strâns lângă însoţitorul său.

- Nu-ţi face griji! Vom găsi o soluţie, spuse Ben începând să dezlege cordonul care ţinea halatul tinerei femei.

In acea clipă, Debbie se dădu înapoi, foarte stânjenită, constientă în mod dureros de pântecul diform.

- Ce se întâmplă, draga mea?

- Ai să mă găsesti îngrozitoare! se lamentă ea. Sunt enormă si…

Tăcu, nefericită, îndoindu-se de frumuseţea si de seducţia
sa.

- Dacă ai sti cât de mult regret că n-am fost aici încă de la începutul sarcinii tale, murmură bărbatul pentru a o încuraja. Am fi aşteptat împreună copilul nostru şi te-ai simţi mai în largul tău cu mine. Te iubesc, continuă el scoţându-i cămaşa. Oricare ar fi starea ta, te iubesc la fel!

Se opri pentru a studia cu mai multă atenţie trupul tinerei femei, îngreunat de apropierea maternităţii. O privi îndelung, în tăcere, admirându-i pieptul mai plin şi rotunjimea şoldurilor.

- Eşti foarte frumoasă, să ştii! reluă cu tandreţe.

Mai frumoasă ca oricând. Oh, Debbie, te iubesc atât de mult! Te doresc! încheie acoperindu-i pieptul cu sărutări pasionate.

Cu nesfârşită blândeţe, bărbatul ştiu să-i ofere plăcerea de care fusese atât de mult timp privată şi ajunse la rândul său în culmea voluptăţii.

Era ca şi când absenţa îndelungată le exacerbase simţurile. Când dorinţa năvalnică îi luă cu sine pentru ultima dată, scoaseră un strigăt răguşit, înainte de a cădea pe perne.

- Te iubesc, şopti Debbie, cu capul pe pieptul amantului său. Niciodată n-a fost atât de bine.

- O vom lua de la început, promise el râzând.

- Categoric, mă bizui pe asta!

Debbie era lângă el şi Ben tresări brusc.

- Am simţit o mişcare. Era oare copilul?

- Da. Este extrem de neastâmpărată. Uneori este foarte obositor.

- Neastâmpărată? De ce ea?

- După ultimele examene, ar fi vorba de o fetiţă. In ce-l priveste, tata este încântat, dar tu poate ai fi preferat un băiat? încheie tânăra femeie legănându-l cu tandreţe.

- N-are nicio importanţă. Principalul este ca el sau ea - să fie pe deplin sănătos! răspunse bărbatul

sărutându-i părul. Cum o va chema?

- Incă nu stiu. Deocamdată, mă gândesc la ea ca la copilul Râului parfumurilor.... stii, noaptea în care am făcut dragoste chiar în mijlocul lui.

- Nu voi uita niciodată. In ciuda pericolului si a greutăţilor misiunii, n-am fost niciodată atât de fericit în toată viaţa mea. Acolo a fost un moment absolut perfect!

Tăcu si se jucă o clipă cu suviţele lungi de păr ale tinerei femei, înainte de a încheia pe un ton decepţionat:

- Acum, toate astea s-au terminat!

- La ce faci aluzie? Nimic nu ne împiedică să facem dragoste în plin câmp, spuse Debbie glumind. Singura diferenţă este că apa va fi mai caldă decât în Vietnam! Doar nu esti sensibil la frig!

- Nu asta este problema! Vom instala o piscină încălzită! ripostă prompt Ben. Nu.... vorbeam de munca mea actuală. Genul acesta de viaţă se va încheia pentru mine. Vom trăi din salariul tău si din veniturile proprietăţii mele.

Debbie rămase nemiscată câteva minute, apoi întrebă cu
prudenţă:

- Nu înţeleg. De ce să renunţi? Ti-au plăcut

misiunile care ţi-au fost încredinţate, nu-i aşa? De altfel, poţi refuza oricând dacă o propunere nu-ţi convine.

- Bineînţeles! De fapt, ador riscul şi impresia exaltată că lucrez în direcţia bună, acceptă încet bărbatul. Credeam că ai prefera să mă vezi acasă.

- Ascultă, reluă cu prudenţă tânăra femeie. Poate te vei putea mulţumi cu câteva deplasări pe an. Nu văd de ce ar trebui să renunţi complet la acest gen de activităţi. Va fi mereu nevoie de oameni ca tine, Ben. Priveşte ce ai făcut pentru Li şi pentru Jim.

- Nu vrei să încetezi?

- Nu! Inţeleg importanţa pe care o dai meseriei tale. Promite-mi doar să fii foarte des aici şi să nu neglijezi copilul nostru.

- Nu-ţi face griji! replică Ben, sărutând-o. Apropo de copil, ai tot ce-ţi trebuie? continuă după câteva clipe. Nu este prea târziu să particip la pregătiri?

- Ben, avem tot timpul. Practic, pentru moment nu m-am ocupat de nimic, îi răspunse ea râzând.

Vorbind, Debbie se ridicase pentru a-şi îmbrăca halatul.

- Vino, reluă pe un ton nerăbdător. Iţi voi arăta camera fiicei noastre.

Ajunşi în camera decorată cu gust, tânăra femeie îi

arătă
dulapul si cutia pusă pe mochetă.

- Deocamdată, m-am mulţumit să cumpăr haine si astăzi, tata mi-a dăruit un pătuţ de copil.

- Superb! exclamă Ben, aplecându-se pentru a citi instrucţiunile.

- Va trebui să vină să-l monteze săptămâna viitoare, reluă Debbie.

- Dacă ne căsătorim, nu va avea timp! Voi face eu asta, mâine. Până atunci, dacă-mi permiţi, îmi voi prepara un sandvis. Incă mor de foame.

- Nu te misca, dragul meu. Mă ocup de asta imediat, murmură tânăra femeie, aruncându-i o privire înduiosată.

Epilog

Ben făcu să vuiască motorul maşinii puternice şi se opri în scrâşnet de frâne lângă biseria parohială.

- Sper că n-am întârziat prea mult! spuse el ţinând portiera soţiei sale.

Aceasta îi adresă o privire plină de maliţie printre genele lungi.

- Oare cine a avut ideea să sărbătorească a patra lună a fiicei sale cu un mic răsfăţ? întrebă cu ipocrizie. Un răsfăţ în onoarea sa, este bine, nu-i aşa?

- Nu erai obligată să accepţi, observă Ben cu cea

mai mare indiferenţă, în timp ce tânăra femeie o scotea pe Joy din coş, pentru a o lua în braţe. M-ai fi putut face să observ că mă comportam ca un bătrân depravat!

- In niciun caz! exclamă Debbie izbucnind în râs. Sunt destul de perversă pentru a fi sensibilă la farmecul bătrânilor depravaţi - cel puţin când îţi seamănă! Haide.... dormi, dragostea mea, sopti legănând tandru mica păpusă.

Soarele de iulie era sus pe cer si era foarte cald în piaţa din faţa bisericii. Chiar în faţa portalului, la umbra unui stâlp, Li si Jim asteptau cu un aer preocupat, în timp ce acesta din urmă se străduia să-si domolească fiul care ţipa si dădea din mâini si din picioare.

- N-am întârziat? întrebă Debbie, încă gâfâind.

- Nu. Părintele Chan preferă să astepte înainte de a începe ceremonia. I-ar plăcea ca James să se oprească din strigat. Este în această stare de când am plecat de acasă, îi explică Li, pe un ton decepţionat. Nu stiu ce are. Sper că nu este bolnav. Cu această căldură, îmi fac griji....

Rapid, Debbie i-o întinse pe Joy tatălui său si se aseză pe soclul unei coloane, la adăpost de soare. Incet, legănă copilul soptindu-i mici cuvinte foarte

tandre, apoi îl puse pe burtă pentru a-l bate pe spate. Usurat, bebelusul se opri din plâns. Cu obrajii încă uzi de lacrimi, îsi duse la gură pumnisorul strâns, pentru a-l suge cu convingere.

- Gata, dragul meu, murmură Debbie lipindu-l de ea. Gata, dragostea mea, acum, totul va fi bine! încheie înapoindu-l lui Li.

- Mulţumesc, Debbie, esti o vrăjitoare! exclamă Jim cu usurare.

- Iţi admir maniera de a trata copiii, oftă Li care se simţea încă uşor depăşită.

- Ştii, nu este decât o treabă obişnuită, o linişti prietena sa. La început, nici eu nu ştiam multe lucruri. Unele reacţii ale lui Joy m-au luat pe nepregătite.

In aceeaşi clipă, preotul îşi făcu apariţia şi invită cele două perechi să se alăture restului invitaţilor care aşteptau deja în mijlocul corului. Inainte de a se apropia de altar, Ben o dădu pe fiica sa lui Gordon pentru a prelua răspunderea finului său.

Părintele Chan aminti în câteva cuvinte bucuriile şi obligaţiile naşilor, înainte de a face să curgă apa botezului pe fruntea copilului. Acesta era acum complet calm şi nu ţipă nici măcar când preotul îi vârî un bob de sare pe vârful limbii.

In timp ce preotul spunea cuvintele consacrate,

Debbie nu-şi putu împiedica mintea să rătăcească. Trecuse un an de la întoarcerea lor din Vietnam. Pentru a patra oară, erau reuniţi cu toţi prietenii. După căsătoria lui Jim şi Li în Thailanda, avusese loc a lor la începutul lunii ianuarie şi botezul micuţei Joy Lee, la sfârşitul lunii trecute.

La începutul sarcinii sale, n-ar fi crezut niciodată că viaţa i-ar mai putea rezerva atâtea clipe minunate!

La ieşirea de la ceremonie, familia şi prietenii lui Jim şi Li se întâlniră toţi în noua lor locuinţă. In timp ce bărbaţii serveau răcoritoare, Li aduse rulourile de primăvară care reprezentau succesul său, în timp ce Debbie si doamna Anderson sosiră la rândul lor cu braţele încărcate de mâncăruri apetisante.

După ce aseză aperitivele în mijlocul mesei, Debbie fugi să se alăture lui Jim, care se juca acum cu micul Jamie.

- Fiul tău îţi seamănă, observă zâmbind. Totusi, am impresia că are ochii mamei lui. Ce crezi?

- Dacă n-ar fi decât asta! spuse prietenul său cu un aer comic. Ce-i mai rău, este că este înzestrat cu acelasi apetit devorant!

De la celălalt capăt al încăperii, Li îi scoase limba.

Oricât de bizar le putea părea celor care o văzuseră la întoarcerea din Vietnam, Li luase în greutate în

timpul sarcinii si de atunci lupta să-si recapete silueta.

Distrată, Debbie îl privi pe Ben, care discuta cu tatăl său si cu domnul Anderson. Era în plină formă, dar spre deosebire de Li, rămăsese cam slab de la ultima sa misiune.

Isi ţinea fiica la piept si Jim se apropie pentru a-i mângâia usor gropiţa pe care o avea în bărbie.

- Slavă Domnului! Este la fel de frumoasă ca mama ei. Nu-si mosteneste tatăl! decretă făcându-i complice cu ochiul lui Debbie.

- Ei bine, mulţumesc în numele meu! bombăni Ben străpungându-l cu o privire furioasă.

Râdeau încă în clipa în care domnul Anderson aduse şampania.

- Propun un toast! strigă Jim, turnând în cupe lichidul efervescent. După cum ştiţi toţi, Li şi cu mine am fost despărţiţi timp de aproape zece ani, continuă ridicând paharul. Dacă astăzi suntem împreună, este datorită curajului lui Ben şi Debbie. Beau pentru Ben şi Debbie, minunaţii noştri prieteni!

Când emoţia se mai domoli puţin, Ben ceru la rândul său linişte şi se întoarse spre Jim.

- Vă datorăm şi noi multe mulţumiri, spuse cu o voce nesigură. Fără tine, Jim, şi fără Li, nu ne-am fi întâlnit niciodată! In sănătatea voastră a tuturor, fără

să-l uit pe Jamie!

După aperitiv, trecură în sufrageria pe care Li o decorase frumos cu flori şi frunze.

- Ador numele fiului tău, şopti Debbie la urechea prietenei sale.

- Şi mie îmi place numele fetei voastre, dar recunosc că la început m-a surprins puţin. De ce aţi numit-o Joy Lee?

- Lee este numele bunicii mele, îi explică Debbie.

- Da, dar Joy? insistă tânăra femeie.

Foarte jenată, Debbie lăsă capul în jos şi-şi privi farfuria în speranţa de a-şi ascunde roşeaţa care-i cuprinsese obrajii. Cum toată lumea aştepta, Ben luă cuvântul şi răspunse pe un
ton neglijent:

- Joy este parfumul preferat al lui Debbie. In plus, asta îi evocă un anumit râu

- Adevărat? exclamă Li stăpânindu-si o dorinţă puternică de a râde.

Era deja târziu când Debbie si Ben îsi luară rămas-bun de la prietenii lor. După ce-si instalară confortabil fiica pe bancheta din spate, rămaseră un timp asezaţi în masină, contemplând stelele de deasupra capului.

- Când Joy va fi mai mare, vei accepta să rămânem la Sausalito în timpul anului scolar? întrebă Debbie în

clipa în care Ben îi ridică mâna pentru a-i săruta palma. Şcolile de aici au o excelentă reputaţie....

- Bineînţeles! La rândul tău, sper că vei vrea să mă urmezi pe proprietate în timpul lunilor de vară?

- Cu mare plăcere! Ador regiunea aceea!

In timp ce vorbeau, Debbie contempla casa prietenilor lor. După o clipă, reluă mai încet:

- Ben?

- Da, dragostea mea?

- Crezi că noi am fi rezistat la încercările prin care au trecut Jim şi Li?

- Am rezistat la lucruri mai rele! răspunse bărbatul strângând-o lângă el.

- Cum asta? se miră tânăra femeie. Nu se poate compara. Ei au fost despărţiţi atât de mult timp!

- Poate, dar nu s-au îndoit niciodată de dragostea lor reciprocă. In cazul nostru, orbirea mea era gata să strice totul! Totuşi, datorită ţie, mi-am înţeles greşeala. Dacă dragostea noastră a supravieţuit în asemenea condiţii, este destul de puternică pentru a rezista la orice!

- Te iubesc, Ben! murmură Debbie, oferindu-i buzele. Minute întregi, uitară tot ce-i înconjura, într-o îmbrăţişare
înflăcărată şi pasionată.

Ochii lui Debbie erau umezi de lacrimi când se îndepărtă pentru a-şi privi înduioşată copilul adormit.

- Oh, Ben, te iubesc atât de mult! repetă cu mai multă înflăcărare.

- Şi eu te iubesc, dragostea mea, declară grav bărbatul. Vino, scumpo să ne întoarcem acasă.

Sfârşit